

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUGAR

A novel

MIA BALLARD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SUGAR
MIA BALLARD

SUGAR

MIA BALLARD

*Annem için,
Bu kitaptaki çoğu şeyi onaylamıyor olsanız bile, umarım yukarıda benimle
gurur duyuyorsunuzdur.*

ORANGE COUNTY, CA. 1978

MEVCUT GÜN

T Dean'i öldürme planı zihnimde, havanın kullanılmış yakıt tadında olduğu ve gökyüzünün turuncu renkte kanadığı, inatla son umutlara tutunduğu, boş bir Salı akşamının ortasında karanlık bir çiçek gibi açıldı. gün ışığının tortuları. Bir hevesti aslında, ta ki heves olmaktan çıkana kadar. Ta ki içinizi kemiren bir tür zorunluluk, kalbinizin en karanlık köşelerinde beslediğiniz bir sır haline gelene kadar.

İfşaat, her zamanki yerimizde titizlikle düzenlenmiş suşi tabakları üzerinde milyonlarca ihanet parçasına bölünerek geldi - loş ışıklı ve siparişlerimizi sormayı bilmeyen garsonların olduğu bir yer çünkü çiftlerin genellikle mutlulukla karıştırdığı türden rahat bir öngörülebilirliğe yerleşmiştik. Lilah oradaydı, üçüncü kişi olmaktan mutluydu. Lilah Patrick her zaman akıl sağlığımın temel taşı, dünya tek başıma yol alamayacağım kadar kaygan görüldüğünde sarıldığım kişi olmuştı. Sessizliği doldurmaya ihtiyaç duymayan türden bir arkadaştı, varlığı tek başına yeterliydi. Sessizdi, evet, ama durgunluğu dikkat çeken türdendi. Yumuşak darbelerle işlenmiş bir güçtü, parlaklığı bazen güzelliğinin gölgesinde kalıyordu - ya da belki de tam tersiydi. Ve sonra, somon nigiri ısırıkları ve artık bir performans gibi ortak kahkahalar arasında, onu gördüm - bakışı. Kısacık bir şeydi, Dean'in bakışlarının Lilah'ın bakışlarını bir saniye bile tutmadığı, sessiz bir alışverişin kusursuz bir elektrikle çatırdadığı bir andı.

Birkaç Dean'in beni aldattığından şüpheleniyordum. Önce kanıt bulmak istiyordum ve içimden bir ses bu geceyi ayarlamamı, onları incelememi söylüyordu. Dean ve Lilah'ın aynı saatlerde uygun bir şekilde şehir dışına çıktıkları tüm o zamanlar, Dean'in Lilah ne zaman ziyarete gelse onunla göz göze gelmemesi ve kendini yatak odamıza kitlemesi. Dean'in kazağındaki parfüm, iş yemeğinden eve döndükten sonra tıpkı Lilah'nınki gibi kokuyordu. Ben

doktorların iş yemeği yediğini hiç duymamıştım. Görünüşe göre sezgilerim doğruymuş.

Bunun farkına varmak içimi parçaladı, aniden çok küçük görünen bir odada nefes nefese kalmama neden olan bir patlama oldu. İhanet içgüdüsel bir şeydi, beni sersemleten bir yumruktu. Ve böylece Dean'i öldürme planı intikamdan değil, hayatta kalmaktan doğdu. Varoluşsal bir kriz karşısında ilkel bir çılgıktı, beni içten dışa tüketmekle tehdit eden tümörü kesip atma kararıydı. Özünde, çökmekte olan ilişkimizin küllerinden, hayatım haline gelen yalandan onurumu geri kazanma eylemiydi.

Tuvaleti kullanmak için izin istiyorum. Beni kızgın görmelerine izin veremem. Bildiğimi bilmelerine izin veremem. Henüz değil. Banyoya girdiğimde duvarlar titreşiyor; nefes alan, öfkeme tanıklık eden bir duvar. Hava kuru ama hoş kokulu, limon dezenfektanı ve ucuz yer temizleyicisinin hafif, topraksı kokusuyla dolu. Çizgili aynada yansımamı yakalıyorum, yüzüm keşfedilmiş bir tokat yemiş gibi kızarmış. Öfkenin yüz hatlarımı değiştirmesi, onları yabancı bir manzaraya dönüştürmesi çok tuhaf.

Cüzdanımı lavabonun soğuk, granit kenarına koyuyorum, metal fermuar odanın steril sessizliğini bozan sert, yankılı bir ses çıkarıyor. Sonunda altının parıltısını gören bir hazine avcısının şevkiyle karıştırıyorum ama benimki değerli metalden yapılmamış. Titreyen ellerim ruj tüplerine ve buruşturulmuş makbuzlara sürtünerek kilitli poşete, kaçışımı saklayan şeffaf plastik keseye ulaşıyor. Kendiminkine benzemeyen parmaklarımla hesabı çekip çıkarıyorum. Küçük ve zararsız görünüyor ama gücünü biliyorum. Titreyen floresan ışığının altında hafifçe parlıyor, başka bir gerçekliğe açılan bir kapı. Sekmeyi dilimin altına yerleştiriyorum, tanıdık acılığının çözüldüğünü hissediyorum. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve lavaboya yaslanıyorum, serinlik bluzumun içinden sızıyor. Coşku içeri sızıyor; kaçınılmaz bir dalga gibi üzerime çöküyor. Gerginlik kaslarımdan çözülmeye başlıyor, öfke buharlaşan ter gibi tenimden dışarı sızıyor. Ayaklarımdaki altındaki banyo fayansları dalgalanmaya başlıyor, harç damarları sanki zeminin kendisi topraktan ayrılmış gibi akıyor.

Renkler çiçek açıyor ve uzuyor, bir zamanlar sıradan olan mekânda bir kaleydoskop gibi yol alıyor. Gözlerimi açıyorum ve ayna artık sadece bir yansıma değil, daha geniş ve bağışlayıcı bir şeye açılan bir kapı. Bu anda, artık hapsedilmiş değilim. Gümüş musluklar uzuyor ve sıvı metal sarmaşıklara dönüşerek yukarıya, sonsuzluğa doğru spiral çiziyor. Duvarlar eriyip gidiyor, beni

Uzak yıldızlar ve canlı ışık akıntılarıyla noktalanan bir evrende asılı kaldım. Öfke artık uzak bir yankı, önümde açılan sınırsız goblen tarafından yutulmuş. Ben özgürüm.

Planlamamın titizliği kötü niyetten değil, zorunluluktan kaynaklanıyordu. Bu bir bağımsızlık ilanıydı, kendimi her zaman kahraman olarak gördüğüm bir anlatıda kurban olmayı reddetmekti. Plan benim kurtuluşumdu, katarsisimdi, beni tamamen tüketmeden önce çürümeyi kesmenin bir yoluydu. Dean'i öldürmek, teoride, onun hayatını sona erdirmekle ilgili değildi; benimkini geri almakla ilgiliydi. Kendi umutsuzluğumun uçurumuna bakmak ve bunun yerine sonu yeniden yazmayı seçmekle ilgiliydi.

Yemekten sonra eve gidiyoruz. Dean çok içmişti, o yüzden ben sürüyorum. Sessiz bir yolculuktu. Kapıya doğru tökezlerken elimi tuttuğunda şaşırıyorum. Elimi tutuşu bir yalvarış, çoktan çözülmüş bir anlatıya tutunmak için umutsuz bir çaba gibi geliyor. Onu yatak odasına götürüyorum, ama bu daha çok bir kuzuyu kesime götürmek gibi geliyor, sadece bu kuzu bana zamanın iyileştiremeyeceği kadar derin yaralar bırakacak şekilde yanlış yaptı. Merdivenleri sarhoş bir şekilde tökezleyerek çıkması neredeyse komikti, bir zamanlar evliliğimizin ilk birkaç yılında bizi yönlendiren şehvetin saçma bir pandomimiydi. O aptalca yarım gülümseme, baştan çıkarma girişimi, şimdi sadece birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızın keskin bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyor. Bir zamanlar karşı konulmaz bulduğum adamın nasıl olup da zar zor tanıdığım bu yabancıya dönüştüğünü düşünmeden edemiyorum - bir ipoteği ve bir yalan ağını paylaştığım bir yabancıya.

Hayatımın sonuna kadar sevmeyi planladığım adamı inceliyorum. Kendimi onu kaybetmekten değil, kendimi kaybetmekten yakınırken buluyorum. Bir zamanlar dış görünüşüyle gurur duyan canlı kadın, şimdi onun dağınık, durgun varlığını yansıtıyor. Dönüşümüm aşk için değildi; uzlaşma sunağında bir fedakârlıktı, kimliğimin yavaş ve sinsi bir şekilde silinmesiydi. Onun sadakatsizliğinin farkına varmak sapkın bir özgürleşme, ihanet içinde imzalanan ve beni kendi kendime koyduğum prangalardan kurtaran bir izin belgesi. Artık onun donuk parıltısına uymak için kendi ışığımı karartma ihtiyacı hissetmiyorum. İhanetin acısı keskin ama beni bu evlilik maskaralığına bağlayan bağları kesiyor. Alçalmayla ilgili bir şey var - sessiz, neredeyse fark edilmeyen, alacakaranlıkta güneş ışığının yavaşça solması gibi, karanlıkta durup günün nereye gittiğini merak edene kadar.

Dean'le de böyleydi. Aşkımız -ya da aşk olarak geçen her neyse- körelmiş, yeni bir tutkunun parlak tonlarından rutinin soluk renklerine dönüşmüştü. Bana gülümsedi, o gülümseme, yıpranmış

Artık karşılıklı arzunun bir sembolü değil, eskiden olduğumuz şeyin bir kalıntısı. Bir zamanlar beni ona çeken şeylerin karşılıklı düşüşümüzün işaretleri haline gelmesi ne kadar da ironikti.

Şerefsiz herif.

Merdivenlerden tökezleyerek çıkıyor, yarım yamalak baştan çıkarma çabalarıyla bana bakıyor, öleceğinin farkında değil. Seks vaadi, sadakatsizliği yüzünden değeri düşmüş bir para birimi, her cilvesi sabrımın bankasından çekilmiş bir para, ta ki şu ana kadar, fazla para çekmiş ve verecek sikim kalmamışken. Bıçağı almak için merdivenlerden inerken, kenarları çarpıtılmış ve yıpranmış tarihimizin ağırlığının üzerime bastırdığını hissediyorum. Bu garip bir his, bu netlik. Öfkeyle beslenmiyorum, gerçekten değil. Bu daha soğuk, daha kesin bir şey. Sesi bana doğru süzülüyor, artık paylaşmadığımız bir samimiyetle damlayan, adımları şarkı söyleyerek çağırıyor. "*Sataraaa.*" Bu bir alay gibi geliyor, birbirimizi gerçekten tanımakta başarısız olduğumuz tüm yolları hatırlatıyor. Merdivenleri yavaşça çıkıyorum.

Odaya girdiğimde karşımdaki manzara sıradanlığı içinde neredeyse komikti. İşte orada, beklenti içinde yayılmış, o aptal sırtış yüzüne yapışmış - bir zamanlar kalbimi çarptıran aynı sırtış şimdi grotesk bir karikatürden başka bir şey değildi. Belki asit yüzündendi ama ona baktığımda gördüğüm tek şey bilinçli bir kuklaydı. Yarı insan, yarı bebek, plastikten yapılmış. Derisi parlak, ağzını açtığında ise karanlık ve kavernöz. Bıçağımı arkama saklayarak üzerine çullanıyorum ve niyetimi belli ettiğimde yüzündeki ifadede yavaş yavaş bir dehşet belirliyor. Sonsuza dek hatırlayacağım bir bakış, tanıdığımı sandığım adamın parçalanmış bir fotoğrafı.

Adem elması soğuk bıçağa doğru sallanıyor. "*Satara, ne yapıyorsun?*"

Şüphelerinizi yüksek sesle dile getirmenin, onlara şekil ve içerik kazandırmanın bir gücü vardır. "*Lilah ile yatıyor musun?*" Kelimelerin tadı safra gibi, dilimde zehirli ve asidik. İnkârı ani, refleksif bir kendini koruma spazmı, ama gözleri, daha önce hiç görmediğim bir ruhun pencereleri, okunamayan bir şeyle titreşiyor. O anda ham, filtrelenmemiş bir vahşet var. Duygularım spektrum boyunca yayılıyor, ifadelerinde canlı ve şiddetli. Aramızdaki hava, bir fırtınadan önce gelen türden, hissedilebilir bir elektrikle yüklü. "*Tüm insanlar arasından. Sen benim en iyi arkadaşımı seçtin.*"

Verdiği yanıt, çılgınca bir inkar, aldatmacasının hayatlarımızın dokusunda açtığı yarayı dikmeye yönelik zayıf bir girişim, bu yaranın kapanması için çok az şey yapıyor.

güven kanaması.

"Onu seviyor musun?" Soru, henüz keşfedilmemiş imaların ağırlığıyla aramızda asılı kalıyor. Onun tereddütü, son umut kırıntılarının da içine düştüğü bir uçurum. Sessizlik uzuyor, gergin ve beklenti içinde, ta ki onun hararetli ve yalvaran inkârı sessizliği bozana kadar.

"Hayır. Seni seviyorum, Satara."

Ama aşk, o vefasız, hain canavar, aramızda iltihaplanan yaraya yetersiz kalıyor. Yatıştırmak için söylediği sözler öfkemin alevlerini körüklemekten başka bir işe yaramıyor. İhanetin tadı acı; dilimi kaplayan ve kanımı öfkeyle koyulaştıran acı ve inançsızlığın zehirli bir karışımı. Bıçağı kaldırıyorum, kararlılığımın parlayan bir sembolü. Öfke kolumu itiyor, göze göz arayan haklı bir öfke. Beni durduruyor. Hareketlerimiz çılgınca bir hal alıyor. Her nefes alışımında, mücadelemizin genişleyen yörüngesinde bir aciliyet var. Dean'in bileklerimi kavrayışı, ani güç artışı, kargaşayı sarsan bir vahiy.

Vücutlarımız yere çarpıyor ve karşılıklı çığlığımız bir hüsrân senfonisi oluyor. Beni yere yapıştırıyor, bir an için zafer kazanıyor ama ona verdiğim acı, kasıklarına indirdiğim bir diz, kararlılığımın direncini hatırlatıyor. Acı içinde iki büklüm olurken bıçağı kaptım. Beni engellemeye çalışması, bacağımla çekmesi, kontrol için son bir umutsuz girişim.

Ama bıçak hedefini buldu, bacağımda bir kesik. Bir atardamarı kesmiş olmalıyım, yaradan kan fışkırıyor. Çığlığı, aramızdaki boşluğu ilkel bir şeyle dolduran çığ, düzensiz bir şey. "İlişkide her zaman zayıf olan sendin," diyorum tepesinde dikilerek, kelimeler karanlık ve ağır bir şekilde yuvarlanıyor. Bakışları aniden hafifçe aralanmış olan yatak odamızın penceresine sabitleniyor.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!" diye bağırır.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Hızlı ve bilinçli hareketlerle pencereye doğru koşuyor ve onu kapatıyorum. Bunu yaparken Dean'in hareketlerini fark ediyorum, merdivenlere doğru yavaşça emekleyerek ilerliyor. Ona hızla ulaşım ayağımı sırtına koyuyorum. Bıçağı kaldırıp Dean'in sırtına indiriyorum. İlk darbe sertti, et ve kemiğin direnci bir an için şok ediciydi. Tekrar ve tekrar yapıyorum, her hamle son için umutsuz bir yalvarış. Hareket etmeye devam ediyor, kaçmaya çalışıyor ama benim kararlılığım bir gelgit dalgası gibi kabarıyor. O durana kadar, hiçbir hareket olmayana kadar, sadece hayata tutunmaktan vazgeçen bir bedenin rahatsız edici sessizliği olana kadar saphıyorum. Onu ters çeviriyorum, gözlerini görmek, son kıvılcımın onları terk edişine tanık olmak istiyorum.

Mavi-yeşil bakışları kararıyor, boşluğa düşüyor; ışığı bir mum gibi sönüyor. Ağzından kan dökülüyor. Kan teknik renklerde, göğsünden bir gökkuşağı gibi dökülüyor. Ona bir tablo gibi bakıyorum. Çok güzel.

Sevgili Dean'im gitti ve onunla birlikte, bir zamanlar bildiğimiz hayatın her türlü görüntüsü de yok oldu. Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Dean hiçbir zaman güçlü olmamıştı. Ama benimle iyi mücadele etti, çaresizlik onun zayıf yapısına güç katıyordu. Yine de üstünlük bendeydi, her geçen saniye daha da alevlenen bir öfkeyle hareket ediyordum. Onun üzerinde durduğumda, adrenalin başladı ve yerini çelişkili duygulardan oluşan bir gelgit dalgasına bıraktı. Kan lekeli bıçağa, sonra Dean'in cansız bedenine bakıyorum, oda dönüyor.

Yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çöküyor, beni parçalamakla tehdit eden fiziksel bir güç. Yüz hatları artık gevşemiş, uykuyla grotesk bir şekilde alay edercesine huzurlu. Elimde olmadan gözlerimle yüzünün hatlarını takip ediyorum, şefkatli anları, gülümsemesinin gerçek ve dokunuşunun sıcak olduğu zamanları hatırlıyorum. Kesinlik hissi boğucu. Bunun geri dönüşü yok, geri dönüş yok. Sevdığım adam, bana ihanet eden adam, hareketsiz ve soğuk yatıyor; bir sayfa acımasız bir sonla kapandı. Son konuşmamızın yankıları kulaklarımda çınlıyor, son sözleri artık zihnimin dokusuna kazınmış durumda. Öfke, ihanet, çarpık aşk, hepsi bu ana, bu keskin, inatçı sona yol açtı.

* * *

Sevgili Dean'imi arka bahçemizdeki limon ağacının altına gömdükten sonra geriye kalan tek mantıklı şeyi yaptım: Pasta yaptım.

Ama önce, kanın metalik kokusuyla renklenmiş evin temizlenmesi gerekiyordu. Bu yüzden temizlendim; her silme ve yıkama günahlardan arınmak için bir adım, kendimi toprağın altında yatan sondan uzaklaştırmak için bir hareketti. Ardından uzun, kaynar bir duş geliyor; su cildimdeki kir ve kan katmanlarını kavurarak uzaklaştırıyor, beni o kadar derinlemesine temizliyor ki, acaba daha derinlere, iliklerime, geri dönülmez bir şekilde lekelenmiş parçalarımı ulaşabilir mi diye merak ediyorum.

Uyku gelmedi, ben de yaptığım yıkımı telafi etmek için bir yaratma eylemi olan pişirme ritmine kapıldım. Pembe çilekli kreması olan vanilyalı bir kek seçtim. Un eleme, yumurta kırma ve şeker ölçme ritüeli hipnotik, geceyi bloke eden ve tatlı bir hassasiyetle değiştiren bir trans. Buzlanmayı görkemli dalgalar halinde yaymak ve taze çilekleri mükemmel bir simetri içinde yerleştirmek için özen gösteriyorum.

Mahalledeki kadınlar yaptığım yemeklere bayılıyor, sık sık o gün ne yaparsam tadına bakmak için uğruyor ya da özel günleri için tatlı sipariş ediyorlar. Mutfak genellikle benim mabedimdir; fırının uğultusu, vanilya ve şeker kokusu dış dünyanın kaosundan etkilenmeyen bir sığınak yaratır. Ancak bugün, sığınağım çarpık zafer duygumun sahnesi oldu. Kek tamamlandığında, güzel, terapötik bir şaheser haline geliyor. Her titiz adım bana şokun bulanıklığında rehberlik etti ve saat sabah yediyi vurduğunda, güzelliği soğuk bir gerçeklikle noktalandı. Hayat keder ya da suçluluk için duraklamadı ve her şeye rağmen, günlük rutinlerin taleplerinin sabırsızlıkla beklediği normal bir gündü.

Dean ve benim çocuğumuz yoktu, sadece evlendiğimizden beri sahip olduğumuz iki sevimli kedi, Whiskers ve Avocado vardı. Onlar sabahları ısrarlı müzikleridir. Onları beslemek otomatik pilot işiydi. Büyük ve komplocu gözleri beni sık sık keşkelerin koridorlarına götürürdü. Çocuklarımız olsaydı, itaatkâr, uzun süre acı çeken eş rolünü oynar mıydım, yoksa dün gece yaptığım gibi patlar mıydım? Belki de gecenin köründe yüzüne bir yastık koyar ve terk edilmiş hissetmemeleri için uykusunda öldüğünü söylerdim? Ya da belki de sadece resim yapardım.

Dean asker kaçağı, kariyerini ailesinden daha çok seven ve onları ömür boyu çözümemiş baba sorunlarıyla baş başa bırakan adam.

Bu fikri ona birçok kez açmıştım. Senaryoyu ezbere biliyordum: sayısız akşam yemeğinde, yatakta, işe gidip gelirken çocukları öneriyordum. Cevap her zaman nazık ama kesin bir *henüz değil* oldu. İçimdeki tıkırdayan saate bir yıl daha eklendi. "Kırkımı neredeyse yarılardım, sen evet dediğinde ben yaşlanmış ve solmuş olacağım," derdim, çaresizlik sesime acı bir ton katardı. O, beyaz önlükler ve övgülerle dolu dünyasına derinlemesine gömülmüş saygın doktor, çocuksuz bir miras fikrinden asla incinmiş görünmüyordu. Benim onun hayatının aşkı olmam gerekiyordu; üremek doğal bir beklenti, bu aşkın bir kanıtı değil ? Ama onun tutkusu tıpta yatıyordu, yapışkan parmaklara ve masallara yer bırakmayan türden bir adanmışlık. Ve her geçen yıl, acısı daha da artıyordu. Hırsının her türlü çocuk arzusunu gölgede bıraktığının farkına varması, onu adanmışlıkla cilalanmış bencil bir hıyar olarak resmetti.

Varsayımsal çocuklarımı babalarının komşuyla ve arkadaşım dediğim kadınla olan yasak ilişkisinden korumak için yalan söyleme düşüncesi, deneyimlemek zorunda kalmadığım için memnun olduğum bir cehennem olurdu. Whiskers ve Avocado daha basitti. İhtiyaçları basitti. Miras ya da ahlaki ikilemler umurlarında değildi. Dean'in ölmüş olması umurlarında değildi.

* * *

Çalıştığım mortgage şirketi Orange County'nin kalbinde, güneşin her yüzeyi neredeyse alaycı bir kayıtsızlıkla öptüğü bir yerde yer alıyor. Weinman ve Weinman'da başka bir gün, beni ne heyecanlandırıran ne de küçümseyen başka bir monotonluk döngüsü. Her gün aldığım yarım tablet asit yardımcı oluyor.

İçeri giriyorum. Bir sekreter olarak günlerim telefon görüşmeleri, dosyalama ve programlamadan ibaret; saatleri belirsizleştirmek için tasarlanmış ama affetmeyen bir gerçekliğin kenarlarını bulanıklaştırmaya yetmeyen türden görevler. Birlikte çalıştığım adamlar sıradan bir zalimlik havasını sürdürüyor, kahkahaları sigara dumanı gibi havada asılı kalıyor, ruhumun etrafında kıvrılıyor ve onu yavaşça zehirliyor. O günlerde, sözlerinin neşterden daha keskin olduğu, inşa ettiğim kırılğan zırhı kestiği günlerde, günlük işlerimde rahatlık bulmak daha zor.

Ofisin bir ritmi var, evrak işlerinin ve pasif saldırganlığın öngörülebilir bir temposu. Her bir tuş vuruşu, her bir zımba tıklaması, sürekli gergin hissettiren bir hayatta küçük bir süreklilik eylemi. Saat neredeyse baskıcı bir hassasiyetle işliyor ve beni günün sonuna doğru sürüklüyor. Erkekler güç oyunlarından, vücudumla, zekamla ya da zekasızlığım ile ilgili şakalarından zevk alıyorlar - her yorum hesaplanmış bir saldırı. *"Hey, tatlım, kendi ayağına takılmadan o dosyaları bana getirmeyi başarabilir misin?"* Sessizlik içinde kendimi zırhlandırmayı öğrendim, sözlerinin tamamen kırılmadan savunmalarına çarpmasına izin verdim.

Sabahın geç saatlerinde bir durgunluk oluyor ve ofisten kaçıp bir sigara molası veriyorum. Ofise yakın bir parkta bir banka oturuyorum, kendi düşüncelerimin rahatlığı karşımdaki bankta oturan bir çiftin görüntüsüyle bozuluyor. Kalın bir duman üflüyorum ve onları izliyorum. Sadece filmlerde görebileceğiniz, sıradan hayatlar için fazla cilalı, fazla mükemmel hissettiren o rahat, ışıltılı cazibeyle kahvelerini yudumluyorlar.

Sonra düşüncelerim hiç beklenmedik bir şekilde Dean'e, sevgilime, neredeyse sonsuza dek birlikte olduğum kişiye kayıyor. Altı yıl geçirdik, her biri yavaş yavaş erozyona uğrayan bir bölüm. Daha fazla güzel yıl geçirmeliydik; o tanıdık ağırlık çökmeden, bana sanki onun dünyasıymışım gibi bakmayı bırakmadan önce daha fazla yıl. Başka bir kocaya duyduğum acılı ihtiyaç kararlılığımın sınırlarını kemiriyor. Bu pratik bir ihtiyaç, neredeyse klinik, toplumun fısıltılarını uzak tutmak için doldurmam gereken bir boşluk. Aklımda zaten biri var - henüz seçildiğini bilmeyen potansiyel bir talip.

Parktaki çift her şeyden habersiz ıslıl ıslıl. Onları izliyorum, kalbim olabileceklerin kalıntıları etrafında kenetlenmiş, zihnim şimdiden bir sonraki adımın stratejisini oluşturuyor. Aşk, tüm güzelliğine rağmen kırılığandır. Parmaklarınızın arasından kayıp gidebilir ya da arka bahçenizdeki limon ağacının altına gömülebilir.

Bir saat sonra masamda otururken, aşkımın nesnesi Chris Stiles kapıdan içeri giriyor. İnanılmaz derecede geç ama onun statüsündeki biri için bunun bir önemi yoktu. İki yıl önce broker olarak ekibe ilk katıldığı andan itibaren kendimi onun varlığıyla büyülenmiş buldum. Buradaki diğer pisliklerin aksine, kendisini diğerlerinden ayıran bir nezaketle hareket ediyor. Çoğunlukla beni görmezden gelse de, sık sık karşılaştığım kabalıkla karşılaştırıldığında kayıtsızlığı bir soluklanma oldu ve bu benim için yeterliydi.

Kraliyet mavisi bir takım elbise giymiş ve kırmızı bir kravat takmış. Siyah dalgalı saçları yeni duş aldığı belli olacak şekilde parlıyor. Ama dikkatimi onun belirgin yüz hatları. Devasa burnu gurur verici bir şekilde belirgin; gururla oturuyor

yüzünde. Bunun üzerinde, gür siyah kaşları birbirinden çok uzak olan gözlerini çerçeveleyiyor. O bir çelişki, bir muamma. Etnik kökeni onu aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey yapacak şekilde belirsiz. Yine de, alışılmadık estetiğine rağmen ya da belki de bu yüzden, kendimi çaresizce ona çekilmiş buluyorum. Çirkinliğinde manyetik bir nitelik var.

-Açıklamaya meydan okuyan bir cazibesi var. Toplumsal normlara ve beklentilere meydan okuyan ham, filtrelenmemiş bir seksiliğe sahip. Ona neden bu kadar aşık olduğumu tam olarak anlayamıyorum. Bu çıldırtıcı bir bulmaca, düşüncelerimi tüketen bir saplantı. Üzerimde bir gücü var, zihnimi büyülüyor ve en derin fantezilerimi uyandırıyor. O tamamen sıradan biri ama yine de her gece kendime dokunurken onu düşünüyorum, yüzü gözlerimin önünden geçiyor, vücudu o gün giydiği takım elbisenin içinde. Hayatım boyunca onu çıplak hayal edemedim. Fantezilerimde hep takım elbise giyerdi. Ve bu benim için sorun değildi.

Sevgili Dean'im ve ben artık nadiren seks yapıyorduk, bir zamanlar aramızdaki elektrik bağlantısı bir titreşime indirgenmişti. Bu durum beni bir tatminsizlik adasında mahsur bırakmıştı; arzu, asla tam olarak kaşınamayan inatçı bir kaşıntı gibi içimi kemiriyordu. Yatağın ayrı köşelerinde geçirdiğimiz geceler bana asırlar gibi geliyordu, aramızdaki uçurum her gece biraz daha genişliyordu. Elbette artık Dean'in başka bir yerde doyuma ulaştığını biliyordum. Bu bilgi kemiklerime soğuk, tarafsız bir rahatlamayla yerleşti.

Orada, iş arkadaşım ile ilgili fanteziler içinde kaybolduğum, onun rahat kahkahalarına ve gömleğinin göğsünü sarışına hayran kaldığım öğleden sonraları için kendimi terk edilmiş ve suçlu hissediyordum. Suçluluk duygum dağıldı. İş arkadaşım ile ilgili fanteziler umutsuz bir bağ kurma çabasıydı, kendime hâlâ hayatta olduğumu, hâlâ isteyebileceğimi ve istenebileceğimi hatırlatmanın bir yoluydu. Ve şimdi, Dean'in ihanetinin ortaya çıkmasıyla, o hayaller ihanetten çok ıslah gibi geliyordu. Bu konuda neredeyse şiirsel bir şey var -tatlı hale gelene kadar kendi içinde dönen bir acı. Odanın diğer ucundan Chris'i izlerken, kendime küçük, muzaffer bir gülümseme izni veriyorum. Elbette evli olduğunu biliyorum. Parmağındaki yüzük bunu apaçık hatırlatıyor ve daha da kötüsü, karısı Elizabeth -ya da herkesin ona "Lizzie" demesinde ısrar ettiği gibi- isteksizce katıldığım kitap kulübünün bir üyesi.

Lizzie.

Bu lakap sinirime dokunuyor, sadece Chris'le evli olduğu ve bir çocuk paylaştıkları için değil, tamamen prensip gereği. 30 küsur yaşında bir

yaşı bir kadının gençlik lakabı takması saçma geliyor. Chris'le evli olmasaydı bile beni rahatsız ederdi.

Kitap kulübü bir yıl önce, eskiden Weinman & Weinman'da çalışan ajanlardan biri olan Cynthia Bailey tarafından başlatıldı. Altı ay önce, üst yönetimin kontrolsüz bıraktığı ofisteki erkekler tarafından uğradığı acımasız cinsel taciz nedeniyle işten ayrıldı. Chris ve Cynthia arasında lobide geçen fısıltılı ve temkinli konuşmayı hatırlıyorum. "Eşim evde oturan bir anne ve kendini kapana kısılmış hissediyor. Evden çıkmak ve haftada bir kitap kulübüne gitmek ona iyi gelebilir."

İçimde bir kıvılcım çaktı, kulübe katılmak için ani bir ilgi artışı, Lizzie'nin alanına sızmak için acil bir ihtiyaç. Onu incelemek, Chris'i çıplak görme ayrıcalığına sahip olan kadını anlamak, Chris'in mahrem saatlerinde değer vermesi gereken kıvrımlarını ve tuhaflıklarını ezberlemek için can atıyordum. Chris gecenin geç saatlerinde kadının içine girerken inlemelerini hayal etmek, çocukları yakınlarda mutlu bir şekilde habersiz yatarken ağzının onu susturması, kan dolaşıma şoklar gönderdi. Onların yumuşak, sessiz çığlıkları bir senfoniye dönüşüyor, havada asılı duran seksin güçlü kokusu - bu görüntüler beni tüketiyordu.

Bu düşüncelerin eğlencesi kıskançlık dalgalarının neden oldu, midemin çukurundan yükselen ve boğazımı tırmalayan bir öfke tsunamisi. O anlarda kendime uyguladığım şiddet hem cezalandırma hem de katarsis gibiydi. Parmaklarım saçlarımın arasında dolaşır ve acımasızca çekiştirir, avuçlarım yüzümü tokatlar, ağzım aynada bana bakan yansıma en iğrenç hakaretleri kusardı. Bu, asla ben olamayacağıma dair içimi burkan bir kabullenişti. Onun dokunuşunun ham, ilkel hazzını asla yaşayamayacaktım.

Böylece, her hafta o kitap kulübünde Lizzie'nin karşısında oturup son roman hakkındaki görüşlerini dinlerken, onun her sözünü, her hareketini içine çeken sessiz bir gözlemci haline geldim. O benim çalışmamın konusu haline geldi, onun olduğu ve benim sahip olmadığım her şeyi karmaşık bir şekilde inceledim.

Bu benim tövbem, evrenin beni arzuladığım yakınlığın dışında bıraktığına dair acımasız hatırlatıcım. Bu düşünce, somut ve ekşi bir şekilde, gerçekleşmemiş hayallerimin isteksiz bir yoldaşı olarak mayalanıyor.

* * *

Günün ağırlığı iliklerime kadar işlemiştir. Aklım buzdolabımdaki önceden yapılmış lazanyada, bu akşam Dean ve benim için pişirmeyi planladığım lazanyada. Öğleden beri bu düşünce zihnimi meşgul ediyor. Öğle yemeği yemek yerine ofiste kaldım ve Chris'in küçük bir köyü doyurabilecek gibi görünen bir burrito yediği dinlenme odasına uğramak için zayıf bahaneler buldum.

Her girdiğimde utanmış görünüyordu, aceleyle ağzını kapatıyor ve dudaklarındaki ekşi krema ve tortilla parçalarını siliyordu. Sanki duygularının Mors alfabesiymiş gibi bu küçük, insani eyleme odaklandım. Bu benden hoşlandığına dair bir işaret miydi? Onu dağınık bir şekilde burrito yerken görmemi neden umursasın ki?

İlk kez içeri girdiğimde, buzdolabından bir şey alacakmış gibi yaptım, gereğinden fazla tahrik edici bir şekilde eğildim ve kırımın göz hizasında olmasını sağladım. "Biri içkimi aldı," diye yalan söyledim, ondan bir tür tepki bekleyerek.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessiz kaldı, yavaşça çiğnedi, gözleri benimkilerle buluşmadı. Sonunda yutkundu ve ilgisiz bir şekilde "Ben değildim" diye mırıldandı.

Yüzüm öfke ve aşağılanma karışımıyla kızarmış bir halde dinlenme odasından hışımla çıkarken hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. İkinci kez döndüğümde yeni bir demlik kahve hazırlamakla meşguldüm. "Kahve için asla geç değildir." Sessiz kaldı. Her adımda içimdeki gurur kanayarak tekrar çıktım.

İki dakika sonra geri dönmüş, kahve fincanına can simidi gibi sarılmıştım. "Şekeri unutmuşum, ne aptalım," dedim, kenarlarından çatlayan sesime hafiflik katmaya çalışarak. Bu kez Chris gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu, burritosunun geri kalanını acımasız bir kararlılıkla ağzına tıktırıyordu. Aniden ayağa kalktı, sandalyesi yüksek sesle muşamba zemine sürtündü. O odadan çıkarken boğazımda bir düğüm oluştu, gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyordu.

İki yıldır iş arkadaşınız ama beni tanımak için yüzeye çıkmaya hiç ilgi göstermedi. Beni kavrayan sapkın bir arzu var, o kadar içgüdüsel bir özlem ki, göğsümün içine hapsolmuş vahşi bir hayvan gibi hissediyorum. Çenemi bir yılan gibi açıp onu bütün olarak yutmak istedim.

Günün sonuna yaklaşırken köşeyi dönüp arabama doğru ilerliyorum ve daha önce gördüğüm çifti fark ediyorum. Bank çifti. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak tembelce yürüyorlar, adamın kolu kadının sırtına sarılmış, onu yüksek bir apartmana doğru yönlendiriyor. Bir şey beni ele geçiriyor ve kendimi onları takip ederken buluyorum. Mesafemi koruyorum ama o kadar yakınım ki, adam ön kapının kilidini açmak için anahtarını çıkardığında, kapı usulca kapanmadan içeri süzölüyorum.

Her hareketlerini izleyerek sinsice ilerlerken bir cüretkârlık hissi duyuyorum. Kadının yanakları pembeleşmiş, gözleri ışı l ışı l, adam ise bir kulaktan diğerine sırtıtmaya devam ediyor. Birbirlerine bu kadar aşık, kendi dünyalarında tamamen kaybolmuş, rastgele bir kadının onları takip ettiğinden habersiz bir çift daha önce hiç görmemiştim. Asansöre bindiler ve ben de temkinli bir şekilde onlara katıldım. Kadın sonunda erkek arkadaşının kucağına eğilirken beni fark etti. Genç ve şaşırtıcı derecede güzel, belki 20'li yaşlarının ortalarında ama tavırlarında bir olgunluk var. Kısa kahverengi bir saç, neredeyse siyaha yakın kalın kaşları ve çarpıcı yeşil gözleri var, dudakları pembe ve dolgun, gençliğin bir işareti. Kadınların imreneceğı türden bir güzelliğe sahipti; yüksek moda, editoryal. Biraz çift cinsiyetli.

Adam daha yaşlı, muhtemelen benim yaşlarımda. Yakışıklı; zarif ve uzun boylu, mükemmel taranmış siyah saçları ve film yıldızı gibi bir gülümsemesi var. Tabii ki çok pahalı görünen kömür grisi bir takım elbise giymiş. Siyah deri evrak çantasını kız arkadaşını okşamakla meşgul olmayan eliyle ileri geri hareket ettiriyor. Benim olmayan bu binaya aitmişim gibi soğukkanlı görünmeye çalışarak asansörün bir köşesine çekiliyorum. Yolculuk sessiz geçiyor, çift arasında sadece birkaç öpücük alışverişi oluyor. Asansör 17. kata ulaştığında dışarı çıktılar. Ben de onları takip ediyorum, sanki anahtarlarımı arıyormuş gibi ceketimin ceplerini karıştı rıyorum. Adam hızlıca kapının kilidini açıyor ve şakacı bir şekilde kıkırdayan kadını içeri yönlendiriyor. Kapı arkalarından çarparak kapanıyor ve beni merak duygusuyla dışarıda bırakıyor. Dikkatli bir şekilde girdikleri kapıya yaklaşıyorum ve konuşmalarından bir kesit ya da dünyalarına bir bakış sunabilecek herhangi bir ses yakalamayı umarak bir süre orada oyalanıyorum. Ama hiçbir şey duyamıyorum, bu yüzden arkamı dönüp hızlı bir çıkış yapıyorum.

Eve döndüğümde, evimin rahatlatıcı sıcaklığı ve kedilerimin hevesli karşılmasıyla sarmalanıyorum. Bacaklarıma dolanıyorlar, mırlıyorlar ve sokuluyorlar. Akşam yemeklerini hazırlamaya koyuluyorum, kedilerin sürekli göz kırpmalarına dikkat ederek

telefonumdaki sesli mesaj ışığı. İç çekerek oynat tuşuna basıyorum ve kaselerine yemek dolduruyorum.

"Satara, benim. Telefonuna cevap ver. Şimdiye kadar işten eve dönmüş olmalıydın. Sadece seni kontrol etmek istedim. Nasılsın? Ara beni... Hoşça kal."

Derin ve yorgun bir iç çekiyorum, lazanyayı fırına atmadan önce üstündeki plastiği hızlı ve sinirli hareketlerle yırtıyorum. Sonra telefonumu alıp Lilah'nın numarasını çeviriyorum, her zil sesi kopmaya hazır gergin bir ip gibi beklentiye uzatıyor. "Alo," diye cevap veriyor.

"Merhaba."

"Nasılsın Satara?"

"Ben iyiyim. İşten yeni geldim."

"Dün gecedен sonra seni kontrol etmek istedim. Ayrılırken üzgün görünüyordun."

"Ben iyiyim Lilah. Gerçekten."

"Sen ve Dean iyi misiniz?" Sesinden yapmacık bir endişe damlıyordu. Kaltak.

Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi kapatıyorum. "Ben ve Dean harikayız. Yarın sabah annesini görmek için Hamptons'a uçacak." Sessizlik uzuyor, ağır ve yüklü.

"Oh."

Sesini gerçek bir şaşkınlık renklendiriyor. Onun kendisine söylemesini bekliyordu. Onların birlikte görüntüsü derimin altında bir ateş yakıyor, öfke kaynar su gibi yüzeye çıkıyor.

"Evet, bu yüzden bir yalnız kalacağım. Yarın akşam uğramalısın." "Şarap getireceğim."

"Harikulade," diye karşılık veriyorum.

Beş dakika daha tatsız tutsuz konuştuktan sonra telefonu kapatıyoruz ve ben duşa giriyorum, lazanya tam ben çıkarken hazır olacak şekilde mükemmel bir zamanlama yapıyorum. Lazanyayı fırından çıkarıp doğrudan yiyorum, mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, çatalım metale sürtünüyor. Kendimi hasta hissedene kadar yemeye devam ediyorum, kendimden nefret etmek mide bulandırıcı bir kokteylde yemekle karışıyor. Artanları yarınki öğle yemeği için buzdolabına koyuyorum. Dean hayatta olsaydı bunu asla yapmazdım. Her zaman mükemmeli talep ederdi - iki beden, ne zaman kendimi şımartmaya cesaret etsem parmaklarını yanlarıma koyar, kulağıma fısıldardı: *"Dur bakalım kaplan. Elbise bedenini büyütmemelisin."*

Pislik.

Saat altıyı biraz geçmesine rağmen yatağa giriyorum, günün ağrısı beni altına çekiyor. Kendime dokunuyorum, parmaklarım Chris'in kraliyet mavisi takım elbisesi içindeki görüntüsünü çağrıştırıyor. Sonunda, Chris'in, Dean'in ve kendi akıl sağlığımın çözülmekte olan iplikleri ile karışık rüyalar görerek huzursuz bir uykuya dalıyorum.

* * *

Ertesi sabah işe gitmeden önce kendimi Dr. Maggie'nin karşısında otururken buluyorum; gümüş rengi saçları üzerine dökülen, büyüleyici mavi gözleriyle doğrudan zihnimin içine bakan muhteşem görünümlü bir kadın. Yıllar boyunca pek çok terapistle görüştüm ama Dr. Maggie ile sonunda kendime uygun olanı buldum. Neredeyse sekiz aydır onunla görüşüyorum. Hiçbir küçümseme belirtisi olmadan zekasını ortaya koyuyor ve garip düşüncelerimi ve tuhaf tuhafliklarımı paylaştığımda, bunların onu şaşırtmadığını hissedebiliyorum. Yüzü soğukkanlı ve sakin, bacak bacak üstüne atmış ve çenesi elinde, sandalyesinin kolundaki kemikli dirseğinden destek alıyor. Seanslarımız sırasında nadiren not alır; sadece dinler. Deli olduğumu düşündüğünden eminim ama benim için en önemli şey bunu belli etmemesi.

Evli iş arkadaşımı düşünerek sürekli mastürbasyon yaptığımı ve bir gece arabamla evine gidip çalılarının arasında saklanarak bir saatten fazla zaman geçirdiğimi anlattığımda önceki terapistimin -adını hatırlamaya zahmet edemeyeceğim bir adam- yüzündeki ifadeyi hala canlı bir şekilde hatırlıyorum. Yüzüne kazınan dehşeti gördüm. O günden sonra onu bir daha görmemeye karar verdim. Utanç çok . Dr. Maggie ise farklıydı. Onun varlığında, sakatlayıcı bir utanç yok, insan derisine bürünmüş bir canavar olduğum hissi yok. En karanlık düşüncelerimi ve en derin arzularımı yargılanmaktan korkmadan paylaşabiliyorum. Ve benim gibi biri için bu her şey demek.

"Nasılsınız?" Dr. Maggie soruyor, bordo balıkçı yakası ve uyumlu ruju yaklaşan sonbahar mevsimine mükemmel bir şekilde uyuyor. Boynunda alyansla süslenmiş narin bir altın kolye asılı. Kocasını yıllar önce kanserden kaybetmiş.

"Ben iyiyim," diyorum. "Ama hâlâ insanları takip ediyorum." "Bana bundan biraz daha bahset."

"Dün bankta oturan bir çift gördüm. Onlara 'Bank Çifti' diyorum." Bakışlarım yere doğru kayıyor. "Çok mutlu görünüyorlardı. Onları bir apartmana kadar takip ettim, ön kapıya kadar. Fark etmediler bile."

Maggie bacaklarını yavaşça açıyor ve ciddiyetini gösterecek kadar öne eğiliyor. "Bu davranışı daha önce de tartışmıştık Satara. Bunun sağlıklı olmadığını biliyorsun."

Metal tadı alana kadar dudağımı ısırıyorum. "Biliyorum. Ama bir şeyleri dolduruyormuş gibi hissettiriyor."

"İnsanları takip edemezsiniz. Bu tehlikeli ve müdahalecidir." Bakışları sabit ve gözünü kırpmadan bakıyor. "Sevgi dolu ve mutlu bir ilişki arzuladığımı anlıyorum ama yabancıları takip etmek çözüm değil. Sadece kendine işkence ediyorsun."

"Belki de işkence görmek istiyorumdur."

Başını hafifçe eğiyor, mavi gözleri bir şeyler arıyor. "Dean nasıl bu arada?"

"O iyi."

Dr. Maggie'nin sorunu da bu. Gerçeğe çok yaklaşıyor. Daha fazlasını, beni akli dengesi yerinde olmayan ama kurtarılabilir biri olarak gösteren detayları arıyor. Muhtemelen söylemediklerimi hissedebiliyor - empati eksikliğimi, bir insanın normalde pişman olacağı şeyler için pişmanlık duymayışımı. İçimde bir kopuş ustasıyım, mutluyum ve hiçbir şey hissetmiyorum, sakın bir ilgisizlik ve arzu fırtınasıyım. Ve her nasılsa, bu kaotik simetride, boşluğumda çarpık bir tür mutluluk buluyorum, hiçbir şey hissetmemenin her şey gibi hissettirdiği bir yer.

Bir saat sonra işteydim. Chris yine geç geldi, gözle görülür bir şekilde stresliydi. Beyaz düğmeli bir gömlek, sidik renginde sarı bir kravat ve vücuduna yanlış şekillerde yapışan gri bir pantolon giymişti. Çünkü kıyafetini tercih ederdim; onu bir hayalden çıkmış gibi gösteren kraliyet mavisi takım elbisesini. Bugün onda daha önce görmediğim bir gerginlik vardı. İşle ilgili bir stres mi yoksa evde yüzeyin altında kaynayan bir şey mi? Karanlık ve bencil bir yanımla ikincisi olmasını umuyor. Chris'in gözleri odayı kısa bir süre tarıyor, ofisinde kaybolmadan önce varlığımı zar zor kabul ediyor. Mükemmel hayatının dikiş yerlerinden yıpranması fikri bana çarpık bir umut duygusu veriyor, kendimi en çelişkili şekilde canlı hissettiren acımasız bir arzu akımı. Zihnime bir not düşünüyorum: Chris'i kontrol etmek için bir an bul.

O an öğle yemeği saatinde geliyor, ofis sessiz ve boşaltılmış, terk edilmiş masalar ve yarı sarhoş kahve fincanlarından oluşan bir hayalet kasaba. Chris'in açık ofisinin geçiyorum, kapı çerçevesine yaslanırken elim rahatça kalçamda duruyor. Bugün pembe elbisemi giydiğim için mutluyum - tüm kıvrımları doğru yerlerde saran bir elbise ve bacaklarımı bir mil uzunluğunda gösteren en yüksek topuklu ayakkabılar. Uzun siyah saçlarım özenle şekillendirilmiş bukleler halinde dökülüyor.

çok fazla çaba harcadım ama buna değdi. Yıllardır ilk kez kendimi iyi, gerçekten iyi hissediyorum. "Merhaba."

Chris masasının üzerindeki kağıt yığınının başını kaldırıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış. "Satara. Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, bana doğru zar zor bakarak. Bunu ofisinin derinliklerine doğru yürümem için bir davet olarak algılıyorum ve öyle yapıyorum.

"Sadece nasıl olduğuna bakıyordum. Bugün işe gelirken biraz stresli görünüyordun."

Gözlerini kırıştırıyor, şaşkınlık yüzünün sert çizgilerini bir anlığına yumuşatıyor. "Neden bana nasıl olduğumu soruyorsun? Bu bir iş Satara. Seninle duygularım hakkında konuşmayacağım," diye gülüyor, içi boş bir sesle. "Ben iyiyim."

Kalbim sıkışıyor. Bana zar zor bakıyor bile. Çirkin olduğumdan değil. Kızılderili annem ve ben daha onunla tanışmadan ölen siyahi babamın hediyesi olan pürüzsüz bronz tenim floresan ışıkları altında parlıyor. Bazen biraz fazla yuvarlak hissetsem de güzel bir vücudum var. Ama kesinlikle kilolu değilim, iki ile dört beden arasında bir yerdeyim - bir önceki hafta ne kadar tatlı yediğime bağlı olarak değişir - ve göğüs bölgem son derece iyi durumda. Yine de Chris bana asla bir kadınmışım gibi bakmıyor. Bana sefil, çirkin bir yaratılmışım gibi bakıyor. Anlamıyorum.

"Oh," diyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum." Gözlerim masasına kayıyor ve onun, Lizzie'nin ve kızlarının çerçeveli bir fotoğrafına takılıyor. Hepsi beyazlar giymiş, bir tarlada durmuş, mutlulukla gülümsüyorlar. Chris kollarına tam oturan beyaz tişörtünün içinde yakışıklı görünüyor. Lizzie iyi görünüyor. Boğazım düğümleniyor.

"Kontrol için teşekkürler. Ben iyiyim. İyi öğle yemekleri, Satara." Kağıtlarına geri döner. Derinlerde bir yerden öfke kabarıyor, volkanik bir ısı akıntısı. Beni önemsiz biriymişim gibi başından savmaya nasıl cüret eder? Arkamı dönüyorum, hareketlerim zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle sertleşiyor. Dışarı çıkarken, reddedilmenin acısını bir damga gibi hissediyorum, ruj ve yüksek topuklu ayakkabıların gizleyemeyeceği şekilde beni işaretliyor.

Masama geri dönerken bir utanç yürüyüşü gibi hissediyorum. Sırtımı dikleştiriyorum, kendimi saygınlığının kalıntılarına tutunmaya zorluyorum. Pembe elbise ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor, şimdi fark edilmek, arzulanmak için yaptığım başarısız girişimin alaycı bir hatırlatıcısı. Birkaç dakika sonra, Chris'in muhtemelen öğle yemeği için ofisten çıkışını izliyorum, bana doğru bakma zahmetine bile girmeden.

Ofisine geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ortam onun gibi kokuyor; pahalı bir kolonya ve hafif bir tıraş losyonu karışımı. Deri koltuğuna oturuyorum ve fazla düşünmeden elbisemi kaldırıp kendime dokunmaya başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Masasının üzerinde masumca duran, benimle alay eden çerçeveli aile fotoğrafını görüyorum. Lizzie, gülümsemesi neşenin sterilize edilmiş bir versiyonu, kızları kıkırdamasının ortasında yakalanmış, Chris her haliyle gururlu bir koca ve baba gibi görünüyor. Ruh halimi mahvetti.

Fotoğrafi masasından kapıyorum, çerçeve ellerimde soğuk ve katı bir his uyandırıyor. Koridora geri çıkıyorum, çalınan fotoğrafın ağırlığı yanımda garip bir rahatlık sağlıyor. Tekrar ön masaya oturup etrafıma bakıyorum, yarı yarıya birinin beni çağırmasını, küçük isyan hareketimi ifşa etmesini bekliyorum. Fotoğrafla ne yapacağımı merak ediyorum. Belki de onu saklayacağım, cüretimin bir hatırası olarak. Belki de katartik bir öfkeyle parçalara ayırır, mükemmel gülümsemelerini lime lime ederim. Ya da belki bir gün geri veririm; tek kelime etmeden masasına geri koyar, Chris'i kısa süreli kayboluşunun şaşkınlığını yaşamaya bırakırım.

Şimdilik, ne kadar küçük, ne kadar geçici olsa da bir zafer gibi geliyor. Sık sık güçsüz hissettiğim bir dünyada bir parça kontrol. Ofis umursamaz bir şekilde çalışmaya devam ediyor ve ben sessiz bir gülümsemeyle masamda oturuyorum, çalınan fotoğraf tamamen eksilmediğime dair gizli bir söz.

* * *

Lilah Patrick saat tam altıda, her zamanki dakiklığıyla, narin ellerinde bir şişe pahalı şarapla çıkageldi. Her zamanki gibi çok güzel görünüyor, kızıl saçları vahşi, kıvrırcık dalgalar halinde dalgalanıyor ve solgun, mükemmel cildi beni her zaman kıskançlıktan çatlatıyor. Lilah'ın, gerçek olamayacak kadar mükemmel, içten aydınlatılmış gibi görünen cam gibi bir teni var. Kıpırdamadan durduğunda bile dalgalanıyormuş gibi görünen kirpiklerle çevrili derin yeşil gözleri bir parça muziplikle titreşiyor. Zayıf denecek kadar ince olan vücudu kolay bir zarafetle hareket ediyor.

Dean'in ruhani kırılğanlığı ve takıntı derecesine varan titiz kişisel bakım ritüelleriyle ona nasıl çekildiğini sık sık merak ederim. Kendimi daha çekici, daha canlı görüyordum; onun sessiz tonlarına karşı bronz tenim ve kuzguni saçlarımla bir renk cümbüşüydüm. Kızıl saçlarını saymıyorum; herkes bunun onun doğal rengi olmadığını biliyordu.

"Merhaba güzelim," diyor, sesi pürüzsüz ve tatlı, sanki ipekten oyulmuş gibi. Birbirimizi yanaklarımızdan öpüyoruz. Işık yüzünü aydınlatıyor, her kusursuz açıyı vurguluyor. Bu kadar zahmetsizce dengeli görünmeyi nasıl başardığı insanı çileden çıkarıyor. Etrafına bir göz atıyor, bakışları tezgahta soğumakta olan taze pişmiş kurabiyelere takılıyor. "Meşgülmüşsün."

"Sadece yeni bir tarif deniyorum." Bunu rahatça söylüyorum, ama ses tonumda tam olarak maskeleyemediğim bir kenar var. Her zamanki dikkatiyle kurabiyeleri değerlendirmesini izliyorum, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor.

Lilah asla şımartılacak biri değildi. Onu ne zaman arasam, yoğun bir egzersizin ortasında olurdu - caz egzersizi veya jimnastik, her zaman vücudunu zayıf ve gergin tutacak bir şey. Yanma, disiplin ve kontrolle büyüdü. Lilah isteksizce bir kurabiye aldı; asla kaba görünmek istemiyordu. "Mmm. Bunlar gerçekten çok güzel," dedi ve geri koymadan önce en küçük kuş ısırığını aldı. "Biraz şarap ister misin?" diye soruyor, şişeyi kaldırarak. Başımı sallıyorum ve dolaptan iki bardak alıyorum. Her birimize birer bardak doldurmasını izliyorum, hareketleri hassas, neredeyse mekanik.

Oturuyoruz, kurabiyeler bir adak gibi aramızda, şarap kadehlerimizde yakut kırmızısı parlıyor. Sohbet dalgalanıyor, onun sesi sessizlikleri noktıyor. Ama zihnim, farklılıklarımızın izini sürerek dolaşıyor; onun kusursuzluğa neredeyse bir azize gibi olan bağlılığı, benim ateşli ve kaotik kişiliğimle sert bir tezat oluşturuyor. Bu her zaman zayıf bir denge olmuştur.

Arkadaşlık; hayranlık ve kıskançlık, kabullenme ve kızgınlık arasında bir dans. Sözü ona getirmesi uzun sürmez, dudakları şaraptan koyu kırmızıya boyanmıştır bile, bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Dean Hamptons'a gideli ne kadar oldu?" Sesi, her şeyi hissettiren sıradan bir merakla damlıyor.

Kendi şarabımdan ölçülü bir yudum alıyorum ve omuz silerken şarabın acı sıcaklığının dilime yerleşmesine izin veriyorum. "Bana söylemedi. Sadece biraz uzaklaşması gerektiğini söyledi."

İfadesi bir an için duraksıyor ve gözlerinde incinmiş bir ısıltı yakalıyorum. İçimde küçük bir tatmin duygusuyla ışıldıyorum. "*Biraz uzaklaşmak mı?* Bu da ne demek oluyor? Orada başının belaya gireceğinden hiç mi endişelenmiyorsun?" diye üsteliyor, hafifçe eğilerek.

Koltuğumda kayıyorum, kelimeler amaçladığımdan daha yüksek sesle yuvarlanıyor. "Ne, bir ilişki gibi mi?" Kısa bir kahkaha attım. "O böyle bir şey yapmaz. Tanrı aşkına, o *Dean*."

Dudaklarındaki şarabın kırmızı lekesine karşı dişleri keskin bir gülümsemeye zorluyor. "Doğru," sesi bir şeyi maskeleyemeye çalışırken kullandığı o yüksek, şarkılı tonu benimsedi. "Asla bilemezsin."

Ona bakıyorum, bir şekilde hayatıma girmiş olan bu kadına. En iyi arkadaşım, altı yıl önce bizi bir tabak ev yapımı kek (iğrençlerdi) ve aynı güzellik kraliçesi gülümsemesiyle karşılayan kadın. Taşındığımız gün öğleden sonra gelmişti; henüz eşyalarımızı yerleştirmeye başlamamıştık bile. Kendini tanıtırken ve öğretmen olduğunu, oğluyla birlikte hemen köşede oturduğunu söylerken sıcaklık saçıyordu. Kendini beğenmiş havası beni hemen sinirlendirmişti ve "Kocan yok mu?" diye karşılık ona zor anlar yaşatmıştım.

Gülümsemesi o anda sekteye uğradı, yüzündeki kendini beğenmişlik ifadesi kayboldu. "Ben bir dulum," dedi, sesi kısıktı.

"Ah canım, özür dilerim."

Şimdi, masanın karşısından ona bakarken, yardım edemiyorum ama çarpık bir akrabalık hissediyorum. Ben de kendi kaybımı yaşıyorum. Dean bir piç olmasına rağmen bir parçam onu hala seviyordu. Çoğu zaman onu tekrar görmek için kazıp çıkarmayı düşünüyorum.

Şarabımı yudumluyorum, oda daha küçük geliyor, gerginlik hissediliyor. Lilah o derin yeşil gözleriyle beni izliyor, bir şey bekliyor, belki de

Bir itiraf ya da bir patlama. Ama tek elde ettiği sessizlik, aramızda dolaşan söylenmemiş sözler, kadehlerimizdeki şarap kadar zehirli ve sarhoş edici.

"Sen benden daha iyi bir kadınsın," diyor homurdanarak. "Ben olsam her gün ve her gece aramasını isterdim."

Gölümsüyorum, sıkı dudaklı, bilmiş bir . Havada asılı duran endişesinin tadını alabiliyorum. Dean'in dışarıda başka kadınlarla gezip tozmasından, onunla kurduğu kırılğan güvene ihanet etmesinden endişeleniyor. İroniyi çığnıyorum, karanlık tadının tadını çıkarıyorum. Bu düşünceye neredeyse kahkahalarla gülecektim ama kendimi tutuyorum, sanki kristal sırrımın ağırlığı altında paramparça olacaktmış gibi bardağımı dikkatle masaya koyuyorum.

"Dean'e çok güveniyorum," sesim kararlı ama hafif. "Kusurları var ama sadakatsizlik bunlardan biri değil."

Başını sallıyor, parmakları masaya vuruyor. "Doğru, tabii ki. Sadece endişeleniyorum, anlıyor musun? Erkekler ne yapacaklarını asla bilemezsin." Keşke en büyük endişemin Dean'in nereye gidebileceği ya da ne yapabileceği değil, şu anda nerede olduğu olduğunu bilseydi; arka bahçemizde gömülü, yavaş yavaş çürüyerek sadece kemiğe dönüşüyor. Ona söylemeyi düşünüyorum, sadece onun mükemmel cephesindeki şok dalgasını görmek için; o endişe maskesinin saf dehşete izlemek için. Ama kendimi tutuyorum, sırrın heyecanı kadar lezzetli. Belki bir gün ona söylerim. Ama bunu yaparsam onu da öldürmem gerekir ve ben kadınları öldürmeyi sevmem. Bunun yerine şarabımdan bir yudum daha alıyorum, zengin sıvı Boğazımda rahatlatıcı bir yanma.

"Erkekler ve gizemleri," diyorum, dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme beliriyor. "Bazen güvenmek zorundasınız, yapılması en zor şey olsa bile."

Bana derin bir gerçeği dile getirmişim gibi bakıyor, gözleri kocaman ve neredeyse saygılı. Ve bir an için içimde garip bir güç patlaması hissediyorum, tüm kartların bende olduğunu, gerçekte bir uçurumun kenarında dururken onun beni güç ve soğukkanlılık timsali olarak gördüğünü fark ediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine. "Belki de haklısın." şarabını yudumlamaya devam ediyor, kendi düşüncelerine dalarken gözlerinin odağı kayboluyor. Ve ben sessiz kalıyorum, yüzümde bir gülümsemenin hayaleti kalıyor.

1958

T Michael'ı ilk gördüğüm gün onun benim olduğunu anlamıştım. Koyu renk gözleri bir karganın leşi gagalaması gibi ruhumu gagalıyor gibiydi. Sert dış görünüşüne rağmen beni kendine çeken sağlam bir çekiciliği, gizemli bir havası vardı. O

benden yedi yaş büyük, yirmi iki yaşında bir adamdı. Ben ise on beş yaşında, suya susamış bir bitki gibi erkeklerin ilgisine hasret, erken gelişmiş bir kızdım. Michael'ın bakışları üzerime dikildiğinde, damarlarımda bir heyecan dalgasının dolaştığını hissettim. Kaldırımda tarih kitabımı göğsüme bastırmış, annemin beni okuldan almasını beklerken, kendimi ateşe çekilmiş bir pervane gibi hissediyordum.

Arabayı çektiğini gördüm. Bir an için göz göze geldik ve bir şey söylemek istediğini anladım. Kamyonetine yaslanmış, siyah saçları rüzgârda savrulurken, içimde bir merak kıvılcımının tutuştuğunu hissetmekten kendimi alamadım. Michael'ın bakışları bir ağırlık gibiydi, sanki tenime kazınmış sırları okuyabiliyormuş gibi vücudumu izliyordu. Koyu renk gözleri, sayısız çocukluk macerasından kalma çürüklerle dolu dizlerimde oyalandı ve sonra o gün giymeyi seçtiğim kahverengi kadife şortun sarmaladığı kıvrımlı kalçalarıma doğru ilerledi. İncelemesini fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordum, dikkati beni bir yılan gibi sararken omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu, hem korkutucu hem de sarhoş edici.

Michael'ın kardeşi Leo sahneye fırladığında bir kakofoni yüklü atmosferi bozdu, varlığı havada bir kaos senfonisi gibi yankılanıyor gibiydi. Michael'ın sesi gürültüyü keserek beni bırakmayı teklif etti. Leo kardeşine bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi Michael? Ona yer yok."

Leo'nun itirazlarına kulak asmayan Michael elini sallayarak onu başından savdı, gülümsemesi çarpıktı ve sigara dumanının kalıntılarıyla lekelenmişti. Tehlikeli bir tarafı vardı, sertliği

daha derin, anlaşılması zor ve büyüleyici bir şeyin ipuçlarıyla dans ediyordu. İki kardeşin arasındaki dar alana sıkıştığım da, kamyon kükreyerek canlandı ve beni hem heyecan verici hem de tehlikeli hissettiren bir dünyaya taşıdı. Michael bana döndü, karanlık gözleri benimkileri arıyordu. "Sen özel bir şeysin," diye fısıldadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktığını hissettim. O anda bunun daha önce hiç yaşamadığım bir romantizmin başlangıcı olduğunu anladım. Eve dönüş yolculuğunda Michael bana sorular sorarken aramızda geçici bir rahatlık vardı. Onunla göz göze geldiğimde, çene çizgisini süsleyen kirli sakallarına hayran olmaktan kendimi alamıyordum. Ağır işlerde çalışmaktan nasır tutmuş ve yıpranmış kaba ellerinin, kalçam boyunca elektrik çarpan bir yol izlediğini hayal ettim. Nefes nefese, Michael'ın elinin direksiyonun güvenliğinden sıyrılıp uyluğuma diledim.

O andan itibaren Michael beni her gün okuldan alıp okula bıraktı ve Leo arkadaşlarının arabalarına binmeyi tercih ederek aniden ortadan kayboldu. Bir başıma kaldığımda kendimi Michael'ın dar dünyasında ezilmiş buldum. Flörtler, çalıntı bakışlar ve içinde bulundukları sessizlikten daha derin anlamlarla dolu duraklamalarla masum okul gezintileri kılığına büründü.

Birkaç hafta okula gidip geldikten sonra, Michael sonunda sessiz alışverişlerimizin dansını somut bir şeye dönüştürdü. Sabah telaşında bana doğru eğildi. En azından ben öyle sandım. Yüzü benimkine yaklaşıncı ben de o ana kapıldım ve ben de ona doğru eğildim ama reddedilmenin acımasız duvarına çarptım. Michael geri çekildi, sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyordu. Kalbim yerinden çıkacaktı. Panikle çantamı topladım, beceriksizce "Gitmem gerek" diyerek kendimi affettirdim ve utancım dan kaçarak okulun girişine doğru koştum.

Okul günü amansız bir canavar gibi içimi kemiriyordu. Fırsat buldukça kızlar tuvaletine saklanır, soğuk fayans duvarların gözyaşlarımı emmesine izin verir, bunun kendi aptalca hayal gücüm olduğuna ikna olur dım. Okulun son zili çaldığında, adımlarımda hiçbir beklenti bulamadım. Kalbim onun kamyonetini göremeyecek olmanın korkusuyla çarpıyordu. Ama okulun eşliğini geçtiğimde, o oradaydı. Her şeye rağmen, o kamyonetin içinde oturuyordu, oradaydı.

Gıcırdayan kapıyı açtığımda azap çizgileriyle boyanmış yüzünü gördüm. Dağınık bir otoparkta sessizlik içinde oturan heykeller gibiydik. Kendimi ona doğru uzanırken buldum, elim geçici olarak bacağının üzerinde geziniyordu, gözlerim ondaydı, dokunmak için izin bekliyordum. "Gerçekten çok gençsin, Satara,"

sesi bir uçurumun kenarında sallanıyordu. "Buna hazır olup olmadığını bilmiyorum."

" yleyim," dedim. Bana baktı, bakışları titizlikle bedenimi yutuyor, yüzümün, boynumun, g  s m n; b t nl   m n haritasını çıkarıyordu. Ve sonra oldu - bir d   menin çevrilmesi, ruhu açığa çıkararak bir an. Vahiy gözlerinde parladı, aramızda biriken derin ba a teslim oldu. Bir sonraki anda Michael kamyonetini beceriksizce terk edilmiş bir binanın çorak otoparkına doğru sürdü.

Rahatça uzanabilece imiz bir damak oluşturduktan sonra beni kamyonun kasasına çekti, sabırsız parmakları bedenlerimizi ayıran kumaşı kavradı. Sadece sarılaca ımızı, konuşaca ımızı, biraz  p şece imizi düşünmeme rağmen buna izin verdim. A zının benimkini bulmasında işkence gibi bir zevk vardı. Dokunuşunun elektriği içimde ezici bir hissi ateşledi, ham temas damarlarımda dolaşan hisleri güçlendirdi. Yine de, hepsi çok fazlaydı. A  elleri vücudumda kısıtlama olmadan dolaşıyordu. şiddetli ve aceleciydi.

Arzu ve kafa karışıklı ının baş döndürücü çelişkisi beni rahatsız ediyordu ve her şeyin ka ınılmazlı ına teslim olmaktan başka bir şey yapamıyordum. Zerre kadar kibarlık göstermeden hızla içime girdi. Acıyla inledim ama o durmadı. Ellerim i  d sel olarak g  s ne doğru gitti, onu itmeye çalıştım, acıyı durdurmaya çalıştım ama aynı zamanda Michael'ın ilkel arzularına teslim oldum. Nefesim kesildi, hava a ırlaşmıştı, a zımda paslı demir tadı vardı. Onun altında sıkışmıştım, mahremiyetin dikenleri masumiyetimin zayıf kumaşını deliyordu. Tenim onun dokunuşuyla yanıyor, kabarıyor, sanki ruhlarımızı tek bir kaba taşa vurmaya çalışıyormuş gibi öfkeli itişlerle noktalanıyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı, sanki duyguların uzak tutulduğu bir dünyaya girmeye istekliymiş gibi.

T nel görüşünün etkisiyle, yanaklarımdan süzülen g zyaşlarımdan habersizdi ya da belki de uygun bir şekilde habersizdi. Sessiz yalvarışlarım, direnişim onun kararlı ritminde kayboldu - eşini şaşırtıcı bir şekilde göz ardı ederek koreografisini yaptığı, ateşli zevk arayışında göz ardı ettiği bir dans. Tüm bu süre boyunca gözlerini açmasını, bir kez olsun bana doğru bakmasını, neden olduğu yıkımı fark etmesini diledim. Ama vücudumun kıvrımlarında gezinirken, alnından yüzüme damlayan teriyle yalvarışlarıma kulaklarını tıkadı.

Bana bak, diye ba ırmak istedim ama kelimeler bo azımda d   mlendi, olan bitenin muazzamlı ı tarafından rehin alındı. Ve keşke demek zorunda kaldım,

Sessiz fırtınanın içinde, görülmeyi umarak bekliyordum. Yoğunluğu bitmek bilmeyen bir yol gibi uzayıp gidiyordu ve tek istediğim kapalı gözlerinde bir anlık empati görmektir; kızarmış yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarımı kabul eden bakışlarının sıcaklığı. Ama bitirışı de seks kadar kişiliksizdi, vücudumu teri ve menisiyle boyayarak beni gözle görülür bir şekilde lekeli bıraktı.

Bakire olduğumu biliyor olmalıydı, çünkü bana bir havlu uzattı ve "Al, bunun üzerine otur da koltuğuma kan bulaşmasın" diye mırıldandı.

Ona döndüm, olası yıkımımı endişeyle incelerken gözyaşlarımı daha fazla tuttum. "Teşekkür ederim."

Kot pantolonunu hızla çekti, acelesi bir seviyede şaşırtıcıydı. Kendi giysilerimi hassas tenimin üzerine çekerken, düşüncelerimin dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyordum.

"Gömleğimde bir şeyler var," diyerek utancımı dile getirdim ve belki de kayıtsızlığını kırmayı umdum. Öyle olmadı.

Park yerinden çıkmak için manevra yaptı. Yolculuğumuz baskıcı bir sessizliğin örtüsü altında sürdü, aramızdaki hava benim dökülmemiş gözyaşlarımla ve onun rahatsız olmayan sakinliğiyle yoğundu. Beni indirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Zayıf bir gülümsemeyle fısıldayarak vedalaştım ve kamyonetinin yola çıkışını dinleyerek evime doğru yola koyuldum. Duş akıntıları üzerime yıkandı, sıcak su sert seks yüzünden yara bere içinde kalmış gibi hissettiren tenime iyi geldi. Son çilemin kanıtları vardı, istenmeyen kan - evet, kanıyordum- düşüncelerim bir girdap *gibiydi*, daha önce olanları anlamlandırmaya çalışıyordum, tiksinti ve özlemin kafa karıştırıcı karışımı. Her şeye rağmen bir parçam hâlâ Michael'ı arzuluyor, ağlamamı aşırı duygusal, olgunlaşmamış küçük bir kız olarak algılamayacağını umuyordu.

Birkaç saat sonra annem odama girdi. "Telefonda bir çocuk var."

Sözleri beni uykumdan uyandırdı. "mı?" "Sesi on beş yaşında gibi gelmiyor."

Yaşı hakkındaki kuşkulu notu, merdivenlerden aşağıya fırlamamı ve sinirleri zıplayan bir tel gibi neşeyle telefonu tezgahıdan almamı engellemedi. "Alo?"

"Sadece seni kontrol etmek istedim, seni bıraktığımda oldukça üzgün görünüyordun."

"Üzgün değildim, sadece..."

"Satara, senden gerçekten hoşlandığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Ve daha önce olanlar için özür dilerim. Ani olduğunu biliyorum ama kendime engel olamadım. Göğüslerinize yapışan o beyaz gömleği giymiştiniz ve..." sesi kesildi.

" değil. Ben beğendim."

"Sevindim," dedi. Gülümsediğini duyabiliyordum. "Bunu tekrar yapar mıydın?" Midemde bir düğümle, duymak istediği kelimeleri ağzımdan kaçırdım,

"Evet, seninle her şeyi yaparım."

Uzun bir sessizlik oldu. "O zaman bunu bir sır olarak saklamak en iyisi, tamam mı? Sadece aramıza kimsenin girmesini istemiyorum. Eğer annen sorarsa, ben sadece seni okula götürüp getiren sınıf arkadaşının kardeşiyim."

"Tamam."

"Gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattım ve odama çıkarken annemin beni takip eden delici bakışlarını görmezden geldim.

Üç yıl boyunca aralıklarla birlikte olduk. Michael işine geldiği zaman hayatıma giriyor, beni şefkat, ilgi ve tatlı sözler yağmuruna tutuyordu. Sonra, bir fırtına inceliğiyle, beklenmedik bir zalimlikle püsküren bir volkana dönüşürdü.

Michael on altıncı yaşımı ev yapımı bir pasta, balonlar ve ancak romantik filmlerde görülebilecek bir sürprizle kutlamaya karar verdi; hepsi de gece yarısı kapıma bırakıldı. Annem, meşhur Kötü Cadı gibi, onun bu Külkedisi anını yarattığını fark etti ve öfkeden deliye döndü. Annelikten gelen öfke haznesinden yararlanarak gitmesini istedi ve on dakika boyunca tartıştılar, sonunda Michael pes etti ve kamyonetine doğru yürüyüp gitti. Tüm olanları yatak odamın penceresinden izledim ve çığlık çığlığa bağırdım. Annem pastanın bende kalmasına izin verdi, asla yiyecekleri ziyan etmek istemezdi ama hediyeleri attı ve balonları mutfak bıçağıyla patlattı.

Annem Michael ve benim aramda bir güvenlik duvarı gibi duruyordu ama ben her seferinde ona giden yolu buluyordum. On yedi yaşındayken, annem sonunda beni ondan uzak tutma savaşında yenilgiyi kabul etti. Hafta sonları onun yeni kiraladığı dairede geçiriyor, birlikte yemek yapıyor, film ve masa oyunlarına d alıyor, doymak bilmez şehvetinin aralıklı kıvılcımlarını hissediyordum. İçimdeki genç Michael'ın sürekli isteklerini onaylıyordu, ancak o yaşta bile onun cinsel iştahı konusunda giderek artan bir huzursuzluk hissediyordum. Seks talepleri kara bir bulut gibiydi.

aşkımızın üzerinde beliren. İrademi toplayamadığım gecelerde Michael, arzularına daha istekli bir şekilde hizmet edebilecek yaşlı kadınlar hakkında tehditler savurarak uygunsuz bir kriz geçirirdi. Tetikleyicilerden oluşan özel bir yol haritası oluşturmuştu ve beni o yola nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyordu. Tehditleri -daha yaşlı, daha deneyimli bir kadın bulma mırıltıları ve beni terk etme korkusu- her biri iyi hedeflenmiş oklardı ve her biri suçluluk acısı taşıyordu. Beni sevmesini istediğim için ona boyun eğip seks yaptım.

On sekizinci doğum günümün hemen ertesinde, Michael'la yaptığımız sıradan bir sohbet uçurumdan atlayıp mayın tarlasına çakıldı. Bavullarını toplayıp Chicago'ya taşınmaya karar verdi ve benim de onunla gelmemi bekliyordu. Cesaret ya da aptallık, onunla taşınmadan önce lise diplomamı almak istediğimi söyleyerek ayak diredim. Öfkeden deliye döndü, bir dizi öfke patlaması yaşadı - bağırdı, nesneler fırlattı ve ona olan aşkımın gerçek olmadığını ima etti. Dairedeki gerilim bir duvarı yıkabilirdi, çok fazlaydı, çok yoğundu; toparlanıp gitmem gerektiğini kırmızı renkte haykıran bir çıkış işaretliydi.

Annemi aramak zorunda kaldım. Beklediğim gibi, bir ben-sen-sen ile karşılaştım. Yüzümden aşağı akan tuzlu suların arasından boğuk bir SOS sesi çıkarmayı başardım. Sesim onun bağırılarıyla boğuluyor, ritmik gümbürtülerle noktalanıyordu - eşyalarım kapının yanında belirsiz bir yığın halinde bir araya getiriliyordu. Annem güvenilir bir yedek parça gibi geldi ve sessizce atılmış hayatımı toparlamaya koyuldu. Michael kendini yatak odasına kilitlemişti, muhtemelen volkanik annemle yüzleşmekten kaçınmak için planlı bir girişimdi. "İşin bitti, Satara. Onunla bir daha görüşmeyeceksin, yoksa Tanrı yardımcım olsun." Sözleri içime işledi. Öfke dolu gitme emri, çaresiz hıçkırıklarımın kaotik senfonisine karıştı. "Gidelim," diye ses tonunu yükseltti ve durumun ciddiyetine uygun bir ton kullandı.

Olduğum yerde donup kalmıştım, ağlayan gözlerim yatak odasının kapısına kilitlenmişti. Ağzımdan çıkan sesler zar zor seçilebiliyordu; acınası bir "*Michael...*" çığlığı. Anlamadığım bir yalvarış.

"Satara'ya gidelim, *hemen!*" Annemin emri kafamdaki karmakarışık bulmacayı delip geçti. Gözlerimi kırıştırdım, kapıya doğru titreyen adımlar attım, annemin yanından geçtim ve doğruca arabasına koştum.

Günler geçti ve Michael'dan tek bir kelime bile duymadım. Depresyon güneşte bırakılmış süt gibiydi, kesilmiş ve ekşimiş, buruk bir zirveye ulaşmıştı. Leo bir yıl önce okulu bırakmıştı, bu yüzden ona ne olduğunu sormadım.

Kardeşi. Ona sorsam bile bana bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim. Bana karşı olan hoşnutsuzluğu bir silah sesi kadar belirsizdi.

Eve geldiğimde kendimi bir mozoleye girmiş gibi hissederdim. Odama koşar, kendimi battaniyelere gömerdim. Kapının diğerk tarafından annemin sesleri sessizliği bozardı. Yemek ve rahatlatıcı atıştırmalık tekliflerini kabul ederdim. Sağlam olan hoşgörüsü üç hafta sonra dikişli kenarlardan aşınmaya başladı ve bana kalkıp onun için ağlamayı bırakmamı söyledi. Ben de misillemede bulundum, reddedişimi bir lanet gibi haykırdım.

Onu asla unutamayacağım!

"Geçecek, tatlım. şu anda kıyamet kopmuş gibi hissediyorum ama sana söz veriyorum, acı geçecek."

Bir ay sonra, gece geç saatlerde telefon durmadan çaldı, annem tombalaya gitmişti, ben de açtım. Diğerk uçta onun sesini duydum ve ayaklarımın altındaki toprağın eğildiğini hissettim.

"Selam tatlım."

Kalbim göğüs kafesine çarparak sekti. Dizlerimin bağı ve kendimi bir top haline getirdiğim soğuk mutfak fayanslarına doğru yavaşça yönlendirdi. "Merhaba Michael."

"Özür dilerim. Her şey için."

Bir zamanlar bildiğim tüm kelimeler benden kaçtı. Aramızdaki sessizlik tarafından yutuldu.

"şu anda Chicago'dayım. Dövüşümüzden sonra ayrılmak doğru geldi. Her şeyden sonra orada kalmak zordu."

Boğazımdaki düğüm fırtınanın zorladığı bir dalga gibi kabarmış, beni uçuruma savurmakla tehdit ediyordu. Çenemi sıkarak artan gözyaşlarımı kontrol altında tutmaya çalıştım. "Chicago'da olmak artık bir çift olmadığımız anlamına mı geliyor?"

Sessizlik, aramızda uzanan tel boyunca işkenceye bürünmüş bir şekilde büyük görünüyordu.

"Beni ziyarete gelmeni istiyorum. Burası çok güzel. Kuzey Chicago'dayım," sözleri gözyaşlarım üzerindeki kontrolümü parçaladı, telefonu sıkıca kavradım. "Burayı çok seveceksin. Sana adresimi vereceğim, böylece gelmeden önce bana yazabilirsin. Seni hâlâ seviyorum, Satara."

Sessiz bir hıçkırık dudaklarımdan süzüldü ve hemen ardından nemli bir rahatlama geldi. "Ben de seni seviyorum."

Bulutların üzerinde yüzerken, aşk hikâyemizin devam edebileceği düşüncesiyle kalbim güm güm atıyordu. Ama hemen fark ettim ki az önce bana

başka bir süslü fabrikasyon. Bir zamanlar kendi yansımam kadar tanıdık olan yüzü, iki yıl sonrasına kadar bir daha hiç görmediğim zor bir hayalete dönüştü.

1963

TÖldürücü niyet dalgası gece geç saatlerde geldi ve geri döndürülemeyen bir gelgit gibi içimde kabardı. Michael'ın bensiz mutlu olabileceği düşüncesi kanımı kaynatıyor, her kalp atışı ihanetin şiddetli acısıyla . Aramamıştı. Yazmamıştı. Yazmamıştı.

ve ben bunun olmasına izin veremezdim.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Yirmi yaşındaydım, Los Angeles'ta lokantalarda ve giyim butiklerinde garip işlerde çalışarak başımı suyun üstünde tutmaya yetecek kadar para biriktiriyordum. Ama niyetten çok alışkanlıktan dolayı biraz para biriktirmeyi başarmıştım. Küçük kumbaramın ne kadar dolduğunu gördüğüm ve bunu fark ettiğim an, parayı ne için kullanacağımı çok iyi biliyordum: Chicago'ya bir uçak bileti.

Ocak ayında rastgele bir Pazartesi günüydü, hafızanın çatlaklarından kayıp giden türden bir gündü, ama benim için değil. Bu rastgele pazartesi özeldi ve onu sonsuza dek hatırlayacağım. Yılın o döneminde Chicago'da soğğun ne kadar ısıracı olacağından habersiz, öfke dolu bir kalp ve intikama kilitlenmiş bir zihinle ve kışlık montum olmadan uçağa bindim.

Sorun değildi, çok uzun kalmayacaktım.

Uçuş sanki askıya alınmış bir sonsuzluk gibiydi, her dakika sürükleniyor ve kararlılığımı artırıyordu. Düşüncelerim dönüp duruyordu, her biri bir öncekinden daha karanlıktı. Onun mahallesine yakın ucuz bir motel odası tuttum; küçük, pis bir yerdi ve yapmak istediğim şey için uygun bir zemin oluşturuyordu. Tek bir sustalı bıçak getirdim; basit, gösterişsiz ama yeterliydi. Bunu nasıl yapacağımdan tam olarak emin değildim ama intikam duygusuyla detayları önemsemeyecek kadar körleşmiştim. Soğuk sokaklarda yürürken bıçak elimde ağırlaşıyor, nefesim duman gibi önümde beliriyor ve havada kayboluyordu. Michael'ın kahkahasını, eskiden odayı nasıl doldurduğunu ve bir daha bunu asla yapamayacağını düşündüm.

Şehir, içimde taşıdığım öfkeden habersiz, kendi hikâyelerinde ilerleyen insanların ışık ve gölgelerinden oluşan bir bulanıklıktı. Evine ulaştım, evi görmek kaybettiklerimin acımasız bir hatırlatıcısıydı. Kapının yanında durdum, bıçağın soğuk metali avucuma baskı yapıyor, beni amacıma bağlıyordu. Derin bir nefes aldım, gece havası keskin ve acımasızdı ve devam ettim. Ben bir katil değildim, sadece haksızlığa uğramış bir kadındım. Bu ayrım zihnimde bulanıklaştı, ahlakın sınırları saplantımın ağırlığı altında yumuşadı. Sonunda plan basitti. Onu görecektim, onunla yüzleşecek ve bensiz mutluluğun dayanamayacağım bir ihanet olduğunu anlamasını sağlayacaktım.

Kendisi için iyi bir iş çıkarmıştı, ev büyük değildi ama iyi bir büyüklükteydi. Küçük bir aile için yeterince büyüktü, onunla birlikte istediğim bir şeydi bu. Bu evde onunla birlikte yaşamalı, evi kahkahalarla ve ortak hayallerimizle doldurmalıydım, başka biriyle değil. Ellerim titredi, kalbim ihanet ve öfke ritmiyle çarparak tüm varlığında yankılandı. Kapının zilini buldum, soğuk metal içimde dönüp duran sıcaklığı azaltmaya yetmedi. Neredeyse anında cevap verdi, kapı içimde kopan fırtınayla eşleşen bir güçle açıldı. İşte oradaydı, benim güzel Michael'ım. İki yıl öncesine göre daha da erkeğe benziyordu, zaman onu acımasız bir hassasiyetle şekillendirmişti. Yüzündeki ifade saf bir şok ve şaşkınlıktı.

"Satara... evimde ne halt ediyorsun?" Sesi şaşkınlık ve öfke karışımıydı, zaten aşırı şişmiş bir balona iğne batırır gibiydi.

Ona baktım, dilim düğümlenmişti, kelimeler kaçmak için mücadele ediyordu ama öfke ağıma takılmıştı.

"Polisi aramam gerekiyor mu?"

"Saçmalama, Michael." Sesim arkasındaki zehri zar zor gizleyebildi.

"Sen ne-"

"Beni terk ettin," dedim düz bir sesle, heceler gecenin sessizliğinde ağır ve acımasızca dökülüyordu.

Bana baktı, başını salladı, dudaklarından alaycı ve acımasız bir kahkaha kaçtı. "Bunu hâlâ atlatamadın mı? Satara, ben mutluyum. Aşığım. Üzgünüm ama hayatına devam etmelisin. Bu eski bir haber."

"Seni pislik," dedim karanlık bir sesle, sesim titriyordu, ihanetinin açtığı yara yeniden kanıyordu. "On beş yaşındayken beni avladın. Sen bir

yetişkin bir *adam*. Bana tecavüz ettin, beni manipüle ettin, beni yönlendirdin. Ve benden hayatıma etmemi *mi* bekliyorsun?" Her kelime paramparça olmuş kalbimden kopan bir parçaydı ve toplayabildiğim tüm güçle ona doğru fırlatılıyordu.

Asla devam etmeyeceğim!

Bana baktı, yüzünün rengi solmuştu, sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. "Sana tecavüz etmedim. Hoşuna gittiğini söylemiştin."

O anda öfke beni tüketti, içimdeki canavar serbest kaldı. Bıçağı arkamdan çektim ve geriye doğru tökezlerken gözlerinin dehşet içinde açılmasını izledim. Ama ben daha hızlıydım, öfke ve kalp kırıklığının kutsal olmayan bir karışımıyla hareket ediyordum. Bıçağı tam karnının ortasına sapladım, direncin baskı altında kırıldığını hissettim.

Nefesi gırtlaktan gelen, acı dolu bir sestti, dizlerinin üzerine çökerken elleri içgüdüsel olarak yarayı kavradı. Kan bıçağın etrafında çiçek açmış, koyu kırmızı gömleğini lekelemiş ve bir suçlama gibi yayılmıştı. Gözleri benimkilere kilitlendi, acı ve inançsızlıkla doluydu, sanki bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiş gibiydi. Geri adım attım, bıçak yarısından ve elimden kayarak yere düştü. Ardından gelen sessizlik ağır ve baskıcıydı, sadece onun kesik kesik nefesleri ve şehrin uzak, kayıtsız uğultusu bozuyordu. Onu izledim, zihnim garip bir şekilde berraktı, o yere yığılırken içimdeki fırtına nihayet dinmişti.

"İronik, değil mi?" Ona doğru eğilerek fısıldadım, sesim yumuşak ama ölümcüldü. "Beni manipüle ettin, kırdın ve şimdi kendine bir bak - kırılmış, kanıyor, sonunda bana bıraktığın acının bir kısmını hissediyorsun."

Gözleri açık kalmak için çırpınıyor, dudakları kıpırdıyor ama hiç ses gelmiyordu. Doğrudum, garip, soğuk bir memnuniyetin içimi kapladığını hissettim. Ev, benim olması gereken hayat, hepsi şimdi onun kanıyla, bana yaptıklarının gerçeğiyle lekelenmişti.

Evin etrafına baktım, karanlıktı, tüm ışıklar sönmüştü. Michael dışarı çıkıyor olmalıydı. Sonra riskli bir şey yapmaya karar verdim. Etrafta yürüdüm. Gömme oturma odası güzeldi; ahşap kaplama duvarlar, büyük, yumuşak yeşil bir kanepe, tuğladan bir şömine. Mutfaktaki dolapları açtım.

-Düzgünce dizilmiş tabaklar ve cam eşyalar, organik atıştırmalıklar ve baharatlarla dolu bir kiler, hepsi mükemmel bir el yazısıyla etiketlenmişti. Michael'ın el yazısı değildi -tavuk kazılarını iyi hatırlıyordum-; açıkça bir kadının el yazısıydı. Metal tadı alana kadar dilimi ısırdım ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca o el yazısına baktım.

Parmaklarım somon rengi duvarlara sürtünerek loş koridorda üst kata ıktım. Orta büyüklükte boş bir oda buldum, içinde sadece birkaç kutu vardı ve görünüşe göre depo olarak kullanılıyordu. Devam ettim ve ana yatak odasına ulaştım. Dekor oldukça zevkli ve abartısızdı, sakın, dingin renkler. Kahverengiler ve yeőiller. Tüm bu dekoru yeni sevgilisinin mi seçtiğini merak ettim. Onun ya da birlikte çekilmiş bir fotoğrafinı bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Dolaba doğru ilerledim ve bir sürü giysi gördüm. Neredeyse çok fazla. Kapının dışında asılı duran saten bornozu aldım ve üzerime geçirip saçlarımı karıőtırarak soyundum. Aynaya baktım, onu modelliyordum. Bu ben olabilirdim. Bu benim hayatım olabilirdi. Bu güzel, güvenli, banliyö hayatı. O pembe bornozun içinde kendime baktım, başka birinin rüyasının ortasında duruyordum, olana karşı olabilecek olanın ağırlılığını hissediyordum. Bir an için bu yanılsamaya, bu hayata tıpkı bu bornozun içine girdiğim gibi kolayca girebileceğim fikrine tutunmaya çalıştım. Ama sonra gerçeklik geri geldi ve o dönmeden gitmem gerektiğini biliyordum. Etrafıma son bir kez baktım, mekanın sakinliğini hafızama kazıdım.

Merdivenlerden geri döndüm, her adım sessizlikte yumuşak, tereddütlü bir yankı yapıyordu. Yarı donup kaldım. Onu orada, kapının hemen yanında yatarken gördüm. O anda gerçeklik üzerime çöktü. Başardım.

Michael'ı ben ldrdm.

Her biri bir öncekinden daha ağır olan basamaklardan aşağıya doğru inerken kalbim kulaklarımda gm güm atıyordu. Michael'ın başında durdum, sanki uzaklardan bir yerden kendimi izliyormuőum gibi kopuk hissediyordum. Yüzü gevőekti, yüz hatları sanki uyuyormuő gibi yumuşamıştı. Ama her yere yayılan canlı kırmızı kan bana aksini söylüyordu. Sadece uyumuyordu. Diz çöktüm, dünyanın arka planda eriyip gittiğini duydum ve bıçağımı aldım. Michael'a son bir kez uzun uzun baktım, ölümün yüzüne getirdiği huzuru hatırlamaya çalıştım, kısa süreli ve istenmeyen bir huzur olsa bile. Sonra döndüm ve evden çıktım, adımlarım dikkatli ve kasıtlıydı. Gecenin içine doğru szldm.

Motele geri döndüm, yürüyüş ağır çekimde bir maraton gibiydi. Bir duş aldım, suyun Michael'ın kalıntılarını, eyleminin kanıtlarını temizlemesine izin verdim. Uyudum ve bu şimdiye kadar en huzurlu uykuydu, ryasız ve derin, sonunda yükünden kurtulmuő bir ruh gibi. Ertesi gün, otuz dakika yürüyerek bir lokantaya gittim. Pis bir yerdi.

kamyoncular ve yağlı yemek kokuları. Bakışlarını görmezden geldim, sapkın düşünceler neredeyse alınlarına yazılmıştı. Keşke yirmi dört saatten kısa bir süre önce bir adam öldürdüğümü ve kullandığım bıçağın hâlâ üzerimde saklı olduğunu bilselerdi. Arka taraftaki bir kabine oturdum, vinil koltuk ben rahat ettikçe yüksek sesle gıcırıyordu. Hayatımda duyduğum en kalın Chicago aksanına sahip garson kız yanıma geldi.

"Ne olacak tatlım?" diye sordu, sesi ilgisizliğin sert bir melodisiydi.

"İki şekerli kahve ve bir kruvasan," dedim, sesim sabitti, hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bana bir an tuhaf tuhaf baktı ama omuz silkip uzaklaştı, elinde dumanı tüten bir kahve ve altın sarısı, gevrek bir kruvasanla şüpheli bir hızla geri döndü. Elime aldım ve bir ısırık aldım.

İşte o zaman bir adamın bana baktığını fark ettim. Oradaki neredeyse tüm erkekler bana bakıyordu ama onun bakışı farklıydı. Eğleniyor gibiydi. Yüzünü inceledim - lokantadaki yaşlı adamların yorgun, yıpranmış yüzleri arasında neredeyse yersiz görünen keskin yüz hatları. Daha gençti, kumlu sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve her bir teli ışığı yakalıyordu. İş kıyafetinin beyaz malzemesi, bozulmamış ve pürüzsüz bir şekilde göze çarpıyordu. Beyaz, kısa kollu, düğmeli bir gömlek giymişti, sol göğsünde küçük bir cep vardı ve üzerine bir isim etiketi iliştirilmişti: *Tom*. Kendisine baktığımı görünce, her adımını bilinçli ve kendinden emin atarak yanına yürüdü. Yüz hatlarına kazınmış bir eğlence vardı, sanki kimsenin içinde olmadığı bir şakanın can alıcı noktasını yakalamış gibiydi. Bu kadar komik olan ne olabilirdi? Kolay, pratik bir gülümsemeyle karşımdaki kabine kaydı. "Merhaba küçük hanım, buralardan mısınız?"

Sesi beni hazırlıksız yakaladı; hayal ettiğimden daha yüksekti, sanki hafifçe ayarlanmış bir radyo gibi neredeyse gıcırtilıydı. Gözlerimi ona diktim. Gerçeği söylemeli miydim? Yalan mı söylemeliydim? Dün gece birini öldürmüştüm; kimseyle konuşmamam gerekirdi. Ya da belki de konuşmalıyım, ortama uyum sağlamak için, normal davranmak için, böylece kimse bir şeyden şüphelenmezdi. Emin değildim. Tüm bunlar benim için yeniydi.

Ama Tom'la göz göze geldiğimde, kahverengi gözleri aç bir merakla benimkileri tararken, düşündüm ki... belki biraz eğlenebilirim.

"Hayır," diye cevap verdim, sesim sabitti.

Gülümsemesi genişledi, eğlencesi derinleşti. O zaman bunun onun varsayılan modu olduğunu anladım, yüzüne kalıcı olarak yapıştırılmış kendini beğenmiş bir güven maskesi. Her zaman bir adım önde olduğuna inanan bir adam gibi görünüyordu, sanki geri kalanımızın bilmediği bir sırrın içindeymiş gibi. Benim sırrımı biliyor muydu?

"Buralı olmadığınızı zaten biliyordum. Aksi takdirde, senin gibi güzel hanımların buraya elini kolunu sallayarak gelmesinin tehlikeli olduğunu bilirdin," dedi eğilerek.

Gözlerimi kırıştırdım, bakışlarını tuttum. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Çünkü içeri girerken oldukça üzgün görünüyordun," diye .

"Üzgün değilim, sadece açım."

Kruvasanımdan bir parça koparıp ağzıma attım ve kendime düşünecek bir an kazandırmak için yavaşça çiğnedim.

"Bir yere bırakmamı ister misin? Seni bırakabilirim. Bugün iş kamyonumu aldım," diye teklif etti ve gözlerinde gerçek bir endişe ile fırsatçı bir merakın parıltısı arasında bir şey vardı. Teklifi değerlendirdim, seçeneklerimi tartarken odanın kenarları hafifçe bulanıklaştı. Tekrar gözlerinin içine baktığımda o bakışı tanıdım ve beni istediğini anladım.

"Elbette," diyerek parmaklarımdaki kırıntıları temizledim. "Bir gezinti harika olur."

Çok geçmeden, bir kamyoncu lokantasında tanıştığım yakışıklı bir yabancıнын kamyonuna tırmanıyordum. Çoğu kadın için korkutucu olabilirdi ama benim için hiçbir şeydi. Teslimatçı Tom'a baktım ve aptalca gülümsedim.

Teslimatçı Tom bana zarar vermez.

Ama yanılmış olsaydım, bıçağımı ceketimin iç cebine sıkıştırmıştım. Otoparktan çıkarken, temel senaryoyu anlatmaya başladı. "Ee, nerelisin?"

Cevap vermedim.

"Tamam, peki ya senin adın?" diye sordu, hâlâ umutluydu. Gözlerimi kırıştırdım ve yüzümü ona döndüm. Israrı, basitliği içinde neredeyse sevimliydi. "Hadi ama kadın, bana bir şey vermelisin!"

Sanırım haklıydı. Ona bir şeyler vermeliydim. "Benim adım Susan."

Gözlerini kısmıştı. "Susan'a benzemiyorsun." "Bu da ne demek şimdi?"

"Şey, adın Susan olamayacak kadar... egzotik görünüyorsun," diyerek cehaletinin havada asılı kalmasına izin verdim. Sessizlik herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Başını salladı ve güldü. "Ben de ona uyacağım. Peki, Susan, şehre neden geldin?"

Boğazımdaki düğümü yuttum, gerçeği söyleme dürtüsü neredeyse çıldırtıcıydı. Ama bu aptalca olurdu. "Birini ziyaret ediyorum. Bir arkadaşımı."

"Peki, arkadaşın hangi cehennemde o zaman? Seni terk mi ettiler?"

"Hayır, ben... onun evinde odası yoktu, ben de bir motel odası tuttum." "Peki, motelin nerede? Seni bırakayım."

"Sen çoktan geçtin."

İnanamayarak bana baktı. "Peki, neden bir şey söylemedin kızım?"

Omuz silktim, gözlerim profiline sabitlenmişti, konuşurken çenesinin nasıl hareket ettiğini inceliyordum. Bu gece onunla seks mi yapacağımı yoksa onu öldüreceğimi merak ediyordum. Belki ikisi de. Bu onun iyi olup olmadığına bağlıydı. Eğer iznim olmadan bir şey yapmaya kalkışırsa, ne kadar yakışıklı olursa olsun onu öldürmekle ilgili bir sorunum yoktu. "Sanırım henüz oraya dönmek istemedim."

Bakışları sürekli yola, sonra bana, sonra tekrar yola dönüyordu. Bir türlü karar veremiyordu. "Nereye gitmek istiyorsun, küçük hanım?"

"Senin evin mi?" Teklif ettim, sesim yumuşaktı ama kabadayılığını kesen bir kenarı vardı. Gözlerini kırıştırdı, dengesi bozulmuştu. "Sen evlisin, değil mi?" Aramızdaki dar alanda güç kaymasını hissederek onu ittim.

"Hayır, hayır, değilim. Daha yirmi iki yaşımdayım. En az yirmi beş yaşına kadar evlenmek istemiyorum. Bu evlenmek için iyi bir yaş, değil mi? Yirmi beş. Ama ailem şimdi evlenmemi istiyor. Hayır dedim, biriyle birlikte olmadan önce biraz yalnız zaman geçirmek istiyorum."

"O zaman senin eve gidelim," diye ısrar ettim, biraz geriye yaslandım ve soğukkanlılığındaki çatlakları izledim. Kendine güveninin azaldığını, yerini ham ve belirsiz bir şeyin aldığını gördüm. Onu sinirlendiriyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Durmadan gevezelik etmesi, soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi sertçe yutkunması. Bir U dönüşü yaptı ve otoyola yöneldi.

Chicago'nun merkezine gittik, şehrin nabızı atıyor, neon ışıkları gölgeler içinde eriyordu. Mütevazı bir apartmanın önündeki caddeye park etti, lüks değildi ama benim evim dediğim yerden daha güzeldi. Anahtarları karıştırmasını izledim, sessizliğin ağırlığı aramıza giriyordu. Güldü, şöyle bir baktı. "Özür dilerim," dedi sonunda kapıyı açarken. "Keşke bir hanımın geleceğini bilseydim. Biraz temizlik yapardım," dedi mahcup bir ifadeyle.

İçeri girdim, daireyi inceledim. Kahverengiler ve bejlerden oluşan bir paletti. Siyah deri kanepe tuğla duvara yaslanmıştı, odada sağlam bir dayanak noktasıydı. Oturdum; kumaşı pürüzlüydü.

Orada durmuş beni izliyordu ve bir an için sessizliğe gömüldük. "Bir bardak su ya da başka bir şey ister misin?"

"Şarabınız var mı?"

Güldü, sesi çıplak duvarlarda yankılandı. "Hayır, ama gidip biraz alabilirim."

"Tamam," dedim, sesim yumuşaktı. "Duş alabilir miyim? Otel odamdaki duş berbat."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Ah, tabii. Tabii ki yapabilirsin. Şuna ne dersin? Ben seni duş için hazırlayayım, sen duş alırken ben de sokağın aşağısına gidip biraz şarap alayım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Başını sallayarak beni takip etmemi işaret etti. Dar bir koridorda yürüdük ve hızla küçük, basit bir banyoya ulaştık. Özel bir şey yoktu, sadece işlevseldi. Duşun düğmeleriyle oynadı ve çocuksu bir gülümsemeyle bana baktı. "Üzgünüm, bekle."

"Demek senin duşun da berbat," diye takıldım kapı aralığına yaslanarak.

Tekrar güldü. "Eminim otel odasındaki duştan çok daha iyidir," derken sesi gurur ve özür karışımıydı. "Her şey hazır," dedi ve bana yer açmak için geri adım attı.

"Teşekkür ederim."

Ceketimi omuzlarımdan silkerek yere düşürdüm ve Tom daha odadan çıkmadan hemen orada soyunmaya başladım. Gömleğimi çıkarıp göğüslerimi banyonun serin havasına maruz bıraktığımda gözleri fal taşı gibi açılmış, olduğu yerde donup kalmıştı. "Git şarabı getir," dedim, sesim yumuşak bir emir gibiydi.

Başını sallayarak gerçekliğe geri döndü. "Ah, elbette. Üzgünüm, ben... Ben hemen döneceğim."

Koridorda tökezledi, kapı kapandı ve sonra aceleyle tıklandı. Daire artık benimdi, nefesimin sesi ve şehrin uzak uğultusundan başka hiçbir şey yoktu. Duşa girdiğimde buharın beni sarmasına izin verdim, sıcak su tenimin üzerinden akıyordu. Bu bir çeşit vaftizdi, bir yenilenme anıydı ve su aşağı doğru akarken gülümsemeden edemedim.

Teslimatçı Tom şarap alıyordu ve muhtemelen az önce hayatına nasıl bir fırtına girdiğini merak ediyordu. Bilinmeyenin heyecanı bilincimin sınırlarında dans ediyordu. Duştan sonra daireye geri döndüm. Burası artık daha farklı, keşfedilecek, incelenecek bir yer gibi geliyordu. Merak düşüncelerimin sınırlarını kemiriyordu. Teslimatçı Tom'un gerçekten görüldüğü kadar zararsız olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Yatak odasına daldım, sade ve işlevseldi, sadece büyük bir yatak mekâna hâkimdi.

Minimalist düzen saklanacak pek bir şey bırakmıyordu ama sıradan olanın içine gizlenmiş potansiyel sırları hafife almamam gerektiğini iyi biliyordum. Eğilerek yatağın altına baktım ve buranın depo olarak kullanıldığını gördüm. Kahverengi bir ayakkabı kutusu çıkardım. Yere bağdaş kurarak oturdum ve kapağını kaldırarak anılardan oluşan bir kolajı ortaya çıkardım.

Aile fotoğrafları, kenarları yıpranmış, dökülmüş. Genç Tom Delivery Man, zamanın masum pençesinde bir çocuk. Başka fotoğraflar da vardı; garip okul portreleri, bir tarlada köpek kovalarken çekilmiş bir fotoğraf. Naif bir neşeyle yaşanmış bir geçmişin kanıtları. Fotoğrafların altında, sicimle düzgünce bağlanmış bir demet mektup vardı. New York'tan gönderilmişlerdi ve adresleri Mary adında biriydi. Nefesim kesildi. Teslimatçı Tom'un zaten bir sevgilisi vardı. Ya da belki bu mektuplar geçmişteki bir bağın, eski bir aşkın kalıntılarıydı. Mektuplardan birini çektim, kâğıt kırılıp, parmaklarımın arasında dağılma tehlikesi geçiriyordu. Mary'nin el yazısı küçük ve düzgündü. En altta, bir ruj izi duyguları mühürlemişti, kırmızı bir imza. Merakla okumaya başladım:

Sevgili Tom,

New York sert bir metres, memleketteki kışlardan daha soğuk. Her sabah anılarımızın rahatlığından sıyrılıp nefes almak için hiç duraksamayan bir şehre adım atıyorum. Sık sık bizi, nehir kenarında geçirdiğimiz geceleri, yıldızlara karşı yankılanan kahkahalarınızı düşünüyorum. Burada hayat farklı - gürültülü, acımasız- ama her kaotik köşede senden bir iz arıyorum. Bazen kalabalığın içinde yüzünü görüyorum, gürültünün içinde sesini duyuyorum. Bu özlem çıldırtıcı. Ama birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımız umuduna . Kendine iyi bak, aşkım. Dünya uçsuz bucaksız ve kayıtsız, ama içinde sadece bizim için oyulmuş bir yer var.

Her zaman, Mary

Rujlu öpücük mektubun sonunu işaret ediyordu; özlem ve aşkla dolu kelimelere dokunaklı bir dokunuş. Mektubu dikkatlice kapattım ve diğerlerinin arasına geri koydum. Aklımda sorular dönüp duruyordu. Mary kimdi? Aralarında ne olmuştu? Ve bu Tom'u nasıl bir adam yapmıştı? Mektubu tekrar ayakkabı kutusuna koydum ve yatağın altına geri ittim. Birazdan evde olmalıydı, biraz zaman geçmişti. Aceleyle oturma odasına döndüm, bir dergi aldım ve açtım ama açar açmaz kapı aniden açıldı. Tom elinde iki şişe şarap ve mahcup bir sırıtişla içeri girdi.

"Şarabı aldım. Duş iyi mi?"

Bir sebepten dolayı ayağa kalktım. Tanrım, Teslimatçı Tom beni sinirlendirdi mi? "Evet. Duşunuz moteldekinden çok daha iyi."

dedim, gözlerimin ardındaki düşünce girdabını maskeleyerek için ona bir gülümseme sundum. Şişeleri tezgâhın üzerine koydu, bardakları hışırdattı.

"Kırmızı mı beyaz mı istersin?"

"Kırmızı," dedim, onun hareketlerini izlerken.

Şarabı tatmin edici bir patlamayla açtı ve oturma odasına yerleştik, loş ılık bej dünyasına hafif gölgeler düşürüyordu. Bir plak koydu - akşamın kenarlarını yumuşatan yavaş bir rockabilly. Müzik odayı doldurdu, aramızdaki sessizliği bir şekilde rahatlatan notalardan ve oluşan bir goblen ördü.

Şaraptan bir yudum aldım, sıcaklık yavaşça yayılıyor, keşfimdten beri azalmayan merakla karışıyordu. Teslimatçı Tom yanımda oturuyordu, elinde kendi kadehi vardı. Beni izleyişinde bir şey vardı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Belki şaraptan, belki de müziğin samimi temposundan, ama aramızdaki engeller inceldi.

"Demek gündüzleri kuryelik yapıyorsun," diye takıldım kadehimdeki şarabı yudumlarken. "Hikâyenin geri kalanı ne?"

Kıkırdadı ve koltuğa yaslandı. "Göz alıcı değil ama dürüst bir iş. Beni hareket ettiriyor, farklı yerler görmemi sağlıyor. Bu kısmı seviyorum."

"Rotalarınız üzerinde hiç ilginç bir şeyle karşılaştınız mı?"

Gözleri şakacı bir parıltıyla aydınlandı. "Bir keresinde küçük bir kız bana yaptığı bir resmi verdi. Onu iyi bir teslimatçıya vermek istediğini söyledi. O gün güzel bir gündü."

Şarabımdan bir yudum daha alarak, "Bu çok hoş," diye düşündüm. "Teslimat yaptığınız kapıların ardındaki hayatları hiç merak ediyor musunuz?"

"Bazen. İnsanları, hikayelerini, neler yaşadıklarını düşünüyorum. Binlerce farklı hayata bir bakış atmak gibi bir şey."

Sohbetimiz akıp gitti ve bu süre boyunca gözlerimiz kilitli kaldı, her kelime ve uzun bakışlarla güçlenen bir bağ. Sonunda şarap damarlarımıza rahatça yerleşti, şişenin yarısı boşaldı, oda sıcak bir kucaklaşma gibi etrafımızda kıvrıldı. Sormak için can attığım sorunun fokurdadığını hissettim. "Hiç aşık oldun mu?"

Tom'un gözleri kırıştı, rahat gülümsemesinin kalıntıları daha ciddi bir şeye dönüştü; daha çiğ. Konuşmadan önce anılarını gözden geçirir gibi bir an durdu. "Evet," dedi, kelimeler ağırdı. "Çok yoğun. Güzel ve sonra, şey, karmaşık." Başımı salladım ve sessizce devam etmesi için onu cesaretlendirdim. Bardağını yere bıraktı, elini

saçlarını karıştırdı. "Adı Mary'ydi. Birlikte büyüdü, çocukluk arkadaşıldık. Başından beri birbirimizi bulmamız kaderimizde varmış gibiydi. O benim her şeyim için bir ilkti. Kesin evleneceğimizi düşünmüştüm, hatta bir gün Chicago'da birlikte küçük bir şekerçi dükkânı açmayı bile konuşmuştuk. Yine de aptalca bir hayaldi. Hayat araya girdi ve o New York'a taşındı ve uzun mesafe... zor, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım, kendi gizli geçmişimin, Michael'la olan uzun mesafeli aşkımın çekimini hissediyordum. Nasıl bittiğini.

"Uzun süre denedik. Mektuplar, telefon görüşmeleri, ziyaretler. Ama sonunda, ne kadar sıkı tutarsak turalım elimizden kayıp giden bir şeye tutunuyormuşuz gibi hissettik." Sesinde pişmanlık, aramızdaki havada asılı duran sessiz bir keder vardı.

"Hala onu düşünüyor musun?"

Sessizliği çok anlatıyordu. "Her gün," diye itiraf etti. "Her zaman bir parçam ne olabilirdi diye merak ediyor. Ama o hayatına devam etti ve ben de devam etmek zorunda kaldım. Bu hâlâ umursamadığım anlamına gelmiyor."

İtirafındaki kırılganlık içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Elimi uzatıp dizine koydum ve bir nevi teselli vermeye çalıştım. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Elimi kendi eliyle kapattı. "Dinlediğiniz için teşekkürler." Müzik çalmaya devam etti; her nota insanın kalbini ortaya koymasındaki hassas güzelliği nazikçe hatırlatıyordu. "Hey, hadi ortamı biraz yumuşatalım. Bu kadar duygusal konuşma yeter," dedi Teslimatçı Tom, odasına doğru koşarak. On saniyeden kısa bir süre içinde elinde küçük bir kilitli poşetle, gizli bir oyuncakını gösteren bir çocuk gibi sırtarak geri döndü. "Hiç LSD aldın mı?"

Ona baktım, şaşırmıştım. Uyuşturucu kullanacak bir tipe benzemiyordu. Başımı salladım.

Tom yanıma oturdu, o kadar yakındı ki nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordum. "Eğlenceli bir zaman. Kafanı dağıtmanı sağlar."

Elindeki çantaya baktım. İçinde en az beş küçük beyaz etiket vardı, o kadar mütevazıydı ki neredeyse gülünecekti. Omuz silktim, merak ve umursamazlık karışımı bir duygu kabardı içimde. "Oh, ne olacak ki."

Tom'un gülümsemesi genişledi. "Dilini çıkar."

Bir an ona baktım, bu o kadar samimi bir istekti ki duraksamama neden oldu. Midemde kasıklarına kadar inen, yavaşça kayan ılık bir his hissettim. "Devam et kızım. Devam et."

Ben de öyle yaptım, gözlerinin içine baktım ve havada garip bir elektrik yükü hissettim. Bir noktada çantayı açmış ve bir fiş çıkarmıştı bile. Fark etmemiştim bile; irislerinin koyu kahverengisinde kaybolmakla meşguldüm. Bir cerrah hassasiyetiyle, yavaşça ve kasıtlı olarak dilimin ucuna yerleştirdi. Oda nefesini tutmuş gibiydi, bir beklenti duygusuyla, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle titreşiyordu. Ağzımı kapattım, kâğıdın tadı dilimde soluklaştı.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım.

Gözleri parlıyordu, loş ışığı yakalayarak kendi dilinin üzerine bir sekme yerleştirdi. "Şimdi bekleyeceğiz," dedi ve sözleri sessizliğin içine gömüldü, bir büyü gibi etrafımızı sardı.

O anda, Teslimatçı Tom'un gözlerinin içine baktığımda, onun iyi bir adam olduğuna karar verdim. Ölmeyi hak etmiyordu. Düşüncesizce eğildim ve onu öptüm. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ama hemen karşılık vererek parmaklarını saçlarıma geçirdi. Öpücük elektrikliydi, yersiz ama bir şekilde doğru hissettiren bir yoğunlukla doluydu. Yatak odasına geçtik, kıyafetlerimiz unutulmuş bir yığın halinde arkamızda kaldı. Seks tutkulu ve samimiydi, birçok yönden yabancı olsak da sadece birbirini yıllardır tanıyan aşıkların yapabileceği türdendi.

İlk orgazmımı yaşadığım sırada asit etkisini gösterdi ve renkleri hissedebiliyor, tadabiliyor, koklayabiliyordum. Gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim kırmızı, mavi, turuncu ve sarıydı. Gözlerimi açtığımda, Teslimatçı Tom'a baktım ve yüzü Tanrı'nın nasıl görüneceğini hayal ettiğim şeye benziyordu. İçime girip çıkarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve ancak o zaman ikimizin de histerik bir şekilde güldüğümüzü fark ettim.

Kısa, çalınmış bir zaman dilimi için dünya sadece bize daraldı. Elleri, sıcak ve emin, vücudumda uzun zamandır şefkatin dokunmadığı yerleri buldu. Daha sonra yan döndü ve bana baktı, parmağı karnımda tembel desenler çiziyordu.

"Peki, bana kendinden bahsedecek misin? Yoksa gizemli olmaya devam mı edeceksin? İkimiz de adının Susan olmadığını çok iyi biliyoruz."

Orada uzanıp tavana bakarken boğazımda tanıdık bir düğümün sıkıldığını hissettim. Bir süre sonra "Özür dilerim," dedim. "Yapamam."

Yüzüne kazınan hayal kırıklığı yürek parçalayıcıydı ama bunu bir kahkahayla maskeleydi. "Önemli bir şey değil. Ben sadece... Ben sadece benden hoşlandığını düşünmüştüm."

. "İnan bana, senden hoşlanmamı istemiyorsun."

Sessizlik odayı kaplamıştı, ağır ve boğucu. Aramızda kapatılamaz bir uçurum gibi uzanıyordu, ta ki o nihayet doğrulana, hareketleri yavaş ve kasıtlı olana kadar. "Seni moteline geri götürmeliyim. Geç oluyor."

Gözlerimi kırıştırarak giyinmeye başladım. Zemin ayaklarımın altında hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Aşağıya baktığımda okyanusun ortasında bir teknenin üzerindeydim. Ellerimi uzattım ve kendimi sabitlemeye çalıştım. "Oha..." Mırıldandım.

"Dikkatli ol, otur ve bunu yap."

Giysilerimi giymek için yatağa oturdum. Tom'a baktım. Dilimde mavi rengin tadını aldım.

Ona her şeyi anlatmak istedim. Sırlarımı dökmek, onu içime almak istedim. Ama yapamazdım, bu iyi bir fikir değildi. Kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilemezdi. Attığım her adımı gölgeleyen karanlığı bilemezdi. Ve bu acı veriyordu. Kamyonetine doğru kasvetli bir sessizlik içinde yürüdük, güneş ufukta alçalıyor, uzun, melankolik gölgeler oluşturuyordu.

Motele giderken yol sessizdi, tek ses motorun uğultusuydu. Tom arabayı park ettiğinde bana baktı, gözleri benim veremeyeceğim bir şey arıyordu. Bakışları dudaklarıma kaydı ve parmağını yavaşça dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde irkildim. Bu temas omurgamda bir elektrik çarpmasına neden oldu. "Bir yerlere geleceksin, bunu biliyorum," diye fısıldadı, sesi alçak, umutlu bir mırıltıydı.

Tom, karanlık niyetlerle dolu bir yolculukta beklenmedik ve hoş bir sürpriz oldu. Eski erkek arkadaşımı öldürmeye gelmişim ve yumuşak, güzel bir hayat hayal edebileceğim birini bulmuştum. Ama bu mümkün değildi. Pek çok nedenden dolayı. Hayat, çoğu zaman olduğu gibi, adil değil.

Kamyondan indim ve uzaklaşmasını izledim, silueti yaklaşan gecenin içinde kayboluyordu. Arka lambaları Chicago'nun karanlık sokakları tarafından yutularak uzakta küçük noktalar haline gelene kadar izledim. Onun yokluğunda dünya daha ağır geliyordu, seçimlerimin büyüklüğü üzerime , keskin ve acımasız. Yüzümü motele dönerek yavaşça nefes verdim ve göğsümdeki ağrıyı dindirmeye çalıştım. Teslimatçı Tom bana başka bir olasılığın anlık görüntüsünü hediye etti. Yürüyemediğim bir yol olsa da, taşıyacağım bir anı, olabileceklerin parçalanmış güzelliğinin bir kanıtı oldu.

MEVCUT GÜN

A Kitap kulübü toplantısı yaklaşırken, masasından çaldığım aile fotoğrafından kestiğim Chris'in çerçeveli fotoğrafını bir kenara koydum. Yarım tablet asit aldım. Sert kenarlarımı yumuşatmaya yetecek kadar.

Bu hafta ev sahibi bendim, ki genelde öyleyimdir. Ev sahipliği yapmayı seviyordum; bu kadınları evime toplamayı ve onları incelemeyi seviyordum, cilalı dış görünüşleri kendi sırlarını saklıyordu. Telefon çaldığında ortalığı toplamakla meşguldüm, tiz sesi titizlikle düzenlediğim alanımın sakin kaplamasını kesiyordu. Telefonu elime aldım.

"Alo?"

"Hey, Satara."

Telefonun diğer ucundaki Lizzie'nin sesi beni olduğum yerde durduruyor. "Merhaba, Lizzie."

"Bugün bakıcımla bazı sorunlar yaşadım ve Chris bu hafta sonu yoğun çalışıyor. Bu öğleden sonra küçük çocuğumu getirmemin bir sakıncası var mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak keyifli bir "Elbette" demeye zorluyorum.

Vedalaşmadan telefonu kapattığımda, bir teslimiyet duygusu boğucu bir battaniye gibi üzerime çöküyor, kendi yalnızlığımın ağırlığı dayanılmaz bir güçle bastırıyor. Tezgâhları son bir kez siliyor, görünmez kusurları düzeltiyor, sinirlerimi ütileyerek boyun eğdiriyorum. Birazdan kapı çalacak ve onunla birlikte benim rolüm de devam edecekti. Mükemmel bir şekilde yerinde, mükemmel bir şekilde senkronize. Her zamanki gibi.

Daha sonra, Cheryl Lewis elinde bir şişe pembe şarapla evime girdi, güneşli mizacı sıcaklık ve çekicilik yayıyordu. Uzun boylu, keskin elmacık kemikleri ve badem gözleri olan siyah bir kadındı. Birkaç yıl önce tek başına Paris'e yaptığı bir gezide tanıştığı ve övünmeyi çok sevdiği zengin bir adamla evli. Cheryl'i tanıdıktan sadece birkaç hafta sonra, sırf Cheryl için bavullarını toplayıp Amerika'taşınmış ve

Paris'teki tüm hayatını geride bırakmıştı. Artık güzel bir aile, iki çocuk, güzel bir mahallede altı yatak odalı bir ev ve üstüne üstlük bir süper model görünümüyle hayata hazırды.

"Satara, harika görünüyorsun. Bugün farklı bir şey mi yaptın?" diye soruyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Siyah saçları yüzüme değiyor. Deniz mavisi yeşil bir pantolon ve sarkan altın küpeler takmış. Acaba bunları ona kocası mı aldı? Oldukça pahalı görünüyorlardı.

"Özel bir şey yok," diye gülümsüyorum. "Sadece bu elbiseyi bir süredir giymemiştim." Vücudumu doğru yerlerden saran uzun çiçekli elbisemin içinde neredeyse reverans yapacaktım.

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Harika görünüyorsun. Ve bugünkü makyajına bayıldım."

"Oh, teşekkür ederim hayatım, görüldüğün kadar muhteşem değilsin."

Cheryl'i severim ama onda beni rahatsız eden bir kibir var. İki ay önce yeni doğum yaptı ve her hafta Cheryl'in diğer kadınların hayranlıklarının tadını çıkarışını, geniş gözlerini ve dişlek gülümsemesini onların onay arayışını izledim. Onun övülme ihtiyacına alet olmak istemememe rağmen, oynadığı oyunu çok iyi bildiğimden, bebek sonrası fiziğini gönülsüzce takdir ettim. Minnettarlıktan yoksun bir gülümsemeyle verdiği yanıt, bu kadınların varlığındaki yabancılaşıma hissimi daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Sırada bir güzellik abidesi olan Lizzie var. Uzun kumral saçları, altın halka küpelerini ortaya çıkaran yüksek sportif bir at kuyruğu şeklinde tepesinde toplanmış. Beyaz pamuklu bir tenis elbisesi giymiş, yakası özenle kolalanmış, beyaz parlak tenis ayakkabıları parlıyor. Ayakkabılar yeni mi? Yoksa bu kadar bozulmamaları için onlara iyi mi bakmış? Üzerinde uzun uzun düşündüğüm önemsiz bir soru bu. Kızı Sophia, kum rengi uzun saçlarını iki düzgün atkuyruğu yapmış ve pembe benekli elbisesiyle yanında. Sophia eksik dişini gururla gösterirken ve minik elini kaldırarak çocuksu bir masumiyetle "Ben beş yaşımdayım!" diye bağırarak yaşını ilan ederken, kendimi küçük kızı incelerken buluyorum. Annesine olan benzerliği tekinsiz. Yüz hatlarında Chris'e dair hiçbir iz olmaması, tam olarak açıklayamadığım garip bir rahatlama hissi veriyor.

Bir dakika bile geçmeden, Cynthia Bailey sarı dökümlü bir elbiseyle evime girdi, belindeki kemer o kadar sıkıydı ki fizik kurallarına meydan okuyor gibiydi. Stil ve sofistikeliğin kraliçesi olarak hüküm sürdüğü W&W'den ayrılmasına rağmen, yardım edemedim ama

zahmetsiz güzelliği karşısında kıskançlık hissettim. Siyah saçları, uzun siyah kirpikleri ve Hispanik soyundan dolayı kendisine bahşedilen kıvrımlarıyla Cynthia, beni onun gölgesinde yetersiz hissettiren bir çekicilik yayıyordu. Ofisteki erkeklerin hayranlığı, ona karşı duyduğum aşağılık duygusunu daha da derinleştiriyordu.

Cynthia'nın şansı, kendisi gibi paralı olan güzel bir adamla, Jeff Bailey ile yaver gitmişti. Cynthia'nın Jeff Bailey ile tanışması ve evlenmesi permasallarını andırıyordu; ayaklarını yerden kesen, zengin ve savurgan bir dünyaya sürükleyen fırtınalı bir aşktı bu. Jeff, Los Angeles ve Miami'de şubeleri bulunan beş yıldızlı bir restoran olan Chef's Steakhouse'un sahibiydi. "Harika görünüyorsun Satara," diyor Cynthia.

"Ben de aynen öyle dedim! Harika görünmüyor mu?" Cheryl alay ediyor.

"Kesinlikle parlıyor. Kocan seni mutlu ediyor olmalı," diyor Cynthia göz kırparak. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece gülümsüyorum.

En son Dawn Hartman geldi ve o içeri girdiğinde hepimiz sessizliğe gömüldük, devasa mor bir çürük narın yüz hatlarını gölgeliyordu, havada asılı duran rahatsızlık dalgasını hissettim. Özenle yapılmış makyajı, kocasının şiddetinin kanıtlarını gizlemek için çok az şey yapmıştı. Herkes kocasının onu dövdüğünü biliyordu ve o da bunu saklamakta pek başarılı değildi. Dayak yemiş bir kadın olmasına rağmen Dawn kusursuz görünüyordu; sarı bukleleri Farrah Faucett tarzında düzgünce kıvrılmış ve peygamber çiçeği mavisi elbisesi tertemiz ütülenmişti. İlkel ve düzgün bir kadındır, hareketleri çok zarif ve kesindir.

Her hafta, sanki çözülecekmiş gibi geliyordu. Başına kötü bir şey gelmesini asla istemesem de, onun evliliğinin de benimki kadar berbat olmasından memnuniyet duymaktan kendimi alamıyordum. Diğer kadınların sahte endişeleri sinirlerimi bozuyor, Dawn'ın sessiz acısı karşısında iyi niyetli jestlerinin içi boşalıyordu. Yüzlerindeki ince çizgilere kazınmış acıma duygusunu, şarap kadehlerinin kenarlarından birbirlerine attıkları sessiz bakışları görebiliyordum, sanki empatileri Dawn'ın gerçekliğinin acımasızlığını bir şekilde sterilize edebilirmiş gibi. Diğer kadınlar şüphesiz toplantıdan sonra sessiz bir tonda desteklerini ve sempatilerini sunarken, kendimi aynı endişe cephesini toplamaktan tamamen aciz buldum.

Dawn'ın üzerine titreme ya da ona boş sözler söyleme düşüncesi ağızımda acı bir tat bıraktı. Onun yerinde olsaydım, meseleyi kendi ellerimle hallederdim. Bir adam bana elini sürerken boş boş durma fikri

Soğuk bir kararlılıkla, bedeli ne olursa olsun kendi kaderimin kontrolünü elime alacağıma dair sessiz bir yemin ettim.

Herkes kitabı tartışırken ben sessiz kalıyorum ve toplamda sadece iki sayfa okuduğumu belli etmemeye çalışıyorum. Onun yerine Cheryl'ın aldığı şarabı yudumluyorum. Şarabın hastalıklı tatlı tadı dilimin üzerinde dans ediyor ve beni öyle sarhoş ediyor ki Sophia'nın yarısı yenmiş ıslak çikolatalı kurabiyeyi pahalı açık pembe koltuğumun koluna koyduğunu ve arkasında yağlı, ıslak bir leke bıraktığını gördüğümde gözümü bile kırpıyorm. Şarap ve asit kızgınlığımın kenarlarını bulanıklaştırıyor, öfkenin keskin hatlarını donuk bir ağrıya dönüştürüyor. Kulaklarım dikleşiyor ve Chris'ten bahsedince dikkatimi Lizzie'ye veriyorum. Artık nadiren yalnız kalabildiklerinden ve Chris'in sürekli çalıştığından şikâyet ediyor.

"Evet, son zamanlarda boğazına kadar evrak işlerine batmış durumda. Gerçekten stresli olduğunu söyleyebilirim," diye geveledim, kelimeler bir itiraf gibi ağızımdan döküldü.

Lizzie bakışlarımı karşılıyor. "İşinin özel hayatımızı etkilemesinden gerçekten endişeleniyorum. Patronunun ona bir tatil vermesi gerektiğini söyledim. W&W'deki en sıkı çalışanlardan biri ve yıllardır gerçek bir tatil yapmadık."

"Bahamalar'a gitmelisin. Paul ve ben geçen yıl gittik ve bu güzel tatil köyünde kaldık," diye araya giriyor Cheryl, sırtışı parlak ve ısıltılı.

Lizzie, "Bahamalar kulağa hoş geliyor, Chris'in çok hoşuna gider," diyor.

"Ben de gelebilir miyim?" Sophia elini çocuksu bir coşkuyla havaya kaldırarak odayı kahkahalarla dolduruyor.

Lizzie, "Hayır tatlım, Bahamalar yetişkinler içindir," diye takılıyor.

"Chris sahili sevmez," diye araya giriyorum, tüm gözler bana çevrilirken oda sessizliğe gömülüyor. Şarabımdan bir yudum alıyorum, tatlı sıvı boğazımı yakarken Chris hakkında sahip olduğum bilgiyi, kendi karısının bile bilmediği bilgiyi açıklıyorum. "Birkaç ay önce iş yerindeki diğer erkeklerle konuşurken kulak misafiri oldum. Sahili sevmediğini söyledi. Onun yerine karda bir gezi ya da doğada bir kaçamak planlardım. Buna gerçekten bayılırdı," diye teklif ediyorum, sesimin kesinliği beni şaşırtıyor. Oda sessizliğini koruyor, sözlerimin ağırlığı aramızda görünmez bir bariyer gibi duruyor.

Lizzie gülümser. "Sanırım haklısın. Sahili sevmediğini söylediğini hatırlıyorum."

Odadaki gariplik hissediliyordu. Yalan söylediğini anlayabiliyorum. Neredeyse on yıldır evliler ve kocasının plajı sevmediğini bilmiyor.

Ne kadar acınası.

"Kusura bakma, onun hoşlanmayacağı bir şey planlayarak zamanını boşa harcamanı istemem," diye teklif ediyorum, havada asılı duran gerginliği hafifletmek için zayıf bir bulunuyorum.

"Yardımın için minnettarım, Satara." Lizzie'nin sözlerinde bir miktar kızgınlık var.

Chris'in hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında bildiklerimden utanmadan onların sessiz incelemelerini omuz silkerek geçiştirdim. Lizzie'nin zoraki kahkahası ve plajdan hoşlanmadığını garip bir şekilde kabul etmesi sadece üstünlük duygumu körükledi, Chris hakkında Lizzie'nin bilmediği bir gerçeği biliyor olmanın verdiği kendini beğenmiş bir tatmin.

Odadaki tedirginliği yatıştırmak için bir kadeh şarap daha doldurmak üzere müsaade istiyorum. Şarabı kadehimde döndürerek soluk sıvının ışığı yakalamasını izliyorum. Oda, ara sıra kahkaha patlamalarıyla noktalanan alçak bir ses uğultusuyla çınlıyor. Bunun yerine, şekerli şarabın dudaklarımdan kayıp gitme hissine odaklanıyorum, getirdiği sessiz vızıltı, gerçekliğin keskin acısını köreltiyor. O benimle olmalıydı.

Kitap kulübü toplantısı sona , oda hala sohbetin tortuları ve bitmiş şarap kokusuyla yüzerken, Cynthia'nın omzuna dokunuyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Lizzie hariç herkesi kucaklayarak vedalaşıyorum. Ona sarılmak bir kaktüsü kucaklamak gibi olurdu, nafile ve acı verici. Kibar yüzünün altında kaynayan öfkeyi görüyorum, daha önce söylediklerimden etkilenmiş. Boş versin. Kocasını ondan daha iyi tanımam benim suçum değil.

Cynthia kapının yanında oyalanarak ayrılma numarası yapar. Son kadının da gitmesini bekler, sonra sessizce kapıyı kapatır, yüz ifadesi rahattan endişeliye döner. "Neler oluyor, Satara?"

Sertçe yutkunuyorum, boşaltmak üzere olduğum şeyin ağırlığını hissediyorum. Eğer bir kadına güvenecek olsaydım, bu Cynthia olurdu ve bunu birine söylemem gerekiyordu. Eski iş arkadaşları olduğumuz için, ona karşı diğer kadınlara hissetmediğim bir yakınlık hissediyordum. Kocamla yatmakla kalmayıp güvenimi de yerle bir eden Lilah'ya duyduğum nefret içinde kıvrılırken, Cynthia benim son gerçek dostum. Şarabımın kalanını içiyorum, umarım

Beni güçlendirdi, sonra bardağı yumuşak bir çınlamayla yere bıraktı. "Dean'le aramızda sorunlar var."

Cynthia'nın gözleri irileşir, eli göğsüne gider. "Sorunlar mı? Ne tür sorunlar?"

Dawn gibi dayak yediğini söyleme bana."

Başımı salladım. "Hayır, Dawn gibi değil. Bu farklı. Karmaşık." Cynthia eğiliyor. Derin bir nefes alıyorum, itiraf aramızdaki havada asılı kalıyor, kırılgan ve elektrikli. "Sanırım Dean'in bir ilişkisi var."

Geniş gözlerine yansıyan şaşkınlığı yansıtan keskin bir nefes alışı soluk soluğa kalıyor. "Ah canım. Kiminle?" Merakı hemen ortaya çıkıyor; . "Kulüpteki kadınlardan biriyle mi?"

Kendimi tutma içgüdüsüyle savaşıyor başımı sallıyorum. Cynthia ve Lilah birbirlerini yüzeysel tanıdıklar gibi tanıyorlardı; partilerde kibar gülümsemeler, odanın diğer ucunda baş sallamalar. Toplantılara ev sahipliği yaptığımda sohbet eder, kaynaşır, yüzeysel tanıdıkların sıklıkla yaptığı tipik sahte sosyal koreografiyi yaparlardı. "Lilah Patrick," diyorum, isim aramızdaki boşluğu kesiyor.

Cynthia'nın gözleri büyür. Öne doğru eğilir, ağzı şaşkınlığın mükemmel bir O'sudur. "Şaka yapıyorsun," diyor, bir elini alnına götürüp dayanışma içinde başını sallayarak. "Çok üzgünüm Satara. İkinizin yakın olduğunu biliyorum."

"Yakın," diye tekrarlıyorum, kelime ağzımda ekşiyor. "Birini asla gerçekten tanıyamazsın, değil mi?"

"Hayır, yok."

"Onu terk edeceğim," derken sesim titriyor ve açığa vurmak istemediğim bir acıyı ele veriyor. "Bunu itiraf etmek zor ama... aylardır seks bile yapmadık," Gözlerim yere düşüyor. "Uzun zamandır onunla mutsuzum."

Cynthia bir elini kalbinin üzerine koyar, yüzü yumuşar. "Çok üzgünüm Satara. Korkunç bir durumdasın," diye iç geçiriyor. "Yerinde olsam o pisliği hemen terk ederdim."

"Bunu planlıyorum. Şu anda Doğu Yakası'nda annesini ziyaret ediyor. Eve döndüğünde onunla konuşmayı planlıyorum. Boşanmak istiyorum."

"Şimdi gitmelisin, o gitmişken, bu mükemmel bir fırsat."

Başımı sallıyorum. Arka bahçemde hem mecazi hem de gerçek anlamda gömülü olan mezar gerçeklerini bilmiyor. "Evi ben alıyorum," diyorum kesin bir dille. "Gidecek olan o."

Cynthia göz kırpmıyor. "İpoteğin parasını tek başına nasıl ödeyeceksin?"

"Bankada boşanmadan para alana kadar beni idare edecek bir miktar birikimim var. Çok fazla değil ama bana bir süre yeter." Sesim sabit. "Yeniden evlenene kadar."

Cynthia'nın yüzü sanki içsel bir itirafla boğuşuyormuş gibi buruşur. Gözleri dalgalanıyor, ihtiyat ve vahiy arasında gidip gelen düşünceleri harmanlıyor. "Aşk Cadısı'na gitmelisin," diyor sonunda, neredeyse fazla yumuşak bir sesle.

"Aşk Cadısı mı?"

Cynthia yere bakıyor, sonra bakışlarını tekrar bana dikeyor. "Jeff'le nasıl tanıştığımı sana hiç anlatmadım."

Anıları, kısmen anlatılmış hikâyelerin parçalarını gözden geçiriyorum. "Tek bildiğim, onun restoranına gittiğin ve onunla göz göze geldiğin."

"Bu doğru, ama..." sesi titriyor ve sabrımın tükendiğini hissediyorum.

"Cynthia," diye bastırıyorum, sesim gergin, talepkâr. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bana aşık olması için ona büyü yaptım."

Ona bakıyorum, açıklama havada asılı duruyor, içimde inançsızlık ve merakın garip bir karışımı dolaşüyor. "Sen... ne yaptın?"

"Şey, teknik olarak ben değil. Aşk Cadısı yaptı," diye itiraf ediyor, sesi sessizliğe karşı gıcırıyor. "Bunu yapması için ona para verdim."

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Ona ihtiyacın olmadığını sanıyordum! Dean'le mutlu bir evliliğin olduğunu sanıyordum. Ama şimdi, onun sana gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Her şeyin tuhaflığına rağmen, içimde umutsuz bir umut ışığı yanıyor. Uçurumun kenarında durduğunuzda, en inanılmaz can simitlerine bile tutunursunuz. Cynthia'ya bakıyorum, zihnim hala onun sözleriyle çalkalanıyor. "Herkes bu Aşk Cadısı'nı biliyor mu?"

Cynthia'nın gözleri muzip bir parıltıyla parılıyor. Eğiliyor. "Cheryl onu kullandı," diye fısıldar.

"Hayır."

Cynthia'nın gözleri açılıyor ve yavaşça başını sallıyor. Anılarımı karıştırıyorum, yapbozun parçaları rahatsız edici bir verimlilikle yerlerine oturuyor. Birdenbire netleşiyor - mükemmel erkekleri, kusursuz hayatlarıyla hayatımın yörüngesinde dönen tüm kadınlar, hepsi bir Aşk Cadısı'nın eseri yüzünden. Sertçe yutkunuyorum, çaresizlik damarlarımda sarmaşık gibi dolaşıyor.

Buna ihtiyacım var. Ona
ihtiyacım var. "Onu
nerede bulabilirim?"

Muhtaçlığım çıplak; çiğ. Cynthia geri çekiliyor, sormamı beklediğini ima eden dramatik bir tavırla çantasını omzuna . Beni kucaklıyor, kolları geçici bir sığınak, bir söz sunuyor. "Evdeki adres defterime bilgilerini yazdım, yakında sana ulaştırırım" diye mırıldanıyor kulağıma. Geri adım atarak bana bakıyor, gözleri umut ve güvencenin garip bir karışımıyla parlıyor. "Senin için her şey yoluna girecek, Satara. Yakında istediğin her şeye sahip olacaksın."

* * *

Dr. Maggie ve ben, onun bana soru sorduğu ve benim kaçtığım bir dans yapıyoruz. Ona ilişkiyi anlatmalıyım, her şeyi ortaya dökmeliyim. Ama yaparsam, Dean sonunda kayıp ya da ölü olarak ortaya çıktığında şüphe tohumları ekebilir. Cynthia'nın aksine, Dr. Maggie yetkililere söyleyebilir. Maggie her sıyrığı ve yarayı bilir. Neredeyse her şeyi biliyor, katil olduğum küçük, karanlık gerçeği hariç.

Düzelتيyorum: Birkaç kişiden intikam aldım. Hepsi bu kadar. *Katil* Yaptığım şey için fazla ciddi geliyor.

"Sen ve Dean nasılsınız?"

Saten siyah topuklu ayakkabılarımı yıpranmış kahverengi halıya geçirip kendimi kurguya bırakıyorum. "O gitti."

Maggie başını eğiyor. "Ne demek *gitti*?"

"Annesini ziyaret ediyor."

"O gittiğinden beri kendini nasıl hissediyorsun?" Sesi nazik, savunmalarımın altını araştırıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Özgür."

Maggie başını sallıyor. "Neyden özgür?"

Boğazıma düğümlenen gerçeği çıkarmak istercesine başımı sallayarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Ondan. Onun ilgisizliğinden. Onun kontrolünden."

"Dean'le neden evlendin?"

Soru aramızdaki havayı kesiyor, keskin ve ani. Kendimi kandırmanın katmanlarını, tutunduğum aşk serabını gözden geçiriyorum. "Ona aşkıttım, karasevdalıydım. *Takıntılıydım*. Ama yıllar geçtikçe, kendime yalan söylemeye devam ettim, kendime hala yürüyebileceğini ve mutlu olduğumu söyledim. Gerçek şu ki, sadece mutsuzluğa katlanmak istiyordum."

Maggie'nin ağzı ince, düşünceli bir çizgi oluşturuyor. "Buna katlanma ihtiyacı hissediyorsun çünkü geçmişinden dolayı kendine olan güvenin düşük. Her şey on beş yaşında kendinden yaşıca büyük bir adamla yaşadığın travmatik ilişkiye dayanıyor. Ve 'ilişki' terimini hafifçe kullanıyorum." Bakışları gözünü kırpmadan beni inceliyor. Sözleri savunmalarımın ince derisini deliyor, sıkıca ördüğüm gerçekleri çözüyor. Oda içime kapanıyor gibi, her sır duvarlara baskı yapıyor, artık zapt edilemeyecekleri anı bekliyorlar.

"Bir daha Michael hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim küçük, boğucu odada asık suratlı bir yankı yapıyor. "Ondan çok sık bahsediyorsun."

Dr. Maggie'nin bakışları hiç değişmiyor. "Bu senin kim olduğunun çok önemli bir parçası. Hayatının o dönemi neden böyle biri olduğunu şekillendiriyor Satara. Bundan kaçmak istediğini biliyorum ama gerçeklerden saklanamazsın."

"Öldüğünü biliyorsun, değil mi?" sözleri havayı yararak geçti. "Öldürüldü."

Maggie'nin gözleri titriyor, sadece bir onay kıvılcımı. "Bunu söylediğini hatırlıyorum."

"Bu yüzden onun hakkında konuşmak acı veriyor. Bu yüzden bundan kaçınıyorum. Bir şeylerden kaçmak istediğim için değil."

Michael'ın düşüncesi zihnimde dönüyor, karışık duygulardan oluşan bir girdap - derimin altında kaynayan öfke, bir gölge gibi kalan korku ve çarpık bir mutluluk düğümü. Onu öldürmek iyi hissettirdi, vahşi bir katarsis. Ama şimdi onu rahatsız edici ve içimi kemiren bir şekilde özledim. Tıpkı Dean'i özlediğim gibi.

Maggie'nin sessizliği uzuyor, dürüstlük için açık bir davet, sizi parçalayan türden. Arkama yaslanıyorum, sandalyenin kumaşı tenime sertçe değişiyor ve derin bir nefes alıyorum. "Neden sen ve Dean bir seans için içeri gelmiyorsunuz?" Dr. Maggie'nin sesi sakin. Bu aslında bir öneri değil, bir talep gibi geliyor ve bu gerçeklik soğukkanlılığımın sınırlarını çözüyor.

"Sen evlilik danışmanı değilsin."

Maggie omuz silkiyor. "Otuz yıl evli kaldım. Gelecek ay otuz altı yıl olacak."

Koltuğumda kayıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum, hardal sarısı tüvit elbisem hafızamın ısrarcılığı gibi kaşınıyor. "Döndüğünde ona sormam gerekecek."

"Güzel."

Maggie'nin yanıtı kesik kesik, konuşmaya kısa bir nokta koyuyor ama beklentinin ağırlığını taşıyor. Gerginlik dikişlerimi çekiyor, ama arkama yaslanıyorum, ipler yıpranma tehdidinde olsa bile sakin bir yanılsamayı sürdürmeye çalışıyorum.

"Hala her gün LSD alıyor musun?"

Başımı salladım. "Elbette. Günü atlatmak için ona güvendiğimi biliyorsun."

"Belki bir günü onsuz geçirmeyi deneyebilirsin? Sadece bir günlüğüne dene."

Homurdanıyorum. Hayal bile edemiyorum. Yirmi yaşımdan beri hiç ayık kalmadım. İnsanların hayatlarını en az bir ayık olmadan nasıl sürdürdüklerini bilmiyorum.

sistemlerinde madde. "Bunu daha önce de denemiştim, hatırladın mı?" "Doğru ve sen dedin ki-"

"Kendimi hareket halindeki bir arabanın önüne atacakmışım gibi hissettim." "Neden bu kadar çok güveniyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çok fazla almıyorum. Sadece her gün küçük bir doz. İnsanlar buna mikrodozlama diyor. Bu normal bir şey. Eğer her gün almazsam, Sylvia Plath gibi kafamı fırına sokacağım." Ondan sonra konuya girmiyor.

Günün sonunda Dr. Maggie'yi takip etmeye karar verdim. Dean'in gittiğinden bahsettikten sonraki tavrı şüpheliydi ve sonra onu ortak bir seansa getirmek için üstü kapalı talebi - her şey yanlış hissettiriyor, hava garip bir şeyle dolu. Bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini anlayamıyorum ama bunu şansa bırakmamak en iyisi. Bu yüzden, bir içgörü kırıntısı ya da bir işaret bulma umuduyla onu takip ediyorum.

Arabasına binerken onu takip eden gölgemden habersiz. Dikkatli bir mesafeyi koruyorum, siyah güneş şapkamı aşağıya çekiyorum, güneş gözlüklerim gözlerimi meraklı bakışlardan koruyor. Arabayı bir amaç uğruna kullanıyor, bir şarküteriye varıyor ve burada rutine alışmış birinin rahat zarafetiyle bir sandviç alıyor.

Arabamdan onu izliyorum, dışarıda şarküterinin verandasında oturuyor. Aldığı lokmaların büyüklüğü beni neredeyse şaşırtıyor; küçük, narin bir kadın sandviçinin yarısını sanki dünyadaki son yemeğiymiş gibi mideye indiriyor. Diğer yarısını sarıyor, parmaklarına hardal bulaşmış, peçeteye silerek temizliyor. Caddeden bankaya doğru giderken onu takip ediyorum, bir standdan bugünün gazetesini almak için kısa bir süre duruyorum. Kalbimi durduran bir an için bana doğru bakıyor, gözleri arabamda gizlenerek oturduğum alanı tarıyor. Kalbim hızla çarpıyor ama şapkam ve güneş gözlüklerim onu gizliyor. Biraz eğilip, dikkati başka yöne kayana kadar nefesimi tutuyorum.

Sonunda bankadaki işini bitirdi. Eve gideceğini varsayıyorum ve varsayımım doğru çıkıyor. Onu Orange County'de çok gözde bir semtteki çok güzel bir eve kadar takip ediyorum. Neyse ki arabamın neye benzediğini bilmiyor, bu yüzden arka plana karışıyorum. Caddenin karşısına, pencerelerinin görüş alanının hemen dışına park ediyorum ve Dr. Maggie'nin aceleyle ön kapıya gidişini izliyorum. Yalnız yaşayan yaşlı bir kadının güvenlik için panjurlarını kapalı tutacağını düşünürsünüz ama öyle yapmıyor. Kendini yenilmez hissediyor olmalı, güvenli bir mahallede koza gibi sarılmış, hastalarından birinden asla şüphelenmiyor.

onu evine kadar takip edebilir. Mutfaktan oturma odasına, oradan da artık onu göremediğim merdivenlere doğru evinin içinde nasıl hareket ettiğini izliyorum. Arkama yaslanıyorum, gölgeler etrafımda derinleşiyor, merakın yavaş çalkantısı daha soğuk, daha hesaplı bir şeye dönüşüyor. Artık nerede yaşadığını biliyorum ve bu bilgi bana güç gibi geliyor, kullanılmayı bekleyen gizli bir silah.

1966

Tbirkaç yıl çılgıncaydı; kaotik yükselişlerin, yakıcı alçalışların sırtına bindiği bir kasırga. Michael'ı öldürdükten ve asidi keşfettikten sonra, sürekli yükseklerde yüzdüm, hayatım ateşli bir rüyaya dönüştü. Bir satıcı buldum, benimle aynı harap binada yaşayan Lester adında pejmürde bir adamdı. Güzel olduğumu düşündüğü için bana iyi bir fiyata asit sattı. Sokaktaki adı Kertenkele'ydi; sümüksü görünüşü ve seğirten tavırları düşünüldüğünde daha uygun bir isimdi. Sadece 1.80 boyunda, yağlı, tel tel saçları solgun, solgun yüzüne yapışmış ve gözleri meth kullanan bir fare kadar gergin duruyordu. Çoğu zaman metamfetamin kullandığından emindim.

Zaman.

Kavurucu bir öğleden sonra, benimkinden sadece birkaç kapı ötedeki Kertenkele'nin evine gittim. Kapısı neredeyse sürekli kapalıydı, koridora yayılan çürümüşlük ve sefaletin önünde bir engeldi. Beni içeri alana kadar kapıyı yumrukladım, ilk çarpan koku eski yemeklerin, bayat dumanın ve yüzlerce kötü kararın kirinin çürümüş bir karışımıydı. İçeride, dairesi bakımsızlığın yıkıcı bir kanıtıydı. Çöp yığınları köşelerden iğrenç çığlar gibi akıyordu. Hem kirli hem de tanınmayacak yırtık giysiler yerde küçük dağlar oluşturunuyordu. Tek temiz yer onun yıpranmış kanepesinin bir köşesi idi.

Bir sigara yakıyor, dumanı ağır, durgun havaya karışıyor. "Hiç temizlenmez misin?" Mırıldandım.

"Affedersiniz bayan titiz," diye karşılık verdi Kertenkele, sesi kızgınlık ve eğlencenin cızırtılı bir karışımıydı.

"Bok sende mi değil mi Kertenkele? Bir şey kapmadan önce buradan çıkmam gerek."

Kertenkele bana alaycı bir sırıtış attı ve bir yığın derginin altından küçük bir kilitli poşet çıkardı. "Beni becerirsen bedava olacak," dedi, yaklaşarak. Elleri üzerimdeydi, parmakları sert ve ısrarcıydı, eteğimin kenarını çekiştiriyordu.

"Rüyada bile göremezsin." Elini eteğimden çektim.

"Hadi bebeğim," dedi. Çok geçmeden eğilmiş, üstüme çıkmaya çalışıyordu. Yüzümde onun iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyordum. Sıcak bir günde bir çöp kanalında mahsur kaldığınızda nasıl kokuyorsanız öyle kokuyordu.

Bana birçok kez asılmıştı ama hiç bu kadar ileri gitmemişti. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve bir an bile düşünmeden bacağımı kaldırıp burnuna sert bir darbe indirdim. Geriye doğru savrulurken renkler canlı bir şekilde patladı, kan teknik renklerde akmaya başladı. Yüz ifadesi vahşileşti.

"Kahrolası orospu!" diye bağırdı, bana doğru hamle yaptı.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Fırfırlı beyaz diz üstü çorabımın içine uzandım, orada bir sustalı vardı. Şu anda Skid Row olarak bilinen yerin yakınında yaşamak sürekli tetikte olmayı ve korunmayı gerektiriyordu, aynı zamanda böyle anlar için de kullanışlı oluyordu. Çaresizlik, göğsüne nişan alarak savurduğum bıçağı körükledi ama kısa boyu bıçağı onun yerine yüzüne sapladı. O durdu. İkimiz de durduk. Kan nemli derisinden aşağı akıyordu, canlı, gerçeküstü bir tablo gibi. Çok güzeldi.

"Sıkışmış kaltak! Bir daha asla bir bok için bana gelme!" diye bağırdı ben daireme geri koşarken.

Birkaç gün sonra, Lizard dairesinde aşırı dozda uyuşturucudan ölü bulundu. Sanki evren biliyordu ve benden önce müdahale etti.

Kertenkele gidince yeni bir kaynak bulmak zorunda kaldım. Sonunda Fae adında yaşlı bir kadınla tanıştım; büyük saçları vardı, tüylü boalar giyiyordu ve bir ton makyaj yapıyordu. Onunla bir gece Batı Hollywood'da bir disko kulübünde tanıştım. Onu ara sokakta bir grup gençle konuşurken gördüm.

uyuşturucu sattığını söyledi. Kendimden emin bir şekilde yanına gidip kendimi tanıttım ve en sevdiği müşteri olacağımı söyledim. Asidi iyiydi; etkiliydi.

Ama Lizard'ın yaptığı gibi güzel bir yüz için indirim yapmıyordu. Pahalı olmaya başlamıştı. Çok geçmeden çaresizlik beni arabamı satmaya itti ve ana ulaşım aracımı asit için para ile değiştirdim. Kendimi otobüse binerken ya da otostop çekerken buldum. Ne pahasına olursa olsun ikincisinden kaçınmaya çalıştım. Batı Hollywood'da havalı bir restoran bar olan Louie's'teki işim hayatımı belirlemeye başladı. Hiç gece vardiyası istemememe rağmen, bir gün orospu müdürüm bana akşam dokuzdan gece ikiye kadar - otobüslerin çalışmadığı ölü saatler - program yaptı. İçim daralarak, başparmağımı uzatarak kalabalık caddeye doğru ilerledim. geçmeden, gri yeleli bir hippi "Nereye gidiyorsun?" diye seslenen çakıllı sesiyle sakal . "Batı Hollywood. O tarafa mı gidiyorsunuz, efendim?"

Kırmızı camlı güneş gözlüklerinin ardından beni süzdü. Cebimde sakladığım sustalı bıçağımı kavradım.

"Hayır, ama senin için yapabilirim. Atla bakalım."

Tereddüt etmeden kamyonetine tırmandım, ezici esrar kokusu beni karşıladı.

"Teşekkürler," dedim, sıradan görünmeye çalışarak. Ama bir şeyler ters gidiyordu. Arabayı sürerken, tanıdık rotadan saptı. Tedirginliğim arttı. "Hey, yanlış yöne gidiyorsunuz efendim," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. Hiçbir şey söylemedi, işlek bir otoyolun kenarına çekene kadar sürmeye devam etti.

Bana döndü, gözleri rahatsız edici bir açlıkla parlıyordu. "Ya bana kıcını verirsin ya da burada, dört şeritli trafikte inersin. Ne olacak tatlım?"

Korkmam gerekirdi ama bunun yerine öfkem kabardı. Pencereden dışarı baktım; sol tarafta çılgınca akan bir trafik, sağ tarafta ise karanlık, çalılık bir bataklık vardı. Seçeneklerim vardı ama hiçbirini iyi değildi. Ona dik dik baktım, gözlerim üzerinde alaycı sarı gülen suratıyla *Mutluluğu Yay* yazan soluk pembe gömleğine kilitlendi.

"Tamam." Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Seninle seks yapacağım," dedim, daha yüksek sesle. "Hadi ormana gidelim."

"Bunu arabada yapacağız," diye ısrar etti.

"Bütün bu arabalar geçip giderken? Ya biri bizi görürse?"

Durakladı, dudaklarını yaladı, "O zaman daha uzağa gideceğim, biraz yalnız kalabileceğimiz bir yer bulacağım."

Mahremiyetten bahsetme şekli sinirlerimi bozuyordu, sanki sevgiliymişiz gibi alçak ve baştan çıkarıcıydı. Aslında, onun tüm varlığı beni rahatsız ediyordu - ot kokan minibüsü, küstahlığı ve işe geç kalmama neden olan tehditlerinin verdiği rahatsızlık. Pantolonunu indirdim ve başımı eğdim. Penisi kısa ve şişmandı, bu yüzden onu ısırmağa başladığımda, hayal ettiğim kadar kolay olmadı, bağırsakları yoluma çıkmaya devam etti.

Dişlerim aynı anda hem yumuşak hem de sert eti yırtarken çıgıllıkları minibüsü doldurdu. Daha önce bir erkeğin penisini ısırarak koparmamıştım, bu yüzden kan kaybından ölmesinin ne kadar süreceğinden emin değildim ama devam ettim ve o debelenip avazı çıktığı kadar bağıırırken dişlerimle çekiştirdim. Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra penis çıktı ve kan canlı ve güzel bir şekilde püskürmeye başladı, renkler beni onun yaşam gücüyle yıkadı. Kasıklarını tuttu, boğulma ve ağlama sesleri kapalı alanı dolduruyordu. Orada oturmuş, ölmesi için geçen dakikaları sayıyor ve her acı dolu saniyede gözlerimi deviriyordum.

Sonunda sustuğunda pişmanlık duymadım, sadece yorgun bir kabullenış hissettim. Öldüğünden ya da sadece baygın olduğundan emin değildim ama bunu öğrenmek için beklemeyecektim. Arka koltukta bulduğum bir havluyla silebildiğim kadar çok kanı sildikten sonra, bu gece işe gidemeyeceğimi biliyordum. Kana bulanmış bir halde bataklığa daldım, karanlık beni tamamen yuttu.

Bir benzin istasyonuna rastladığımda bir saat geçmişti. Benzin pompalayan kilolu, orta yaşlı bir kadın beni görünce gözlerini açtı. "Yüce Tanrım, iyi misiniz bayan? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, boğazım kurumuştu, ayaklarım uzun yürüyüşten dolayı ağrıyordu. Beni arabasına götürdü. Küçük oğlu arka koltukta gözlerini kocaman açmış oturuyordu. "Beni eve götürebilir misin?"

"Hastaneye gitmek istemiyor musun? Kanaman var."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Bıçaklandın mı?"

Cevap vermedim. Bir kez bile kanın başkasına ait olabileceğinden şüphelenmedi. Beni gördü ve benim zarar veremeyeceğim, sadece bana zarar verilebileceği sonucuna vardı. Başka bir gün olsa buna kızabilirdim ama bu gece benim lehime oldu. Hemen eve gitmesi gerektiğini söyleyerek beni evimden birkaç blok ötede bıraktı. Küçük oğluyla benim mahalleme girmek istemediğini biliyordum.

anlaşılabılırdi. Ona teşekkür ettim ve sonsuza dek sürecekmiő gibi görünen on beş dakikalık tempolu bir yürüyüőle eve doğru yürüdüm.

İçeri girince Louie'yi aradım. Müdürüm Carol'ın genizden gelen sesi zaten yıpranmış olan sinirlerimi iyice bozdu. "Merhaba, Louie's'i aradığınız için teşekkür ederim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burası Satara."

"Satara? ? Şu anda çalışıyor olman gerekiyordu." "Gece vardiyası yok demiőtım."

"Ne-"

"İstifa ediyorum." Telefonu kapattım, kanlı giysilerimi çıkardım ve gecenin ağırlığı beni bayıltacak şekilde bastırırken yatağa yığıldım.

Ondan sonra uzun bir süre adam öldürmedim.

1968

BW&W'deki işimden önce, hayatımın bir bölümü arzu ve anonimliğin gölgesinde gelişti. Toplumsal beklentilerin kısıtlamalarından kurtulduğum ve gizemle örtülü bir kişiliği kucakladığım bir dönemdi. I bir telefon seks operatörüydü.

ABD'nin en büyük telefon seks şirketlerinden biri olan Whisper'ın koridorları, itirafların ve vaatlerin sessiz tonlarıyla yankılanıyordu, beni kucağına çeken bir baştan çıkarma senfonisi. İşe alınma sürecim sırasında, kişiliğim için bana iki model seçeneği sunuldu, her ikisi de sektörün dar arzu edilirlilik algılarına hakim olan beyazlık taşıyordu. Renkli bir kadın isteğim küçümseyici bir el sallamasıyla karşılandı.

"Beyaz kadınlar popüler; en çok onlar satıyor. Birini seç," dedi menajerim Svetlana, uzun kırmızı tırnaklarıyla masanın üzerine yayılmış yarı çıplak kadınların fotoğraflarına yüksek sesle vurarak. Bir anlık teslimiyetle, kahverengi saçlı, mavi gözlü ve geniş kıvrımlı modeli seçtim ve kendimi Sugar olarak vaftiz ettim. Tatlı. Karşı koymak zor.

Telefon seksinin inceliklerini araştırdıkça, şehvet ve özlem hikayeleri dokumak için gizli bir yetenek keşfettim, sesim arayanları nihai fantezilerinin dünyasına çeken baştan çıkarıcı bir melodi. Sesimi değiştirme, müşterilerimin ilkel içgüdülerini harekete geçiren yüksek, çocuksu bir tona dönüştürme sanatı ikinci doğam haline geldi. Kendimi tabuların ve sapkınlıkların dünyasına kaptırarak arzusun öğrencisi oldum, zevk ve acının nüanslarını saplantıya varan bir şevkle inceledim. Video mağazalarının loş koridorları sınıfım haline geldi, kasaların arkasındaki genç çocuklar bilgi ve keşif arayışının farkında olmayan katılımcılarıydı. Onların kaçamak bakışları ve garip soruları sadece benim güçlenme duygumu körüklüyordu.

"Hayır, ben evli değilim. Bu benim için," derdim sinsi bir gülümsemeyle ve yanaklarını renklendiren utanç kızarıklığının tadını çıkarırdım.

Para kolay geliyordu, hatta geçirdiğim her dakika kazandığım bir çeyreklik daha demekti. Adamları mümkün olduğunca uzun süre hatta tutma sanatında ustalaşmak

onların nihai fantezilerini gerçekleştirerek geliştirdiğim bir beceri haline geldi. Bazı erkekler terbiye sınırlarını açtı, sözleri en karanlık arzularının ve iğrenç fantezilerinin bir yansıması, ahlaksızlıklarının ve aresizliklerinin derinliklerini ortaya çıkaran bir aynaydı.

Whisper'ın koridorlarından geçen kadınlardan oluşan döner kapı, sektörün acımasız gerçeklerinin sessiz bir kanıtı oldu. Onların hayatlarının benimkilerle kesişmesini, anonimlikle tanımlanan bir dünyada kısa bağlantı ve anlayış anlarını izledim. Mdavimlerin ağrıları günlerimi doldururken, fetişleri ve kişisel yaşamları zihnimin girintilerine kazınırken, insan arzusunun bulanık sularında gezindim. Ramone, dev kadın fantezilerine düşkün, iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı; Jim, erkek kardeş- kız kardeş rol oyunlarını seven orta yaşlı bir adam; Simon, sadece benim inlemelerime dayanmak isteyen on dokuz yaşındaki bir ocuk - her biri Sugar'ın sürekli gelişen destanında birer bölüm.

Ama benim Aşıl Topuğum, her şeyim Waylon oldu. Seslerimiz birbirine karıştığı andan itibaren, Sugar'ın özenle inşa edilmiş cephelerini çözecek, illüzyon katmanlarını soyacak ve maskenin altındaki kadını ortaya çıkaracak kişinin o olacağını biliyordum. O, sevgisiz bir evliliğe hapsolmüş Kuzey Carolina'lı papaz Waylon Caruso'ydu; ben ise telefon seksi yaparak fazladan para kazanmaya çalışan, zor durumdaki model Sugar. Kendimi onun dünyasına çekilmiş buldum. Bir sırdaş, bir sevgili, onun acınası sevgisiz varlığının karanlığında bir ışık kaynađıyđım. Ve o beni sevgi ve ilgi yağmuruna tutarken, kendimi onun fantezisine yenik düşmüş, sonunda kşme yol açacak bir oyunun gönüllü bir katılımcısı olarak buldum.

Bir yıl boyunca kendimi Waylon ile bir aşk ilişkisinin içinde buldum. Evimin sınırları içinde Waylon ile olan bağlantım çarpık bir duvar halısı gibi ortaya ıktı. Sesi, o güneyli tınısıyla, içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi, kendi gvensizliklerimin ve kırılганlıklarımın karanlığında bir can simidi, bir ışık feneri oldu. Bana gösterdiği ilgi bir uyurucuydu, damarlarımı arzu ve çaresizliğin baş döndürücü karışımıyla dolduran bir serotonin patlamasıydı. Sevgi sözcükleri, hediyeler ve küçük dairemde biriken hayranlık simgeleri; vurulmuştum.

*Kiraya sıkıştığım
bebeğim. Ne kadar?*

Bir dakika sonra, ek defterini almak için eşyalarını karıştırdığını duyardım ve ertesini hafta Waylon Caruso'dan postayla bir ek alırdım

Fayetteville, Kuzey Carolina'dan. Etkileşimlerimizi tanımlayan yalanlara ve aldatmacalara rağmen, kendimi onun sunduğu bağlantı yanılsamasına kapılmış buldum. Ancak kısa süre sonra aldatmamın suçluluğu vicdanıma ağır geldi, kendimi onun ilgisi ile kendi yalanlarımın ağırlığı arasında sıkışmış buldum.

Karın nasıl oldu da hâlâ öğrenmedi?

O aptal ve ben de dikkatliyim.

Aşk ilişkimizin onuncu ayı geldi ve onunla birlikte en çok korktuğum cümle nihayet dudaklarından döküldü:

Bunu yüz yüze yapmalıyız.

Vücudum gerildi, aramızda sessizlik uzarken yükselen bir panikle savaştım. Birkaç acı dolu dakikadan sonra aniden "Unut gitsin" dedi ve kapattı. Bir ay iletişimsiz geçti ve beni öyle derin bir umutsuzluk bıraktı ki, her şeyin sonu gibi hissettim. İş yerindeki her vardiya bir mücadeleye dönüştü, düşüncelerim onun tarafından tüketildi, öyle ki müşterileri yanlışlıkla onun adıyla çağırdım. Her gece üzüntülerimi alkol ve bir tablet asitle boğdum, yatağa yığıldım, zihnim onun varlığı tarafından rahatsız edildi, yüzü çözmeyi arzuladığım bir gizemdi.

Bir keresinde kendisini James Dean'in ağabeyine benzetmişti, bu yüzden geceleri kendimi kendime dokunurken ve James Dean'i düşünürken ve o ve Waylon aynı kişiymiş gibi davranırken buldum. Karısı cevap verir diye onu arama riskini göze alamadığım için sessizliğin işkencesine katlandım, ta ki bir ay sonra sesi boşluğu delip geçene, rahatlama ve sevinç gözyaşları getirene kadar. Aşkımı ve özlemimi itiraf ederek, benim için karısını terk etmesi için ona yalvardım, ancak karşılığında ezici bir darbe aldım.

Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyorum, Şekerim.

Sözleri beni derinden sarstı ve gerçekliğin ağırlığıyla titremeye başladım. Duygularını sorguladığımda, karmaşıklıklar ve yükümlülüklerle gölgelenmiş güvencelerle karşılaştım; oğlu üniversiteye gidiyor ve para biriktirmesi gerekiyordu, karısı sonunda ondan şüphelenmeye başladı - bu şeyler, bir zamanlar beni sürekli olarak yağdırdığı paranın ve hediyelerin azalmasına neden oldu. Ondan uzak duramayınca konuşmalarımız normal seyrinde devam etti; azalan para hediyeleri, sesinin değerli tınısıyla kıyaslandığında artık bir endişe kaynağı değildi. Artık para umurumda değildi; sadece onu istiyordum. Sevgililer Gün'ünde, kıpkırmızı bir kalbi tutan bir oyuncak ayı ve baş harflerini taşıyan bir kartla bir sevgi simgesi geldi.

En sevdiğim kıza. Sizi bulduğum için çok minnettarım. Seni her zaman seveceğim,

W.

1969'un puslu Mart'ında, sesi radyoda çatırdıyordu telefon hattı, bir heyecan ve olasılık vaadi bilincime doğru yol alıyordu. Kaliforniya'ya geleceğinden bahsetmesi bile omurgamdan aşağıya bir beklenti titremesi gönderdi, korku ve özlem karışımı bir fırtına gibi içimde dönüyordu. Çekincelerime rağmen, onun ısrarı savunmamı yıprattı ve ben farkına bile varmadan geçici planlar yapıldı. Bir gece, uzun zamandır aramızda bir gölge gibi duran gerçeği itiraf ettim.

Fotoğraflardaki kadın ben değilim.

Biliyorum, tatlım. Uzun zamandır biliyorum.

Yanıtı yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı, uzun zamandır beni rahatsız eden şüphe ve güvensizlik katmanlarını kesen bir güvence verdi. Bunun onu rahatsız edip etmediğini sordum, cevabını beklerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Ve umursamadığını, görünüşüne rağmen beni hala güzel bulduğunu ve sevdiğini söylediğinde içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Aynaya baktım, yansımam bana bakan bir yabancıydı ve sonunda beni gördüğünde sözlerinin doğru olup olmayacağını merak ettim.

Takip eden günlerde kendimi geliştirme çılgınlığına kapıldım, yorulmak bilmeden çalıştım, diyetimi sadece sebzelerle sınırladım ve kendimi onun sevgisine layık birine dönüştürmek için umutsuz bir çabayla siyah saçlarımı parlak sarıya boyadım. Her gün kendi güvensizliklerime karşı bir savaştı, dairemin sessiz yalnızlığında gülümsemelerimi uygularken ve aynanın önünde pozlarımı mükemmelleştirirken yürütülen bir savaş.

Ve sonra, Nisan ayının başlarında o gün geldi; hem bitmek bilmeyecek kadar uzun hem de geçişi kısacık bir gün. Sabahın erken saatlerinde araması içimde bir beklenti sarsıntısı yarattı, Los Angeles'ta bulunacağı gerçeği gerçeküstü bir rüyanın gerçekleşmesine neden oldu. Hayal gücüne çok az yer bırakan dar bir kokteyl elbisesi giymiş olarak otele doğru ilerlerken ayaklarım protesto için ağrıyordu, ince topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı boş sokaklarda yankılanıyordu. Otelin lobisine adım attığımda, gerçek dışılık hissi üzerime çöktü, bakışları benimkilerle buluştuğunda etrafımdaki dünya bulanıklaştı. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, orada duranın o olduğunu biliyordum, elleri cebinde, siyah bir blazer ceket, bolo kravatlı beyaz yakalı bir gömlek ve siyah bir kovboy şapkası giymişti. Gözlerindeki tanıma duygusu, hislerimi harekete geçiren garip aşinalığı yansıtıyordu.

"Şeker?"

Karşılık olarak ince bir gülümseme takındım, ancak bu hoş görünme çabasının altında bir korku dalgası içimi kapladı.

Karşımdaki bu adam, aylarca süren samimi telefon görüşmelerinden tanıdığım adam değildi; kendimi boşlukta ve açıkta hissetmeme neden olan bir aşinalık maskesi takmış bir yabancıydı. Kuşkularıma rağmen onu kucakladım, tenine sinmiş tıraş losyonu ve tarçın kokusunu içime çektim. Ne nahoş ne de baştan çıkarıcıydı, toprak ve tatlının nötr bir karışımı beni tuhaf bir şekilde kopuk hissettirdi. Bana bakarkenki dikkati çok şey anlatıyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Hayal kırıklığına uğramışsın."

"Hayır, hayır, ben sadece..." diye bocaladı, doğru yanıtı bulmakta zorlanırken sözleri yarım kaldı.

"Sadece ne?"

"Hintli olacağını düşünmemiştim."

Şişman bir bok parçası olacağını düşünmemiştim ama buradayız.

"Ben Kızılderili ve Siyahım," diye düzelttim, sesimde meydan okuma ve boyun eğme karışımı bir ton vardı.

"Doğru, doğru," diye garip bir şekilde kıkırdadı. "Beyaz olmadığım için özür dilerim."

"Saçmalama, Şekerim. Sen çok güzelsin."

Akşam yemeğine doğru yol alırken, gecenin üzerine bir gölge gibi düşen hayal kırıklığı hissinden kurtulamıyordum. Sohbetimiz güvenli konulara yöneldi, bir zamanlar paylaştığımız sıcak bağ, kibar küçük konuşmalara ve yüzeysel hoşluklara indirgendi.

"Sana Şeker demeye devam etmemi ister misin?" diye sordu.

"Sen nasıl istersen." Sesimde saklamaya çalışmadığım bir kızgınlık vardı.

"Ne istiyorsun?" bakışlarını benimkilere dikti, cevabımı beklerken yüzeyin altında bir meydan okuma gizleniyordu.

Bakışlarımı ondan ayıramıyordum, gözlerim hayranlık ve hayal kırıklığı karışımı bir duyguyla yüzünün hatlarını izliyordu. Karşımdaki adam, sayısız konuşmamız boyunca çizdiği imajdan çok farklıydı. Daha yuvarlak hatları ve daha kısa boyu, tarif ettiği uzun boylu, zayıf figürle tam bir tezat oluşturuyordu.

Kovboy şapkasını çıkardığında, gri tonlarında kıvırcık kahverengi saçlarına baktım. Sakalları da saçlarıyla uyumluydu; gür ve kahverengiydi, ayrıca gri ve hatta biraz kıızıl tonları da vardı. Açık tenli ve pembe

Yanaklar, çarpık bir burun ve bal kahvesi gözler önündeki portreyi tamamlıyordu; bana sunduğu idealize edilmiş versiyona çok az benzeyen uyumsuz bir özellikler koleksiyonu. Akli başında hiç kimse onun James Dean'in ağabeyine benzediğini söyleyemezdi. Ama sevgili Papaz Waylon Caruso mantıklı bir insan değildi.

Garson hesapla yaklaşırken kararımı verdim. "Beni odana götürmeni istiyorum."

Kelimeler havada asılı kaldı, son bir teslimiyet. Sahne önümde çarpık bir tablo gibi açıldı, otel odasının sınırları içinde oynanan grotesk bir çaresizlik pandomimi. Kaba ve aceleci elleri ilkel bir şevkle elbisemi yırtıyor, giysilerimi sıyrırken dişleri tenime sürtünüyordu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, tutkudan ziyade zorunluluktan doğan mekanik bir tepki, hareketlerim bir kopukluk hissiyle renklendi. Üzerime abandığında, bağırsakları tenime baskı yaparken, karşılaşmamızın sert gerçekliğiyle yüzleşmek istemediğim için bakışlarımı kaçırdım.

Takip eden dakikalar çılgınca hareketler ve sessiz inlemelerden oluşan bir bulanıklıktı. Ne tatmin ne de rahatlama getiren bir doruk noktasıyla sonuçlanan yedi dakikalık mekanik itişlere ve sahte zevke katlandım. Onu üzerimden iterek banyoya doğru tökezledim, boğazımda safra tadı yükseliyordu. Öğürme sesim banyoda yankılandı. Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda onu çoktan giyinmiş, bir şişe suyu zayıf bir endişe jestiyle bana doğru uzatırken buldum.

"Sağ ol," diye mırıldandım ve ondan aldım.

Yatağın ayak ucunda oturmuş, ben giyinmeye başlarken sessizce beni izliyordu. Gül yaprakları yatağı kaplamıştı, hüznü ve acınası bir romantizm çabası sadece gecenin boşluğunu vurgulamaya yarıyordu. Gözlerim soğutulmuş şarap şişesine ve şifonyerin üzerine serpiştirilmiş prezervatiflere takıldı. Eşyalarımı toplayıp gitmeye hazırlanırken, ne hale geldiğimizi görünce derin bir üzüntü duymaktan kendimi alamadım: ortak bir bağ kurma umutsuzluğuyla birbirine bağlanmış, ama nihayetinde kendi özel cehennemlerimizde izole kalmaya mahkum iki yabancı.

"Bunu yapmamalıydım, özür dilerim Şekerim."

Cevabım, birbirimize verdiğimiz onarılamaz zararı hatırlatan bir acılıkla doluydu. "Beni becermekten vazgeçemezsin."

"Biliyorum," diye mırıldandı, sesi yenilgiyle ağırlaşmıştı, bir papaz kendi arzuları ve eksiklikleriyle yıkılmıştı.

Sessizce topuğumu bücktüm, başarısız karşılaşmamızın ardından hayal kırıklığının ağırlığı bir kefen gibi üzerimize çöktü.

Onu izledim, yenik duruşu, yere sabitlenmiş bakışları, bir zamanlar bana aşkını ilan eden adamın gölgesi gibi, teslimiyetle karışık bir sesle konuştu. "Benimle tanışmak istedin. Bu *senin* fikrindi."

"Ne söylememi istiyorsun? Sana aşık olduğumu sanıyordum." İtirafı sessizliği böldü. Bana aşık olduğunu sanıyordu. Ama artık değil. Bunun farkına varmak soğuk bir su dalgası gibi üzerime çöktü, kendimi başarısız hissetmeme neden olan acı bir gerçektir bu. Bir adamı, duygularının temellerini sorgulayacak kadar hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştım. Hiç değilse bu benim süper gücüm olmalıydı. O anda, erkeklerin her zaman istediği ama asla elde tutmak istemediği biri olacağım sonucuna varmıştım.

On dakika sonra benim için bir taksi çağırıldı, bana zayıf bir şekilde sarıldı ve gelecekte arayacağına dair bir söz mırıldandı. Taksi uzaklaşırken, içime bir son duygusu yerleşti, ondan bir daha haber alamayacağımı anladım. İki hafta geçti, Waylon'la geçirdiğim hayal kırıklığı yaratan gecenin anısı zihnimin girintilerinde bir hayalet gibi duruyordu. Gecenin geç saatlerinde kendimi onu düşünürken buldum, gerçekler hayallerimizi yıkmadan önce paylaştığımız duygular. Bir zamanlar inandığımız sihir onarılamaz bir şekilde bozulmuştu, ancak çaresiz bir parçam hala onu yeniden ele geçirmeyi, sevgisini ve onayını bir kez daha hissetmeyi arzuluyordu.

Bu beni tüketen bir arzuydu, karşı koyamadığım bir uyuşturucu. Karısının programını ezberlemek sapkın bir takıntıya dönüşmüştü, karısı uzaktayken ona ulaşmanın bir yolu. Sonunda telefonuma cevap verip tek kelime etmeden kapattığında, içimde bir öfke kıvılcımı tutuştu. Tekrar tekrar aradım, telefon telesekretere düşene kadar durmadan çaldı. Ve o öfke ve çaresizlik anında telefonu dudaklarıma götürdüm, ultimatolumu verirken sesimden zehir damlıyordu:

Aç şu lanet telefonu yoksa karına her şeyi anlatacağım.

Onun üzerinde sahip olduğum güç sarhoş ediciydi, kendimi yenilmez hissetmeme neden olan baş döndürücü bir kontrol ve manipülasyon telaşı. Bir gece yatağında uzanırken, zaferimin parıltısı hala devam ederken, karısının o sırada evde olduğunu bilmenin tadını çıkararak onu tekrar aradım. Bu kez telefonu o açtı, sesi keskin ve emrediciydi. "Bu saatte kim arıyor?"

Telefonu tek kelime etmeden kapattım, adres defterimden numarasını karalarken dudaklarımda bir sırıtma oynuyordu, hayatına saldığım kaostan dolayı içimi bir tatmin duygusu kaplıyordu. Ertesi sabah Svetlana beni ofisine çağırdı ve zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı. Bakışlarındaki ciddiyet ve ses tonundaki sertlik şüpheye yer bırakmıyordu

-Kovuluyordum. Svetlana'nın suçlamaları derinden etkiledi, sözleri eylemlerimin kınanmasıydı. Kuralları çiğnemiş, uygunsuzluğun ötesinde sınırları aşmıştım. Savunmamı istediğinde sessiz kaldım. Ayağa kalktım ve onun yargısının ağırlığı omuzlarımda ağırlaşarak dışarı çıktım. Waylon'un beni onun yaptığı gibi ispiyonlayacağı aklıma bile gelmemişti; böyle bir şeyi düşünemeyecek kadar kendi gücümün sarhoşuydum.

Whisper'dan aldığım son maaşın da azalmasıyla, bir ay boyunca atıştırmalık kekler, yumurta ve sebzelerden oluşan bir diyetle hayatta kaldım; içimde hissettiğim boşluğu yansıtan yetersiz bir varoluş. Weinman & Weinman'da bir iş bulana kadar içimde bir umut ışığı parladı, geçmiş hatalarım karşısında bir kurtuluş şansı. Aradan geçen zamana rağmen Waylon'un yokluğu hayatımda bir hayalet gibi dolaşmaya devam etti. Numarasını aramaya ve tek kelime etmeden kapatmaya devam ettim. Bir gün nihayet canına tak edip gece geç saatlerde beni aradığında ve tüm iletişimi kesmemi talep ettiğinde, telefonu kapatmadan önce bir yanıt alma zahmetine bile girmediğinde, rahatlamayla karışık bir pişmanlık hissettim.

Karısına itiraf etme dürtüsü yüzeyin altında kaynıyordu, beni tüketmekle tehdit eden bir cazibe. Yine de, ben harekete geçmeden, çevir sesi ve numaralarının kesildiğini bildiren otomatik ses, çarpık hikayemizin son ve kesin bir sonu oldu.

1970

E Ama tabii ki bu gerçekten son değildi.

Son daha sonra geldi ve benim ülkeyi aşp Fayetteville, Kuzey Carolina'ya, Calvary Hristiyan Kilisesi'ne -Waylon'un kilisesi- gitmemle başladı. Yolculuğumu bir senfoniye orkestraya koyan bir maestro gibi titizlikle planladım. Gece boyunca arabayı sürdüm, motorun uğultusu düşüncelerime sürekli eşlik ediyor, akıl sağlığımın ipliğini çekiyordu. Sadece iki kez durdum, küçük kasabaların arka yollarında kıvrıldım, araba derme çatma bir koza gibi uyudum.

Uykunun o çalınmış saatlerinde, rüyaların yerini görevimin soğuk kesinliği aldı. İnsanlarla teması minimumda tuttum, uyanık dünyanın çatlaklarından kasıtlı olarak kaydım. Uzun zamandan beri öğrendim ki, sizi ne kadar az insan görürse, suçla ilişkilendirilme şansınız o kadar azalır.

Burada değildim. Hiç .

Hiçbir yerin coğrafyasında hayalet ilerlerken, her kilometrede varlığını sildim.

Keşke bunu Michael'ı öldürdüğümde bilseydim, ama o zamanlar genç ve aptaldım, duygusal olarak hamdım. Hatalar yapmıştım; huzurumu kaçırın özensiz, göze batan yanlış adımlar. Yine de, saflığıma rağmen, yakalanmadım. Şüpheli bile değildim. Michael'ın ölümü sisli bir anı gibi asılı duruyordu; izi sürülemiyordu. Belki de doğru bir şey yapmıştım.

Kuzey Carolina'ya girdiğimde, gökyüzü şafağın yayılan morluğuyla aydınlanırken, Calvary Hristiyan Kilisesi'nin silueti belirdi. Artık çok yakındım, tasarladığım sona, arzuladığım nihayete çok yakındım. Beklenti içimde kıvrılıyordu; saldırmaya hazır bir yılan. Kiliseden güvenli bir mesafeye park ettim, araba sabahın erken saatlerindeki gölgelere karıştı. İşte buydu, geçmişimle bugünümü uzlaştıracak yüzleşme, ölümcül bir dans

sessizlik içinde koreografisini yaptı. Bu sefer hata olmayacaktı. Yarım kalmış işler olmayacaktı. Rastgele teslimatçılardan araba almak ve onlarla yatağa girmek yok.

Son şimdi, hesaplanmış ve kaçınılmazdı.

Peruğum koyu kumraldı ve omuzlarıma zar zor değen gevşek bukleleri vardı; güneş gözlüklerim ise kimliğimi gizleyecek kadar şık ve koyu renkliydi, ancak beni çok çabalıyormuşum gibi gösterdiklerinin farkındaydım. Ama umurumda değildi. Yabancı, keşfedilmemiş bir bölgede güvende olmak, bir görevde olduğunuzda çok daha kritikti.

Waylon Caruso sıradan biri değildi. Öldürülmesi halinde buradaki insanların yardım etmek ya da adaleti sağlamak için her ne yapıyorlarsa bırakacaklarını düşündürecek şekilde seviliyordu.

Kilisenin önüne doğru kasıla kasıla yürürken, ben içeri girerken bir kadın dışarı çıktı. Gözleri peruğumdan topuklularıma kadar beni taradı, şüphesi yaz sığağı gibi hissediliyordu. "Affedersiniz," dedim, sesim bal gibi yumuşaktı.

Yüzünü bana döndü, kaşları belli belirsiz bir merakla kalkıktı. "Evet?" diye cevap verdi, kelime ince, gergin gülümsemesinin arasında gerilmişti

"Papaz Waylon'ı arıyorum. Çalışma odasında mı?" Onunkine uygun bir güneyli aksanı benimsedim.

"Şu anda meşgul, birkaç saat sonra yapılacak törene hazırlanıyor. Ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

Küçük, keskin bir gülümsemenin yüzümü kesmesine izin verdim. "Bu seni ilgilendirir mi?" Çenesi gerildi, gözlerindeki soğukluk kristalleşti.

"Ben öyle derdim.

Ben onun karısıyım."

Şaşkınlık, ürkek bir kuş gibi düşüncelerimin arasında sıçradı. Tabii ki Waylon'ın karısı buradaydı, ne büyük bir kör noktaydı.

Bakışlarım onun üzerinde gezinirken, duruşundaki sertliği, gözlerinin beni izinsiz girmeye cesaretlendirişini fark ettim. Uzun boylu ve ince yapılıydı, sanki bir gün birisi ona limon yedirmiş de o günden beri kendine gelememiş gibi yüzünde sürekli bir hoşnutsuzluk ifadesi olmasa imrenilecek bir vücudu vardı. Vajinasının Sahra Çölü kadar kuru olduğunu biliyordum. Sarı saçları sıkı bir topuz yapılmıştı, sert ve yaratıcı değildi. Biri ona daha nazik bir tarzın sürekli çatık kaşlarını yumuşatabileceğini söylemeliydi, ama ben değil. Onun dünyasında bir delik açmak üzereydim ve saçını eleştirmek gereksiz görünüyordu.

"Oh, merhaba, Bayan Caruso. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Asılı kalacağını bile bile elimi uzattım. Hayal kırıklığına uğramadım.

kabul etmiyor. Ben de Güneylilerin iyi olduğunu sanırdım.

"Bizim kiliseye mi gidiyorsun? Sizi tanıyamadım."

Başımı salladım. "Şehre yeni taşındım ve cemaatinize katılmayı çok istiyorum." Yalanın tadı buruktu ama yeterince ikna ediciydi. Hâlâ inandırıcı olmayan gözlerle bana bakıyordu ve şüphesinin ağırlığını hissediyordum.

"Tamam. Peki neden Waylon'la konuşmak istiyorsun?"

Bahaneler kataloğunu karıştırdım, ama hiç dindar olmamıştım, bu yüzden karanlıkta ateş etmek gibi geliyordu. Ta ki aklıma gelene kadar, neredeyse çok açıktı. "Dua isteği," diye tükürdüm, kelimeler ani ve tırtıklı bir aciliyet içindeydi. "Papazla görüşmek ve bir dua talebinde bulunmak istiyorum. Son zamanlarda zor zamanlar geçiriyorum ve cemaatten alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var... ve İsa'dan." Toparlayabildiğim en içten gülümsemeyi takındım.

Bakışları bir kez daha acı verici bir şekilde beni kesip geçti ve sonunda gardını indirdi. "Anlıyorum. Ben Donna. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, küçümsemesi ılık bir misafirperverliğe dönüştü.

"Leslie Roberts. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Size ofisine kadar eşlik edeyim," diye teklif etti, yanımdan hızla geçip gitti. Kapıyı iterek açtı ve kiliseye adım attık. Yürürken topuklarımız yere birlikte vuruyordu.

"Çok nazıksınız, Bayan Caruso," dedim parlak bir sesle, sakarin tonlaması sinirlerimi zorluyordu.

Omzunun üzerinden bir bakış attı, şüphenin gölgesi gözlerini asla tam olarak terk etmiyordu. Koridorda ilerlemeye devam ettik, Donna'nın adımları sanki üzerinde yarattığım tedirginliği geride bırakabilecekmiş gibi hızlandı. Bir ofis kapısına yaklaştık ve kendimi çelikleştirdim, tüm sinir uçlarım yüksek alarmdaydı. Donna durdu ve son bir kez bana döndü. "O içeride. Umarım aradığınızı bulursunuz."

"Teşekkür ederim, Bayan Caruso."

Kapının koluna uzandığında, gözlerindeki belirsizliğin benim için mi yoksa kocasının daha genç ve güzel bir kadınla yalnız kalmasına olan inancının bir yansıması mı olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Donna kapıyı açtı ve işte oradaydı, masasında oturuyordu, loş bir masa lambasının halesi yuvarlak vücuduna kasvetli bir parıltı yayıyordu. Kalbim çarptı ve hemen tanıştığımız o geceye geri döndüm. Şimdi bir yıl öncesine göre daha iri görünüyordu, yanakları olgunlaşmış meyve gibi şişmişti ve uzamış sakalları yüzünü kalınlaştırmıştı. Onun

Başını eğmiş, gözleri İncil'in yıpranmış sayfalarını karıştırıyordu ve normalde kovboy şapkasıyla gizlediği kel noktasını şimdi ışığın altında göz kamaştırıcı bir şekilde görebiliyordum.

"Waylon, bir ziyaretçin var." Donna'nın sesi, hızla uzaklaşmadan önce odanın serin bir esintiydi.

Waylon'un gözleri yavaşça kalktı, kutsal kitaptan yabancıya doğru süzüldü ve bakışlarında tanıma titreşimi yoktu. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedi, ayağa kalktı ve kapısından içeri giren herhangi bir ibadet edenmişim gibi elini uzattı. Tokalaşma sert ve kısaydı. Hayal kırıklığı damarlarımda dolaştı, soğuk ve kindar. Beni hatırlamamıştı. Onun için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyordum. Bu farkındalığın ağırlığı istenmeyen bir pelerin gibi üzerime çöktü, baskıcı ve boğucuydu.

"Leslie. Leslie Roberts."

"Seni bugün buraya getiren nedir Leslie?" Gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu; ne suçluluk, ne merak, ne de korku.

"Şehre yeni taşındım ve hakkınızda çok şey duydum. Bir dua talebinde bulunmayı umuyordum."

Başını salladı, sandalyesine geri yerleşti, vücudu rolünün aşinalığına gömüldü. "Elbette. Ne için dua etmenize yardımcı olabilirim?"

Tereddüt ettim, kelimeler dudaklarımda zehir gibi şekilleniyordu. "Rehberlik. Güç," diye başladım, her hece ona saplamak istediğim bir hançer gibiydi. "Ve bağışlama," diye ekledim, bakışlarımda onunkileri yakmasına izin vererek. Kısacık bir an için yüzünde bir gölge gördüğümü sandım - belki de vicdanının uçurumundan uzanıp zihninin kenarlarını kavrayan bir anı. Ama görüldüğü kadar çabuk kayboldu ve pastoral tavrını sürdürdü.

"Bunları her zaman Rabbimizden isteyebiliriz. Ne için affedilmeye ihtiyacın var?" Sesi kalın havayı delip geçti; koyu renk güneş gözlükleriyle korunmama rağmen gözleri benimkileri aramaya çalıştı.

"Bir sürü kötü şey yaptım."

İnce bir gülümsemeyle, gözlerine ulaşmayan pratik bir hareketle gülümsedi. "Yapabileceğin en iyi şey tövbe etmek," dedi.

Kısa bir kahkaha attım. "Peki ya siz? Hiç kötü bir şey yaptınız mı, Papaz Waylon?"

Başını salladı ve eğlenerek gülümsedi. "Ben de senin gibi insanım. Bazen işleri berbat ediyorum."

Paltomu çıkardım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Öyle mi? Ne gibi?"

Bana baktı, dudaklarında hâlâ belli belirsiz bir eğlence izi vardı. "Biliyorsun, benim hakkımda konuşmak için burada değiliz. Dua edelim," dedi, konuşmayı tekrar güvenli bölgeye yönlendirmeye çalışarak.

"Karınız olmayan başka bir kadınla hiç yattınız mı?"

Kelimeler bir bıçak gibiydi, aramızdaki havayı kesiyordu. Yüzünün rengi solmuş, gözleri panik içinde açılmıştı, masasının üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. "Şekerim," sesi sessizdi, titriyordu, korkudan sıırıslıklam olmuştu. "Ben... Ben seni tanıyamadım."

"Evet, hiç de bile. Kılık değiştiriyorum," diye cevap verdim güneyli aksanımı bırakarak.

Sandalyesini geriye itti, kaçmaya hazırdı. Elbisemin altından, kılıfına sakladığım bıçağı çıkardım. "Oturlan yerine," diye emrederek bıçağı ona doğru doğrulttum.

İsteksizce oturdu ve sandalyesini tekrar yerine çekti. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve loş ışığın altında parlıyordu. "Karıma... karıma bir şey söyledin mi?" Sesi çaresizlikle titriyordu.

Başımı salladım. "Hayır, ama çılgılık atarsan ya da kaçmaya çalışırsan öldürürüm. Sadece seni değil, onu da öldürürüm."

"Ne-ne istiyorsun?" Sesi çatallaştı ve bir an için, günahlarının onu yakaladığını fark eden bir adamın dehşetini gördüm.

Ona baktım, midemde iğrenme duygusu kıvrılıyordu. "Tövbe et."

Kıpırdamadı; yaşadığı senaryoyu çağırmaya çalışırken gözleri kapandı. "Sevgili cennet f-"

"Dur!" Emir keskin ve aniydi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana tövbe etmemi söylemiştin."

"*Bana* tövbe et, seni aptal. Seni bıçak noktasında tutan benim. Şu anda senin Tanrın benim."

Bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Güç içime işledi. Benim merhametime kalmıştı ve tanrısı artık onu kurtaramazdı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, kelimeler düzensiz ve titriyordu. "Kalbini kırdığım için özür dilerim, seni kovdurduğum için özür dilerim... Her şey için özür dilerim. Affet beni." Gözlerinden yaşlar döküldü, utanmadan ve dağınık bir şekilde.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Biliyorsun, Donna bir sürtük ama yine de senden daha iyisini hak ediyor," dedim. "Dizlerinin üzerine çök ve beni affetmen için yalvar."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Şimdi!" Ayağa kalkmasını istedim, varlığım onun üzerinde yükseliyordu. Koltuğundan fırladı, dizleri zarıfçe yere çarptı.

Bana baktı, gözleri çaresizlikle parlıyordu ve yalvarmaya başladı - acınası, beceriksiz bir karmaşa. "Özür dilerim, lütfen beni affet. Özür dilerim, gerçekten özür dilerim," diye bağırdı, hüngür hüngür ağlayarak özür dilerken sesi çatlıyordu.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım, ona bakarken gücü avuçlarımda sıkıca tutuyordum. Bana baktı, gözyaşlarıyla kaplı yüzünde şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifade vardı.

Hıçkırıkları aniden kesildi. "Gerçekten mi?" Gözlerinde umut çiçekleri açarak sordu.

"Evet," dedim. "Ayağa kalk, Waylon."

Ayağa fırladı ve hızlı bir hareketle bıçağı boynuna geçirdim. Kan akarak odayı geniş teknik renklere boyadı. Kırmızılar, turuncular, sarılar, maviler, odanın her tarafına yayıldı. Hayretler içinde bakakaldım. Boğazını tuttu; acı içinde inerken gözleri kocaman açılmıştı. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, sonra yanlamasına yere yığıldı. Sonsuzluk gibi gelen gurultuları kesildi ve geriye sadece sessizlik kaldı. Cansız gözleri boş boş bakıyordu, bir zamanlar içinde yaşayan adamdan boşalmıştı.

Gülümsedim, bıçağı titizlikle temizlemek için boynumdan bir eşarp çıkardım, sonra elbisemin altına soktum ve eşarbı tekrar boynuma sardım. Temizleme bezine dönüşen eşarp elbisemdeki bazı belirgin sıçramaları gizledi. Sandalyeden paltomu aldım ve üzerimdeki diğer suçlayıcı kanıtları örtecek şekilde üzerime geçirdim. Dışarı çıktığımda Donna aynı yargılayıcı havayı yayan başka bir sarışın kadınla sohbet ediyordu.

"Oh, çok çabuk oldu. Nasıl gitti?" diye sordu.

"Yüzerek," diye cevap verdim ve park yerine doğru ilerledim. Sonra durakladım ve geri döndüm. "Bu arada, servis başlayana kadar onu rahatsız etmemenizi söylememi istedi. Yapacak çok işi var."

Donna kaşlarını kaldırdı. "Tamam o zaman," dedi. "Peki servis için geri gelecek misiniz?"

Başımı salladım. "Evet, sadece biraz acıktım. Geri geleceğim."

"Sonra görüşürüz Leslie," dedi Donna el sallayarak, arkadaşşı da onun hareketini taklit ederek.

Bir el sallama ve gülümsemeyle karşılık verdim ve adımlarım ölçülü bir şekilde arabama doğru yürüdüm, kaçışımı ele veren bir acelem yoktu. Arabamı sürdüm, bina ve Waylon'un solan varlığı dikiz aynamda küçüldü. Kaliforniya'ya geri dönerken, gerginlik yavaş yavaş çözüldü, karşılaşmanın tutuşu gevşedi, geriye sadece kapanışın memnuniyeti ve önümdeki açık yol kaldı. Burada değildim. Hiçbir zaman da olmadım.

MEVCUT GÜN

Mir bardak viski iki amaca hizmet ediyor: Biri içimi kemiren sancıları duyurmak ve şu anda yaşadığım gerçekliği hafifçe bulanıklaştırmak, diğeri bu gece eve götürecektir bir adam bulmak için sıvı cesaret. Gerçek şu ki, yalnızlıktan yoruldum, tepeden tırnağa bana tapan bir bakışın yokluğundan yoruldum. Doyurulmamış arzusunun ağrıyan boşluğu ruhumu kemiriyor. *"İsteniyorsun"* diye bağırarak bir açlık tarafından sahiplenilmeyi arzuluyorum. Dean hayattayken bile bana bu tatmini veremedi.

Barın karşısında birbirlerine sarılmış, birbirlerinin gözlerinin içine bakan bir çifti izliyorum. Adam sadece viskisinden bir yudum almak için kadını bırakıyor. Kadın bir çeşit kırmızı, meyveli kokteyl içiyor. Bir yudum aldığı anda burnunun buruşmasından bile çok içen biri olmadığını anlayabiliyorum.

Robert Klein, tipik bir finans patronunun kişiliğine zekice yontulmuş yıkıcı ve geleneksel cazibesıyla, bazıları için bir incelik. Claire Morrison, bir edebiyat ajanı, o şanslı kadın, sahip olduğu şeylerin ne kadar iyi olduğunun farkında değil gibi görünüyor. Onları takip ettiğim iki hafta boyunca hayatlarının ritmini öğrendim. Rahat pazar kahvaltılarını. Egzotik kaçamakları. Adamın gece sporu rutini. Sık sık yerel kütüphaneye gidip kendini kitaplara gömüyordu.

Bir kafede konuşmalarına kulak misafiri olduğumda buraya geleceklerini biliyordum, planlarından parçalar odanın içinden geçip gizli bir hediyeye gibi kucağıma düşüyordu. Aslında bu bir kazaydı. Ama bir kez hayatlarının ritmini yakaladığımda, ayrıntıları bir araya getirmek kolay oldu: isimleri, nerede çalıştıkları, onları gerçek kılan sıradan ayrıntılar. Sadece Bank Çifti oldukları günler geride kaldı. İsimlerini bilmekten garip bir mutluluk duyuyordum, sanki onlara Tezgah Çifti'nden başka bir şey demek

Onları gerçeklikle örttü, romantizm ve rutinin soyutlamaları yerine ete kemiğe büründürdü.

"Bir içki daha?" Sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor; barın arkasındaki çocuk bardağıma biraz daha viski dolduruyor, davetsiz ama istenmeyen bir şey değil. Yakışıklı; kestane rengi saçları alnıyla savaşıyor, mavi gözleri titriyor. O kadar trajik bir şekilde sevimli ki, kalbim düzensiz bir tempoda çarpıyor.

"Şerefe," diyorum , önce ona beklenmedik bir soru yöneltiyorum. "Adın ne?"

Kaşları şaşkınlığın sınırında dans ediyor. Kendisini işaret ediyor. "Ben mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Matthew Walsh." Kelimeleri rüzgârı yakalayan bir yelken gibi açıyor.

"Kaç yaşındasın, Matthew Walsh?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ben yirmi üç yazlık bir çocuğum."

İnanılmaz derecede genç. kelimeler düşüncelerimin etrafında dönüyor, aç akbabalar saldırmak için bekliyor. Hayal kırıklığına karşı, "Anladım." diye mırıldanıyorum.

Yüz hatlarını buruşturuyor, ağzının köşeleri bir gülümsemeye tutunsa da kafa karışıklığı narin bir kaş çatmaya yol açıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Eğlenceli olabileceğini düşünürken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Üzerine çıkarken o güzel mavi gözlerin nasıl bakacağını hayal ediyorum. Hemen ardından *aptal olmayı bırak Satara düşüncesi geliyor. Bir erkeğe ihtiyacın var, bir çocuğa değil.*

Ve sonra sanki evren sonunda benim tarafımdaymış gibi, görkemli bir serap yanımda ete kemiğe bürünüyor. Güneşin altın sarısı öpücüğüne mazhar olmuş, kuzguni siyah saçları geriye doğru taranmış, etkileyici bir güzelliğe sahip bir adam. Zaman onu alnını süsleyen zarif çizgilerle öpmüş ve hipnotik bakışlarının etrafında rahatlatıcı bir olgunluğa işaret ediyor.

Aniden bir cesaret dalgası beni ateşledi. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Yanıma oturur oturmaz ona soruyorum.

Bu dev gibi adam bakışlarını daraltıyor, zaman pazarındaki değerimi değerlendiriyor. Bakışları yumuşadığında ve bana doğru eğildiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. "Bekle. *Bana* bir içki ısmarlamak ister misin?"

Bu o. Formüle edilmiş bir soru ani farkındalığımı boğuyor. Durumumu sorgularken gözyaşlarını geri kırpma çabası başarısız oluyor. "İyi misin?"

"Evet, üzgünüm, zor bir hafta geçirdim." Duygularımın sallantılı görüntüsünü dengelerken sakın bir gülümseme yaratmayı başarıyorum.

Ağzının sağ köşesi eğlenen bir sırıtışla kıvrılıyor. "Görünüşe göre sana bir içki ısmarlaması gereken kişi benim." El hareketiyle Matthew'u çağırıyor ve bir porsiyon viski neredeyse dolu bardağıma yeniden dolduruyor.

"Adın ne senin?"

"Adım Jasper. Senin adın?"

Onun adını hafızama kazıyorum. Jasper. Kendimi tanımam gereken adam bu. "Satara."

"Amerikan yerlisi misin?"

Sorusu beni kelimelerden yoksun bıraktı. "Evet, ben yarımım. Nasıl anladın?"

"Ben de yarı yerli, yarı Meksikalıyım. Kendi türümü tanıyabilirim." Gözleri ballı karamelden lagünler gibi, yoğun ve davetkâr. "Güzel dudakların var, Satara."

Viski bardağıma elime alıyorum, uygun bir yanıt bulmaya çalışırken dudaklarım yatıştırıcı iksiri içime çekmek için aralanıyor ama tüm kelimeler saklambaç oynamaya karar veriyor. Bu eşsiz bir duygu, insanı daha fazlası için özlem içinde bırakan suskun bir hayranlık hali. Bakışlarım Jasper'a takılıyor, aramızda söylenmemiş bir soru havada asılı kalıyor. "Kaçmak ister misin?"

Kısa bir taksi yolculuğundan sonra evimdeydik. Jasper'a kanepede çoktan etrafına doluşmuş olan kedicikler için aceleyle bir özür fırlatıyorum. "Özür dilemene gerek yok, kedilere bayılırım." Eli tembelce, kucağında onaylayarak mırılayan Avokado'nun tepesini okşuyor. Sevincimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Güzel. Çekici... ve kedilere karşı bir yakınlığı var. Daha iyisini isteyemezdim.

"Şu mırıldayan kucak topu Avokado, iyi olan. Turuncu kedi Whiskers ise kötü olan" diyorum gülümseyerek.

Şövalyelere eşlik eden şarap kadehlerine gömüldüğümüzde, hayatı gözlerimin önüne seriliyor. Evsiz gençlere ve koruyucu ailelerdeki çocuklara hizmet veren kâr amacı gütmeyen bir kuruluşa katılımı iç açıcı. "Ülkenin her iki ucuna yayılmış lüks mülklerden oluşan bir portföyüm var, ancak kâr amacı gütmeyen kuruluş benim evcil hayvan projem olmaya devam ediyor."

"Fitness'la ilgileniyor musun?" Sözcükler ben onları dizginleyemeden ağzımdan kaçtı. Göğsünden kopan bir kahkaha evimin içinde çınlıyor.

"Ne yazık ki hayır. Bu benim en büyük günahım. İyi pişmiş bir pastaya karşı koyamam ve bir spor salonundan nefret ederim."

İşte oradaydı - kontrol listem insan formunda tezahür etmişti. Gülümsememi tutamadım. Duygularım beni ele geçirdi ve ellerim umutsuzca onun kıyafetlerini çıkarmaya başlarken kendi kendilerine takılıp düştüler. Düşündüğüm kadar sertleştiğinde dudaklarım memnun bir sırıtışa dönüşüyor, ta ki ani irkilmesi hevesli keşfimi durdurana kadar. Dudaklarından protestolar dökülürken gözlerini kendi durumuna dikti. "Özür dilerim."

"Neyin ? Lütfen bana zührevi bir hastalığın olduğunu söyleme."

"Hayır, zührevi bir hastalığım yok."

"Peki, sorun nedir?"

Duruşu sertleşiyor, yarım ağızla söylenmiş bir özrün saçakları havada asılı . "On iki yıllık bir evlilikten yeni çıktım."

"Oh."

"Ve ilerlemek için sabırsızlanıyorum. Neredeyse dört ay oldu. Hazır olmam gerektiğini hissediyorum."

"Oh. İkinizin çocuğu var mıydı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, denedik ama bir türlü olmadı," diyerek yere bakıyor ve ne diyeceğini bilemiyor. Sonunda elimi tutuyor ve içimdeki elektrik daha da artıyor. Yakıcı bakışları endişelerimi yumuşatıyor. "Sana karşı hissettiğim çekim yadsınamaz ama uzun zamandır sadece eski karımla birlikteydim... ve başka bir kadınla birlikte olmayı düşünmek yanlış geliyor."

"Yani... benimle seks yapmak istemiyor musun?"

Gülüştü sessiz, gözleri eğlenceyle kırışıyor. "Açık sözlüsün. Ferahlatıcı."

Omuz silkerek cevap verdim. "Lafi dolandırarak bir yere varamazsın."

Yüzümdeki bir tutam saç fırçalıyor, dokunuşu elektrikli. "Yavaş ve istikrarlı olmaya ne dersin? Yarın gece güzel bir akşam yemeği."

"Bana mı teklif ediyorsun?" "Evet."

Alt dudağımın kenarını dişlerime bastırarak iç çekiyorum. "Tamam."

Gülümsemesi insan formunda bir rahatlama. "Tamam."

Dudaklarımız birkaç sarhoş edici dakika daha birbirine kenetleniyor, sonra ceketini giymek için isteksizce benden uzaklaşıyor ve gitmesi gerektiğini söylüyor. "Bekle," diye durdurdum onu. "Soyadın ne?"

Bakışlarında eğlence titreşiyor, dudakları kahkahayla dans ediyor. "Soyadımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Lütfen."

"Sanchez."

Satara Sanchez ismi kulaklarımda yankılanırken kalbim boğazıma fırlıyor. Sanki her zaman benim olması gerekiyormuş gibi. Baş döndürücü bir beklentiyle yumruğumu sıktım. Başlangıçta sadece seks arıyordum, ilkel ve karmaşık olmayan bir şey; sizi nefessiz ve kısa bir an için bütün bırakan türden bir karşılaşma. Ama sonra Jasper geldi, sabit bakışları ve kasıtlı dokunuşuyla her şeyi yeniden düşünmemi sağladı.

Jasper tam bir koca aday. Beni neredeyse korkutacak kadar mükemmel biri. Ama kalbim takıntılarıyla bana ihanet ediyor ve düşüncelerimin arasındaki boşlukları işgal eden Chris oluyor. Chris'i her zaman koridorun sonunda hayal ettim; gözlerimi kapattığımda gördüğüm ve birlikte bir gelecek hayal ettiğim kişi. Bu geceden sonra önemli bir değerlendirme yapmam, Jasper'ın sağlamlığıyla Chris'in öngörülemezliğini tartmam gerekecekti. Sismik bir kaymanın kıyısında duruyordum gibi hissediyordum, altımdaki zemin titreyip yarılmak üzereydi ve beni hangi tarafa tutunacağımı seçmeye zorluyordu. Yine de, bu eşikte bir heyecan var, hem sarhoş edici hem de korkutucu bir heyecan.

* * *

Kendimi dinlenme odasında bir fincan kahve yaparken buluyorum. Makinenin ritmik damlaması tuhaf bir şekilde rahatlatıcı, kafamdaki paraziti bastıran sabit bir nabız. Kahve akışının hipnotik dansına kapılmışken arkamda onun sesini duyuyorum - sert ve sert, monotonluğu kesen sivri bir kesinti. Sözlerinde çakıllı bir kenar var, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen ve beni hayalimden çeken bir sertlik. Sonunda dönüp ona baktığımda nabzım hızlanıyor, kahvenin damla-damla-damla ritmine uyuyor. Sertçe yutkunuyorum, beklentinin tadı dilimde keskinleşiyor.

"Selam, Chris. Neler oluyor?"

"Kulakların ağır mı işitiyor? Seninle konuşmam gerek dedim."

Öfke açıktan açığa değildi, ama yüzeyin altında fokurduyordu, en ufak bir kışkırtmada derinlerden yükselmeye hazırdı. Üzerimde yükselirken sıkılmış çenesini, meydan okurcasına kaldırılmış başını işaretliyorum. Benimle neden konuşmak istediğinden emin değilim ve bu beni korkutuyor. Bunu umursamazlıkla gizlemeye çalışıyorum.

"Elbette."

Chris'i dışarıdaki serin havaya kadar takip ediyorum. Cebimden bir sigara çıkarıyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışırken turuncu ucu parlıyor. Açıklanamaz bir şekilde yaklaşıncı kolonyasının kokusunu alıyorum. Ellerini ceplerine sokuyor, çenesi hala gergin, ve ben onun sessizliğine yavaş bir duman soluyarak karşılık veriyorum.

"Karım neden bir ilişkimiz olduğu izlenimine kapıldı?"

Ellerimdeki titremeye savaşıarak sigaramdan bir nefes daha çekiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Sinirli bir homurtu çıkarıyor, parmakları sinirli bir şekilde saçlarını tarıyor. Hayretler içinde izliyorum. Bana karşı duyduğu hayal kırıklığı kalbimin çarpmasına neden oluyor. Ondan kayıtsızlıktan başka bir şey çıkarmanın verdiği çarpık bir tatmin var. "Belli ki böyle düşünmesini sağlayacak bir şey söylemiş olmalısın."

"Az önce plajı sevmediğinden bahsettim. Onun aşırı aktif hayal gücü benim sorunum değil." Duygularımı gizlemek için gösterdiğim tüm çabaya rağmen sesim titriyor. Bakışları her zamanki gibi yoğun bir şekilde içime gömölüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar Lizzie ile tartışarak geçirdiği uykusuz geceleri ortaya çıkarıyor.

"İkna olmuş durumda. Beni mesafeli olmakla suçluyor. Ona aldatacağımı bir an bile düşünmesinin saçmalık olduğunu söyledim, özellikle de seninle," sözleri havayı zehirli bir gaz gibi dolduruyor, ağır ve acımasız. Boğazımda oluşan düğümü umutsuzca yutmaya çalışıyor, beni kaldırırda boğmakla tehdit eden gözyaşı seliyle savaşıyorum. Chris gözlerini sımsıkı kapatıp bir elini yüzünde gezdirirken yavaş yavaş farkına varıyor, "Öyle demek istemedim... Demek istediğim-"

"Açıklamak zorunda değilsin."

Dikkatini sigaramın yanan ucuna veriyor, küller yavaşça yere dökülürken onları inceliyor. Bir nefes daha çekiyorum, tek bir damla gözyaşı düşme tehlikesi geçirirken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Sessizliği o bozuyor. "Satara, bakışlarını gördüm, tuhaf davranışlarını fark ettim. Söylentileri duydum."

"Ne söylentisi lan?" Savunmaya geçtim.

"Bana olan küçük aşkını biliyorum. Bu iyi bir şey."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Lizzie'ye hiçbir şey olmadığına dair güvence vermeni istiyorum. Bana olan bu küçük aşkının tek taraflı olduğunu. Bunu benim için yapabilir misin?"

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak dikkatle baktığımda ayaklarımın altındaki zemin birden ilginçleşiyor.

"Bunu benim için yapar mısın, lütfen?"

Yanan sigaramı kendi kolumda söndürme dürtüsüyle savaşıarak izmaritimi yere atıyor, kaçmayı başaran isyankâr gözyaşlarımı siliyorum. Tam cevap verecekken, zaten yaralı olan kalbime bıçağı bir kez daha saplamayı başarıyor: "Aramızda hiçbir şey olmayacak, anlıyor musun?"

Donup kaldım. Kelimeler bana bir araba gibi çarptı. Bunun gerçek olduğunu biliyorum ama yine de reddedilmeyi kabullenmek zor. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bakışlarını karşılıyorum ve kocaman gülümsüyorum.

* * *

Eve döndüğümde, telefonumda yanıp sönen sesli mesaj ışığı beni gerçekliğe geri döndürüyor. Jasper'dan gelen kayıtlı mesaj karışık duygulara yol açıyor.

"Hey Satara. Çok üzgünüm ama bu geceki randevumuzu iptal etmek zorundayım. İşlerim var. Yakında görüşmek için sabırsızlanıyorum. Dün gece oldukça-" Sesli mesajı yarıda bırakıyorum. Yanıp sönen ışık başka bir mesajı işaret ediyor ve oynat tuşuna basıyorum.

"Merhaba Satara, ben Cynthia. Biz kızlar sohbet ediyorduk ve biz... yollarımızı ayırmanın en iyisi olacağını düşünüyoruz. Okuduğumuz kitaplarla bir bağın yok gibi görünüyor ve bazılarımız gereksiz bir drama yaşandığını hissediyor. Biz sadece kulüpte işleri basit ve hafif tutmak istiyoruz. Umarım hala..." yine mesajı durduruyorum. Dolaplarımı ve buzdolabımı açıyorum, zihnim bir kadeh şarapta teselli arıyor. Boş buzdolabı ve dolaplar benimle alay ediyor ve şansına lanet ediyorum. Bu gece, onca geceden sonra tamamen tükendim.

Hızlıca omuz silkerek paltomun içine giriyorum ve gecenin içine dalmadan önce tanıdık ağırlığın omuzlarıma yerleşmesine izin veriyorum. Şehir merkezinde geç saatlere kadar açık, yıkık dökük bir apartman ile bir antika dükkânının arasına sıkışmış sade bir bodega var. Oraya bir amaç uğruna gidiyorum, alkol reyonunun serin parıltısı karanlıkta bir fener gibi yanıyor ve ben de pervane gibi ateşin peşinden gidiyorum. Ellerim bir şişe alçakgönüllü kırmızı şarap ve acımasızca dürüst bir şişe votka seçerken emin; biri uyuşturmak için, diğeri hissetmek için. Sıradaki atıştırmalıklara doğru ilerliyorum. Ceketimin cepleri bir dizi şekerli tatlı, renkli çikolata çeşitleri, şekerlemeler ve Hostess atıştırmalıkları ile dolarken otomatik pilot devreye giriyor. Büyük boy bir paket cips standart yas kitimi tamamlıyor, ben her zaman tatlıdan çok tuzlu seven bir kız olduğum için nadiren tuzlu bir şeylere dokunuyorum.

Gece geç saatte seçtiklerimi tezgâhta duran adamın önüne bırakıyorum, kalın bıyıkları bastırılmış bir eğlenceyle seğiriyor. Onu işletme sahibinin kardeşi olarak tanıyorum, gündüz vardiyası kardeşinin bölgesi. Gece onun ve bunu çok iyi takınıyor. Tezgâhtaki sopayı fark etmek için hızlı bir bakış yetiyor, sessiz bir ifade, kesin bir intikam sözü, ama muhtemelen buna gerek yoktu. Ne de olsa Orange County'deyiz. Buradaki tek tehlike duman ve bendim. Sanırım asla çok dikkatli olamazsın.

"Vahşi bir gece mi?" Tek kaşı ölümcül bir merakla kalkarak soruyor.

"Ben ve kocam için," diye mırıldanıyorum, dilimden hazır bir yalan dökülüyor. Ben sigaramı yakarken sigaram alevleniyor ve sessizce onun gece geç saatlerde yaptığım alışverişin içeriğini almasını izliyorum. Gözlerinde şaşkın ve biraz da endişeli bir bakış var, sanki normalliğin uçurumundan çıkıp deliler diyarına adım atıyormuşum gibi.

Tökezleyerek evime geri döndüğümde, odaların içimde hissettiğim boşluğu yankıladığını hissedebiliyorum. Dudaklarımı open votka şişesinin kapağını açtığımda hafif bir tıslama sesi çıkıyor. Sert, yakıcı. Boğuluyorum, biraz nefesim kesiliyor ama acılarımı boğmasına izin vermeye devam ediyorum. Çarpık, tembel bir ziyafet başlıyor; ceplerimin içine doldurulmuş çeşitli şeker kaplı lezzetlerle ziyafet çekiyorum, bir kendine acıma ve oburluk ziyafeti. Bir parça şeker alıyorum ve bir tablet asitle yiyorum. Her ısırık, her yudum içime bir savaş çılgılığı, uyuşmak ve bırakmak için bir bildiri.

Tüm kıyafetlerimi çıkarıp yere uzandığımda ve yoldaşlarımın rahatlatıcı hissiyle sarmalanıp onlara sarıldığımda Whiskers ve Avocado'nun boğuk mırıltıları midemin çukurunda yankılanıyor. Yarıları boşalmış şarap şişesini kaptığım gibi gözyaşlarımın sel kapakları öfkeleniyor. Aceleyle yudumlarken ve kadifemsi tadının votkanın keskin acılığıyla karışmasına izin verirken, bir içicinin keyfi başlıyor. Bir an için alkolizme adım adım sürüklendiğimi düşünüyorum, ama hemen bunu aklımın bir köşesine itmeye karar veriyorum. Kendime zarar vermek iyi hissettiriyor.

Her nefes, her kas kasılması bir yük gibi geliyor. Kalbimin parçalarını acıtan zihinsel ve fiziksel bir gerginlik. Ve tek aradığım şey sevgi. Sürünürken ilkel bir içgüdü beni ele geçiriyor, zonklayan duygusal acının rehberliğinde mutfığa ulaşıyorum ve lavabodaki içki ziyafetimin acı karışımını dışarı bırakıyorum. Telefonumu elime alıyorum, Cynthia'nın numarasını çevirirken kendimi sabitliyorum. Telefonu kulağıma tutuyorum, destek için buzdolabına yaslandığımda oda hafifçe dönüyor. Cynthia hemen telefonu açıyor, kafamdaki bulanık sise rağmen sesi net. "Alo?"

"Beni lanet olası kitap kulübünden mi atıyorsun?" Lafı ağzımda geveliyorum, kelimelerim amaçladığımdan daha keskin bir şekilde yuvarlanıyor.

"Satara... sarhoşsun." Sesi yorgunluk ve endişenin bir karışımı.

"Ne olmuş yani?" Ses tonumdan kızgınlığı uzak tutmaya çalışarak mırıldanıyorum. "Ben yetişkin bir kadını. İstersem sarhoş olmaya iznim var."

Ağır bir iç çekiş hat boyunca ilerliyor. "Seni tekmelemek benim fikrim değildi dışarı."

"Kocam gitti," diye tükürdüm, her kelimem zehirle doluydu. "Beni aldattı ve şimdi de kulüpten atılıyorum. Pencereden atlamamı mı *istiyorsun*?" Sesim çatallaşıyor, hıçkırıkların eşiğinde sallanıyorum.

"Satara, özür dilerim-"

"Bu Lizzie'nin fikriydi, değil mi? O sürtük beni kıskanıyor. Kocasını becerdiğimi sanıyor."

Sessizlik. Cynthia sessiz, çok sessiz ve bu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. "Bana Aşk Cadısı'nın adını ver. Hemen şimdi," diye talep ediyorum.

"Satara, aklının başında olduğunu sanmıyorum-"

"Bana *hemen* onun bilgilerini ver, Cynthia. Tanrım, çok çekilmezsin." Başım geriye düşüyor ve büyük bir gürültüyle buzdolabının kapısına çarpıyor.

"Buraya gelmemi ister misin?"

"Herkes Jeff Bailey'nin sana aşık olması için ona büyü yaptığını söyleyeceğim."

"Sen ," diye fısıldıyor.

"Bunu çatılardan haykıracağım." "Sen sarhoşsun. Ciddi değilsin."

Tembelce gülümsüyorum, güç değişiminin tadını çıkarıyorum. "Belki. Sanırım bunu asla bilemeyeceksin."

Bir duraklama, aramızda ince ve kırılgan bir şekilde uzanan, düşünülen şeyin ağırlığını zar zor taşıyabilen türden bir duraklama. "Adı Millicent Garcelle," bir kalem ve kağıt parçası alıp bana verdiği adresi karalıyorum. "Nakit getir ve kaba davranma, yoksa sana yardım etmez. En az yüz dolara ihtiyacın var."

"Hoşça kal, Cynthia."

"Bekle-"

"Ne?"

"Bana büyü kime yapacağınızı söyleyebilir misiniz?"

"Hiç sanmıyorum. Yakında anlayacaksın." Sesim buz gibi, kopuk.

"Tamam, ama lütfen yapma-"

Telefonu kapatıyorum ve onun sözlerinin boşlukta dağılıp gitmesine izin veriyorum. Buzdolabının uğultusu dışında oda yine sessiz ve ben kararlarımın yankısı ve başımın ağrısıyla baş başa kalıyorum.

* * *

Millicent Garcelle kapıyı açtığında, heybetli vücudu siyah organze bir elbiseye bürünmüş, kumaşın ruhani inceliği hareket ettikçe satenimsi bir hışırtıyla doruğa ulaşan bir görüntüden başka bir şey değildir. Elmacık kemikleri yüksek, kuzguni saçları zarif bir gece yarısı siyahı seliyle aşağı dökülen, en fazla otuz yaşında siyahi bir kadın; gözleri, koyu mor bir farla vurgulanan yeşilin çarpıcı tonuyla yüzünün odak noktası. Millicent kadife kaplı bir bilmece ve ben onun gizemi karşısında büyülenmiş durumdayım. Yalnızlık ıstırabıma çare bulabilecek biri varsa, o da odur.

"Merhaba, sevgilim. İçeri gel." Boğuk İngiliz aksanı etrafımda dönüyor. Millicent Garcelle'in şehir merkezindeki dairesinde zaman ve mekân nefesini tutmuş gibi görünüyor. Daireyi lüks mobilyalarla, satenlerle, kadifelerle ve altınla doldurmuştu, her bir parça karmaşık ve güzeldi. Neredeyse bir televizyon seti kadar güzeldi. "Otur, sana kahve yapayım," diyor, sözleri kıpkırmızı dudaklarının arasından süzülüyor. Uzaklaşırken, elbisesinin şeffaf, koyu kumaşı mürekkep gibi siyah saçlarına karışıyor. "Normalde bu saatlerde çay yapardım ama siz Amerikalıların kahveyle arasının nasıl olduğunu bilirim."

Kadifemsi, kızıl renkli bir kanepenin yumuşaklığına yerleşiyorum ve sessizliğin üzerine atılıyorum. "Peki, Aşk Cadısı nedir ve bana nasıl yardım edebilirsin?"

Zengin ve yumuşak bir kıkırdamayla karşılık veriyor, omzunun üzerinden bana bakarken gözleri eğlenceyle parlıyor, "Görüyorum ki sabırsız küçük bir kuşsun."

Para tomarımı çıkarıp ona doğru tutuyorum, gıcır gıcır banknotlar avucumda hafifçe titriyor. "Para getirdim. Yüz dolar, değil mi?" Sesimi sabit tutuyorum. "Birini bana aşık etmen için sana ihtiyacım var."

Millicent bana bakıyor, mükemmel kemerli bir kaşı hafif bir eğlenceyle kalkıyor. "Parayı masaya koy, tatlım." Kahveyi hazırlarken hareketleri akıcı.

"Cadılar hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Yine de medyumlara her zaman inanmışımdır," diye geveliyorum gergin bir şekilde.

Millicent melodik bir kahkaha atıyor. "Medyumlar sahtekârdır, tatlım," diyor, çaydanlığı gürültüyle ocağa koyarken. "Medyum olduğunu iddia eden kadınlar -para için numara yapmayanlar- sadece güçlü cadılar, ama bunun yerine kendilerine medyum diyorlar." Mutfakta bir amaç uğruna hareket ederken onu izliyorum. "Şaşıracaksın

Cadı olduğunuzu söylediğinizde insanların size nasıl davrandığını. 'Psişik' kelimesi daha az yıpratıcı bir tepki uyandırıyor." Kaynar suyu Fransız presine dökerken aromatik buhar yükseliyor ve havayı rahatlatıcı bir sıcaklıkla dolduruyor. Bana dönüyor, kıpkırmızı dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme oynuyor. "Tuzağa düşürmeye çalıştığın şanslı adam kim?"

"Adı Chris."

Masaya doğru ilerliyor, karşıma oturuyor, elbisesinin koyu organzesi mürekkep gibi etrafında toplanıyor. "Aşk karmaşık bir şeydir," diyor, sesi şimdi daha yumuşak, neredeyse düşünceli. "Bu sadece birinin sana aşık olmasıyla ilgili değil. Ruhlar arasında oluşan bağ ile ilgilidir. Ben büyüü yapabilirim ama gerisi sana kalmış."

Başımı sallıyorum. "Sadece bir şansa ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, kelimeler özlemimin ağırlığını taşıyor.

Bir an beni inceliyor, sonra masanın öbür ucuna uzanıyor ve eli benimkine değiyor. "Pekâlâ tatlım," diyor usulca. "Bakalım ne yapabiliriz."

Bir umut filizi kalbimin etrafında kıvrılıyor. "Teşekkür ."

"Ondan bir parçaya ihtiyacın var," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ondan bir parça mı?"

Kahve fincanını dudaklarına götürerek "DNA'sı" diye açıklıyor. "Ter, kan, meni-"

"Saç mı?"

Millicent bir kez başını sallıyor, yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "Saç da işe yarar."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, rahatlamamın kenarları genişliyor. "Sorun değil." Fincanımı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, sıcaklığın içime sızdığını, beni toprakladığını, beni bu ana bağladığını hissediyorum. Millicent beni izliyor, kıpkırmızı dudaklarında küçük bir sırıtma oynuyor.

* * *

Kapı zili çaldığında temizlikle meşguldüm, ses yüksek sesli süpürge'nin gürültüsüne karışıyordu. "Geliyorum!" Kapıya doğru aceleyle koşarak bağıyorum. Kapıyı açmadan önce saçımı düzeltiyor, elbisemi düzeltiyor ve saçlarımı hazırlıyorum. Lilah'nın orada durduğunu görüyorum ve gülümsemem kayboluyor. "Lilah. Ne güzel bir sürpriz. Lütfen, içeri gel."

"Merhaba sevgilim. Uğramadan önce aramadığım için özür dilerim. Ben sadece..." sesi evin etrafına bakarken kesiliyor. "Yeniden dekore etmişsin." Sesinin tonu iki oktav yükseliyor.

Güldüm ve omuz silktim. "Önemli bir şey değil, sadece biraz tazelenmeye ihtiyacım vardı."

"Çok... pembe," diye gözlemliyor, gözleri açık pembe çiçekli perdelerde, dev pembe tüylü halıda ve zaten sahip olduğumuz pembe kanepenin üzerindeki pembe kabarık vurgu yastıklarında geziniyor. Dean bunun en sevdiğim renk olduğunu biliyordu ve taşındığımızın ertesi günü bana sürpriz yapmıştı.

Tatlım, bu mükemmel!

Bunu bir sevgi jesti olarak düşün. Artık pembe yok ama. Kanepe yeterli.

"Dean bundan nefret etmeyecek mi?"

Ona bir göz attım. Bir sonbahar akşamı için fazla baharlık olan beyaz, dökümlü bir elbise giyiyor. Çok çabalıyor. Yargılayabileceğimden değil, çünkü ben de çok çabalıyorum, ama Lilah'nın bu konuda bu kadar çabasız olması çileden çıkarıcı. Bir serap gibi, yumuşak kenarları ve güneş ışığı var. İnsanı çileden çıkaracak kadar dengeli, her hareketi beni bir kukla gibi hissettiren sıradan bir zarafet balesi. Gözleri etrafa dalıyor, pembe saldırıyı değerlendiriyor ve dudaklarındaki hafif seğirmenin eğlence mi yoksa küçümseme mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de. Lilah her zaman ikilemde, empati ve küçümsemenin sınırında parıldıyor. Çok çabalıyor, evet, ama onun çabalama biçimi bir yaşam tarzı gibi görünürken, benimki bir rol gibi geliyor. Bir yanım bu ondan nefret ediyor -onu ve Dean'i tanımadan önce bile- çünkü onun yer işgal etme kolaylığı, varlığının güvensizliklerimi bir leke üzerindeki spot ışığı gibi öne çıkarması. Ama bir yanım da onu kıskanıyor, onun kadar zahmetsizce kendi derimin içine girebilmeyi diliyor.

"Gitmeden önce onunla bu konuyu konuştum. Bir sakıncası olmadığını söyledi." "Vay canına. Bunu yapmana izin verdiği için çok iyi bir adam."

Aramızdaki hava, kadar gerilmiş, gergin ve kopmaya hazır bir lastik bant gibi geriliyor. Kafatasının etrafında seken, dile getirilmemiş düşünceleri duyar gibiyim; gözleri, dişlerimi her zaman diken diken eden o rahatsız edici kıskançlık ve acıma karışımıyla titriyor. "Katılıyorum, çok hoş bir adam," diye cevap veriyorum, "Biraz şarap ister misin?" Topuklarımın üzerinde hızla dönüyorum ve onun cevabını beklemeden mutfığa süzülüyorum.

"değil tatlım, fazla kalmayacağım." Yine de beni takip ediyor. Bir kadeh kapıyorum ve kendime bolca şarap dolduruyorum.

"Dean nasıl?"

Cevap vermeden önce hoşgörölü bir yudum alıyorum. "Ondan haber almadım," diyorum gelişigüzel.

"Neredeyse üç hafta oldu, Satara." Yüzü, kalıcı çizgiler bırakmasını umduğum abartılı bir çatık kaşla kıvrılıyor.

"Yarın annesini arayacağım." Onun varlığı sabrımı kemirmiyormuş gibi davranarak kadehimdeki şarabı yudumluyorum.

Lilah bir dakika sessiz kalıyor, bakışları ellerine kayıyor, sanki avuçlarının kırıksıklıklarında doğru kelimeleri arıyor. Sonunda başını kaldırdığında gözleri keskindir ve bir bıçak gibi rolünü keser. "Bak, Satara-"

"Evet?" Birazdan sergileyeceği performansa hazırlanırken dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Birkaç gece önce eve bir adam getirdiğini gördüm," diyor kararlı bir şekilde. "Dean olmayan bir adam."

"Köşede oturduğunuz halde bunu nasıl gördünüz?" Başını sallıyor, telaşlı. "Sadece dışarıdaydım-"

"Beni takip ediyordun."

Gözleri irileşir, yaşadığı şok neredeyse gülünçtür. "Satara, yemin ederim, az önce koşuya çıkmıştım ve evinizin önünden geçtim. İkinizi gördüm," derken sesi çatlıyor. "Bunu bana çevirip beni kötü adammışım gibi gösteremezsin."

Sıkılmış dişlerimin arasından sızan gerçekle ona ters ters bakıyorum. "Eğer kalsaydın, sadece on beş dakika sonra gittiğini bilirdin. Hiçbir şey . Sadece bir kez öpüştük, hepsi bu."

"Tüm bunların biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum," diyor bakışları odanın içinde gezinirken. "Yeniden dekore ediyorsun, Dean'in nerede olduğunu umursamıyor gibisin, eve rastgele adamlar getiriyorsun..." sesi kesiliyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Dean nerede?"

"Evimi terk etmeni istiyorum," diye fısıldıyorum. Lilah bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor, gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. "Git!" Hızla kaçıyor, topukları muşambaya sertçe çarpıyor, son kapı çarpması boş evde yankılanıyor. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Şarabımı bir yudumda bitiriyorum, bardak keskin bir çınlamayla tezgâha çarpıyor.

Sikeyim.

MEVCUT GÜN

W oğun, koyu renkli ahşap kapıya herhangi bir protokol ya da uyarı olmaksızın hafifçe vurulduğunda kapı açılarak, titreyen binlerce mumun hafif ışıltısıyla siluet haline gelmiş Millicent'ı ortaya çıkarır. "Aldın mı?"

Başımı salladım. Adımlarımı temkinli bir şekilde geri çekerek ona günün olaylarını anlattım. Ona sekreter olarak nasıl herkesin hayatını ön sıradan izlediğimi, takvimlerine sahne arkasından girdiğimi anlattım. Chris'in ajandasında, yaklaşan toplantılar ve ilginç olmayan hatırlatmalar arasında, *bugün saç tıraşı* kelimesi duruyordu.

Onu, zamanın ve modanın unuttuğu, şehir merkezindeki silik bir berber dükkânına kadar takip ettim. Tuğla ve harç holdingleri arasında yer alıyordu. Bekliyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi, dışarıda, eskimiş tentenin altında. Chris dayanılmaz derecede kibirli değildi, bu yüzden hızlı rötuşu sadece birkaç folikülün mevcut olacağı anlamına geliyordu. Ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Cesaretimin her zerresini toplayarak berber dükkânına girdim. Varlığımın farklılığı orada çalışan kaslı ikiliyle çatıştı. Cüsseleri ve dostluklarıyla göz korkutan bu ikili, odayı testosteron, gürleyen kahkahalar ve ben içeri girdiğimde hızla gerileyen enerjiyle dolduruyordu. Ama utanacak zaman yoktu. İsteğimi doğrudan dile getirdim. "Yerdeki saç kırpıntılarından biraz alabilir miyim?" Adamların kaşları hep bir ağızdan kalktı, mizahsız bir ayna gibiydiler. "Bir okul projesi için."

"Hiç okula gitmişe benzemiyorsun," diye takıldı adamlardan biri.

"Devam et," diye yumuşadı diğer adam. Arkadaşının itirazını elinin tersiyle itti.

uzakta. "Sadece saç. Nasıl olsa temizleyeceğiz."

Chris'in koyu renk ve hafif dalgalı saç tellerini nazikçe toplarken adamlara gülümsedim. İçimde bir sürü düşünce ve duygu dalgalanıyordu; çılgınca, hatta gerçeküstü. Bildiğim dünya değişimin eşiğinde duruyordu.

"İçeri gel, arkadaşımı görmezden gel," diye sesleniyor Satara.

Loş odaya giriyorum ve bakışlarım hemen kanepeye yayılmış, beyaz iç çamaşırları içinde yarı çıplak bir adamla buluşuyor. Kasları kumaştan dışarı fırlamış, vücudu insan mükemmelliğinin bir tuvali gibi. Sanki bir Grek heykelinden fırlamış gibiydi, sinirli, yakışıklı ve bariz durumuna rağmen baştan çıkarıcıydı.

"Erkek arkadaşın mı?"

Kısmen eğlence, kısmen de memnuniyet içeren boğuk bir kahkaha attı. "Oh hayır, sevgilim. Saçmalama," dedi, mizahı odanın içinde dalgalanıyordu. "O sadece dilek diliyor," diyerek adamın yanına gitti ve bir yastıkla hafifçe karın kaslarına vurdu. "Kalk, gitme vakti geldi," diye emrediyor.

Gözleri fal taşı gibi açılır ve Millicent'a heykelsi endamına hiç uymayan çocuksu bir masumiyetle bakar. "Aşkım, gitmeli miyim?" Sesi de en az ifadesi kadar dokunaklı ve çaresiz.

Millicent, ellerini otoriter bir şekilde kalçalarına koyarak ona dik dik bakıyor. "Evet. Misafirim var ve gitmen gerekiyor." Gömleğini ona doğru fırlatıyor ve o da yüzünü buruşturarak gömleği yakalıyor. Gömleğini ilikleme zahmetine girmeden üzerine geçiriyor. Tembelce pantolonunu çeker.

"Ne zaman geri dönebilirim?" diye yalvarıyor ve önümde gelişen durum karşısında hayrete düşmekten kendimi alamıyorum - Millicent'ın hükmedici varlığıyla macun haline getirilmiş fiziksel bir örnek olan bu adam.

"Yapabilirsin dediğimde," diye onu bir öpücük için kendine çekiyor. Parmakları ona tutunmaya çalışırken çaresizce karşılık veriyor. "Hoşça kal Grady." Onu itiyor ve sonra aceleyle kapıya doğru yönlendiriyor.

Geri çekilişi isteksiz, gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmıyor. "Seni yakında arayacağım," diye söz veriyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan kapıdan çıkıp gidiyor.

Millicent bana doğru dönüyor, gülümsemesi gergin, "Tam bir baş belası. Ama yatakta harika."

Kanepeye çöktüğümde açık sözlülüğü beni şaşkına çeviriyor. "Erkekleri de kendine aşık edebiliyor musun?"

"Tabii ki. Şimdi bana saçını ver."

Çantamdan saç torbasını çıkararak razı oluyorum. Saçı alıyor ve uzman bir gözle inceliyor.

"Bir cadının yeteneklerini bir şekilde uygulaması gerekir," diyor gerçekçi bir şekilde. "Bu yüzden birçok hayranım var." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Hünerleri korkutucu derecede büyüleyici ve bir o kadar da heyecan verici.

Bana bakıyor, yeşil gözleri beni delip geçiyor. "Bu Chris denen kişinin sana aşık olmasını istediğinden emin misin?"

Bunu sadece bir an düşündüm. "Evet."

Yavaşça başını sallıyor. "O zaman başlayalım."

Millicent saç telini yavaşça kaldırıyor. Nefesinin altında büyüler fısıldıyor. Onu şaşkınlık ve dehşet içinde izliyorum. Oturma odasının zeminini kaplayan zengin dokuma İran halısının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor. "Nexus'tan kadere," diye nefes alıyor, saçlarını karmaşık bir düğüm halinde örerken. "Dolaşık yollar, bağlı kalpler."

Karnımda büyüyen bir düğümle sahnenin akışını izliyorum. Millicent o sırada bir bıçak çıkarıyor, gümüş rengi loş ışıktaki hınzırca parlıyor. Keskin kenarını görünce nefesim kesiliyor, bunun nereye varacağını zaten biliyorum. Elimi tutuyor ve bıçağı avucuma yerleştiriyor. Millicent'in gözlerindeki ateş beni esir alıyor ve başımı sallayarak onaylamaktan başka bir şey yapamıyorum. Bıçak battı. Antiseptik çelik kokusu, kırmızı bir telaş. Millicent düşen yakut damlacıklarını aceleyle yakalayıp küçük gümüş bir kâseye doldururken yumruğumu acının etrafında sıktım. Sonra ilahiler yeniden canlandı, odayı salladı, kemiklerimin derinliklerinde titreşti. Etrafımızdaki enerji Millicent'in ritmine uygun olarak birikti ve çatırdadı. Güçlü, incelikli ve sonra yok oldu.

Sonrası da daha az dramatik değil. Aramızda ezici bir duygu gelgiti yaşanıyor. Millicent, Chris'in saç telini kâseye bırakarak ritüelin sona erdiğini işaret etti. İzlemekten başka bir şey yapamıyordum, avuç içim kalbimle aynı ritimde çarpıyordu. Kelimelerim titreyen bir fısıltıyla çıkıyor gibiydi. "İşe yaradı mı?"

Gözleri doğal olmayan bir ışıkla parlayan Millicent, sanki yaptığı her hareket büyük, gizli bir ritüelin parçasıymış gibi yavaşça, kasıtlı olarak başını sallıyor. "Kesinlikle işe yaradı," diye onaylıyor. Sözleri havada asılı kalıyor, tüm bunların gerçekliği bilincime sızıyor.

Gözlerim derin düşünceler içinde ondan ışıklı tütsüye kayıyor. Göz kırpyorum. Bir kez. İki kez. Kendimi o anın içine hapsetmeye, mutlaklığını kavramaya çalışıyorum. "Yani, bu... hemen mi?"

Millicent bir kez daha başını sallıyor. Onaylaması kendinden emin, neredeyse gerçek. "Seni gördüğü anda, sadece ve sadece senin olur."

Kalbim sevinçle çarpıyor, her atışı zafer korosunu yankılıyor. Hissettiğim şey sevinçten öte, bir yükselişti. Sınırsız bir gülümseme

yüzüme yayılıyor. Birkaç dakika önce kavranması zor olan bir hafiflik, bir neşe şimdi içimi ağzına kadar dolduruyor.

Chris Stiles benim. Kalbimin panoramasında dans eden, yuvarlanan bir figür, uzun zamandır aradığım bir çapa, hayatımda somut bir varlığa dönüştü.

* * *

Bugün şeftalili turta yapmaya karar verdim. Şeftali ve tarçın birbirine karışarak evimin her köşesini dolduran muhteşem bir aroma yaratıyor. Şeftalili turta Dean'in favorisiydi. Her yıl doğum gününde onun için yapardım. Kokusu bile onu geri getiriyor, hatırası eski, inatçı bir hayalet gibi havada dolaşıyor. Nefesimin altında küfrediyorum. Bana onu hatırlatan hiçbir şeyi yiyemem. Altın rengi kabuğu hafifçe tıslayan tartı fırından çıkarıp doğrudan çöpe atıyorum.

Dağınıklığı temizlemeye başlıyorum, un bir pişmanlık örtüsü gibi tezgahın tozunu alıyor. Ölçü kabındaki tarçını durularken kendimi Chris'in en sevdiği tatlının ne olabileceğini, birlikte yaşayıp evlendiğimizde ne yapmakta ustalaşmam gerektiğini düşünürken buluyorum. Kapı çalıyor ve beni hayallerimden koparıyor. Lavabonun üstündeki mutfak penceresinden dışarı bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve evimin önüne park etmiş siyah beyaz polis aracını görüyorum. Donup kalıyorum, kapı ziline tekrar çalmasını dinliyorum, zil sesi artık kibar bir sorgudan ziyade ısrarlı bir talep.

Kendime bakıyorum. Önlüğüm un içindeydi. Ne kadar utanç verici. Bu şekilde görünmemeliyim. Önlüğümü hızla çıkarıyorum, un kar taneleri gibi etrafıma saçılıyor ve telaşlı parmaklarımla saçlarımı düzeltiyorum. Elbisemi düzeltiyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, kalbimin hızlı çarpışını yavaşlatmak istiyorum.

"Geliyorum!" Parlak bir şekilde söylüyorum. Koridordaki aynada kendime bir göz atıyorum; saçlarım dağınık ama feci değil, yüzüm kızarmış ama çirkin değil. Düzgün görünüyorum; prezentabl. Pastel mavi dar bir balıkçı yaka, jean kaprılar ve siyah babetler giyiyorum. Çok zorlama değil, ama yine de bir araya getirilmiş. Derin bir nefes alıyorum ve kapıya yöneliyorum, her adımım ölçülü, her nefesim kasıtlı. Kapı tokmağını kavradığımda gülümsememi takınıyorum. Kapıyı açıyorum, memurları alıştırmış bir rahatlıkla selamlıyorum, gülümsemem yüzümden hiç eksilmiyor. "İyi günler memur beyler. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesim göğsümdeki kakofoniye, her kalp atışının yaklaşan bir kıyameti işaret eden bir davul gibi hissettirmesine ihanet etmiyor. Maske duruyor ve şimdilik bu kadarı yeterli.

"İyi günler, Bayan Stratton," diyor kadın memur. Güçlü ve acımasız görünüyor, gözleri çelik gibi ve eğlenceden yoksun. "Potansiyel bir kayıp şahısla ilgili bir ihbarı takip ediyoruz."

Lilah. O kaltak.

"Ve... kayıp kişi kim?"

"Dr. Dean Stratton, kocanız," diye cevap veriyor erkek memur. Çekici, uzun boylu, kare çeneli, bunu bildiği halde çekici olan türden biri. Aynı zamanda manipüle edilmesi kolay bir adam. Bir gülümseme, bir saç hareketi ve elinizin altında bir macun.

Sempati kazanmak için en iyi şansımın o olduğunu bildiğimden gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Yanlış anlaşılma için özür dilerim ama kocam kayıp değil," diyorum gülerek, başımı inanmaz bir şekilde sallayarak.

"Üç haftadır işe gitmiyor, komşularınıza da sorduk. Kimse onu görmemiş," diye devam ediyor, o an için endişelenmeden. "Ama aracı ön tarafta park halinde."

"Annesini aramayı denediniz mi? Çünkü orada."

Memurlar karşılıklı bakışrlar. "Henüz telefon görüşmelerine başlamadık hanımefendi. Eşi olduğunuz için önce size gelmeyi düşündük," diyor kadın memur patronluk taslayan bir havayla.

"Ama az önce işyerine gidip komşularımıza sorduğunuzu söylediniz. Yani önce bana gelmedin. Gelseydin, Hamptons'da *güvende* olduğunu ve annesini ziyaret ettiğini bilirdin," diyorum hemen.

"Bayan Stratton-"

"İsterseniz hemen şimdi annesini arayabilirim. Onunla kendiniz konuşabilirsiniz." Sesim kararlı, gülümsemem değişmiyor.

Memurlar tekrar birbirlerine bakarlar. Erkek memur başını sallar. "Elbette. İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette."

İçeri giriyorlar, gözleri odayı tarıyor, dekoru inceliyor. Erkek memur, "Siz ve kocanız pembeyi gerçekten seviyor olmalısınız," diye yorum yapar.

"Dean buraya ne istersem yapmama izin veriyor; bana güveniyor."

"Burası çok güzel kokuyor," diyor kadın memur. "Nedir o, şeftalili turta mı?"

"Harika bir burnun var, aynen öyle. Biraz ister misin?"

Bir an için tereddüt ettiğini görüyorum ama sonra başını sallıyor. "Biraz isterim."

Kocaman gülümsüyorum ve ortağına başını sallayan erkek memura bakıyorum. "Bayan Stratton, telefonunuz nerede? Dr. Stratton'dan haber almak istiyoruz, böylece yolumuza devam edebiliriz."

"Telefon ve şeftalili tart hemen geliyor! Beni takip edin," diye cıvıldayarak mutfığa doğru ilerliyorum. Onlar içeri girmeden önce çöp kutusundan şeftalili tartı hızlıca alıp bir kâseye koyarken keyifle mırıldanıyorum. Kaseyi kadın memura uzatıyorum. "Buyurun memur bey. Umarım beğenirsiniz." Kâseyi alıyor, gözleri bir an için kâseyi taradıktan sonra, tatlının çöp kutusundan geldiğine dair her türlü ipucunu maskeliyor. "Şimdi şu telefon görüşmesini yapalım," diyorum ve Marlo Stratton'ın numarasını çeviriyorum. Telefonu kulağıma götürüp sesimi sabitlediğimde diğer uçta biri telefonu açıyor.

"Alo?" Marlo Stratton'ın sesi merakla karışık.

"Merhaba Marlo, ben Satara," diye sesime sahte bir neşe katıyorum.

"Oh, merhaba Satara. Nasılsın?"

Polislere bakıyorum, her ikisinin de yüzünde sert, dikkatle beni izleyen bakışlar var. Gözlerime ulaşmasını umarak tekrar gülümsemeye zorluyorum. "Ben harikayım, Marlo. Sadece Dean'le konuşmam gerekiyordu. Bir yanlış anlaşılma olmuş. Telefonu ona verir misin lütfen?" Sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi rahatça söylüyorum.

"? Dean burada değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek *orada* değil?" Umutsuz bir kafa karışıklığı notasının içeri girmesine izin verdim.

"O burada değil, Satara. Bir şeyler mi?"

En iyi performansımı sergileyerek titreyen elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum karanlık bir şekilde, sesim sadece onu satacak kadar titriyor. Polisler tavrımdaki değişikliği fark ettiler ve yaklaştılar. "Dean bana üç hafta önce seni görmek için oraya uçacağını söyledi." Sözlerimi yavaş ve bilinçli bir şekilde söylüyorum.

"Satara, o buraya gelmedi. Onu ne gördüm ne de duydum. Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerimin sahte yaşlarla dolmasına izin verdim, parlıyordu ama dökülmüyordu, sıkıntılı bir şaşkınlığın mükemmel bir görüntüsüydü. "Bilmiyorum, Marlo. Seni ziyarete geleceğini söyledi, kafasını dağıtmak için." Sesim sanatsal bir şekilde çatlıyor, kalp tellerini çekmeye yetecek kadar.

Kadın memur yaklaşıyor. "Bayan Stratton, her şey yolunda mı?"

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman ve yalvarırcasına. "Annesiyle birlikte olduğunu sanıyordum." Alt dudağım titriyor. "Hiçbir fikrim yoktu..."

Erkek memurun gözleri kısılıyor, ama bir sempati titreşimi var, bu da eylemi satın aldığıının bir işareti. "Kayıp ihbarında bulunmak ister misiniz?" diye sorar.

Telefonu indirip dramatik bir şekilde göğsüme bastırıyorum ve sonra tekrar kulağıma götürüyorum. "Marlo, çok üzgünüm. Memurlarla konuşmam gerekiyor. Seni sonra ararım." Telefonu kapatıp onlara bakıyorum, içimde toplayabildiğim tüm içtenlikle. "Gerçekten onunla birlikte olduğunu düşünmüştüm. Ben... Nerede olabileceğini bilmiyorum." Omuzlarım sanki uydurduğum endişenin ağırlığı taşıyamayacağım kadar ağırmış gibi çöküyor.

* * *

Çok ince bir şekilde başladı. Ertesi gün işteyken, dış görünüşüm için her şeyi yapmaya karar verdim. Saçlarımda mükemmel bukleler, tenimde patlayan parlak pembe ruj ile mükemmel uygulanmış makyaj. Kıyafetim saten zümrüt yeşili uzun kollu yakalı bir elbise ve siyah tayt. En yüksek topuklularımı giydim. Dikkat çekiyorum. Kendime güveniyorum. Ve Chris'in beni fark edip etmeyeceğini, bana bakışında diğer zamanlara kıyasla bir fark olup olmadığını görmek istiyorum, ki bu tamamen kayıtsızlıktı.

İşe erken gittim, bekleyemeyecek kadar endişeliydim, büyüün işe yarayıp yaramadığını görmek için çok çaresizdim. İnsanlar içeri süzülüyor, her biri sanki beni daha önce hiç iş için giyinmiş görmemiş gibi bakıyor. Ofisin alev alev yanan geyi ve soğukkanlı dedikoducusu Sebastian bile şaşırılmıştı. Beni gördüğünde neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Vay canına, şu halinize bakın Bayan Satara. Harika görünüyorsunuz!" Son zamanlarda neden bu kadar harika görüldüğünüzle ilgili sırrınızı bana açıklayacak mısınız?"

Sebastian'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir gün sana anlatacağım."

Sebastian'ın yüzü düşüyor, hayal kırıklığı hissediliyor. "Neden benden saklıyorsun? Hadi söyle," diye somurtuyor, masama yaslanmış, başını ellerinin arasına almış, bana o abartılı yavru köpek bakışını atıyor.

Sebastian'ın ısrarlı bakışları artık dayanılmaz hale geldiğinde Chris içeri girer. Gıcır gıcır beyaz yakalı gömleği ve mavi pantolonuyla içeri girerken takım elbise ceketini omzuna atmış. Başını kaldırışını dikkatle izliyorum ve hiç düşünmeden Sebastian'ı yolumdan çekiyorum. Gözlerimiz buluştu ve işte o zaman anladım. Tavrındaki değişikliği, bana bakarkenki şaşkın bakışını. Kalbim çarpıyor ve midemde düğümler oluşuyor. Masamda ayağa kalktığımı farkında bile değilim, tüm sinirlerim alarma geçmiş durumda. Chris gözlerini kırıştırıyor, sanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyormuş gibi gözleri hâlâ bana kilitlenmiş. "Günaydın Chris," Sesim içimdeki sarsıntıyı zar zor bastırıyor.

Masamdan birkaç adım ötede duruyor, bir an için hayrete düşüyor. "Günaydın, Satara," diyor yüksek sesle, neredeyse fazla yüksek sesle, sesi ofisin sessizliğini kırıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra yere bakıyor, utanç yüz hatlarını boyuyor. Uzaklaşmasını izliyorum, adımları utançtan kurşun gibi, her hareketi ağır çekimde sürüyormuş gibi.

Sırıtiyorum, koltuğuma geri oturuyorum, kalbim yükseliyor. Büyü işe yaramıştı.

* * *

Kocam resmi olarak kayıp. Memurlar evime geldikten bir gün sonra çok fazla soru sorarak bir rapor doldurdum. Bugün, memurların isteği üzerine onlarla tekrar konuşmak için polis merkezine gidiyorum. Bana kalsa polis merkezine adımımı bile atmam.

Karakola yanaşmak, bir domuzun mezbahaya doğru son koşusu gibi hissettirir, kemiklerinizin derinliklerinde başlayan ve hissedebildiğiniz tek şey olana kadar dışarıya yayılan bir tür korku. Bir katil olarak, olmak istemeyeceğiniz bir yerdir - etrafınız zeki bakışlarla çevrilidir, her dedektif bir Sherlock, her polis sessiz bir gözlemcidir. Ama ben masumiyet sanatını geliştirdim.

Onlara göre ben sadece çok fazla yemek pişirmeye meyilli ve kusursuz bir stile sahip bir sekreterim. En bakir kıyafetimi bile seçmiştim: Pötikareli, açık mavi, kabarık kollu, zarifçe genişleyen ve tam dizlerimde biten tatlı bir elbise. Açık pembe çanta ve uyumlu ayakkabılar görünümü tamamlıyordu. Kimse içimdeki pastel renkli zehirden şüphelenmez. En parlak gülümsememi takınıyorum ve sahte bir hevesle kapıyı çekip açıyorum.

Beni kesinlikle bir dedektif olan bir adam karşıladı. Kahverengi tüvit takım elbise ve büyük güneş gözlükleri, sanki kişiliğinin karmaşık bir parçasıymış gibi iç mekanlarda takılıyor. Kırk beş yaşından muhteşem görünümlü altmış yaşına kadar herhangi bir yerde olabileceği belirsiz bir yaşlı. Tuzlu ve biberli saçlar, kocaman kara bir bıyık, kısık mavi gözler. Daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerini çıkarıyor, bakışları belirgin bir merakla kıyafetimin üzerinde geziniyor. "Bayan Stratton, geldiğiniz için teşekkür ederim," sesi alçak ve ağırbaşlı. "Ben Dedektif Joseph Wells, kocanızın kaybolması olayının baş soruşturmacısıyım."

Başımı sallıyorum, prova edilmiş bir ürperti omuzlarıma yayılıyor, gözlerim korku ve hüznün mükemmel bir karışımıyla parlıyor. "Yardımanız için teşekkür ederim dedektif."

El hareketiyle beni her biri farklı bir kıyamet vaat eden tek tip kapılardan oluşan bir koridora yönlendiriyor. "Neler yaşadığınızı ancak hayal edebilirim."

Küçük, kırılğan bir gülümseme sunuyorum. "Biraz... zor oldu ama idare ediyorum," diye cevap veriyorum, ses tonumu nefes nefese tutarak; kırılğan. Sıradan bir kapının önünde duruyoruz ve Dedektif Wells kapıyı açıyor, evraklarla dolu sıkışık bir oda ve kurumsal ihmalin bayat kokusu ortaya çıkıyor. İçeri giriyorum, gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyorum, avcı avını değerlendiriyor. Bu bir satranç oyunu, her hamle hesaplanmış, her kelime açığa çıkmaya bir adım daha yaklaşmış ya da

daha fazla gizleme. Tatlı pötikareli elbisemle, sevgi dolu, endişeli bir eşin timsaliyim.

Oturuyorum, metal sandalye altımda soğuk ve inatçı, Dedektif Wells bir dosya çıkarıyor ve her şeyi görmüş bir adamın umursamazlığıyla açıyor. "Bunlar hakkında ne düşündüğünüzü bana bildirin," diyor.

Dosyaya uzanıyorum, parmaklarım sabit ama nabzım hızlanıyor. Kayıp poster ilanını ilk gördüğümde kalbim boğazıma düğümleniyor. Benim tatlı Dean'im. Bir iş arkadaşı tarafından iş yerinde çekilen fotoğrafta beyaz önlüğü içinde, yüzünde resmi, neredeyse ciddi bir ifade var. Gözleri çelik gibi, etraflarındaki çizgiler hastane ışığının etkisiyle sertleşmiş. Bir zamanlar sevdiğim adamın özünü yakalayamıyor.

"Bu fotoğraf," diye başlıyorum, sesim zor kontrol edilen bir öfkeyle gergin, "bunu kim seçti? Bu tamamen yanlış." El ilanını tutuyorum, elim hafifçe titriyor. "Bu benim Dean'im değil. *Bana* gelmeliydin!"

Dedektif Wells'in yüzü soğukkanlı bir maskeye dönüşür. "Bayan Stratton, ben-"

"Şuna bak!" Parmağımı fotoğrafın yanında listelenen istatistiklere saplayarak sözünü kestim. "Kilosunu bile doğru yazmamışsın. 190 pound değil! En fazla 160 kilo. Şişman *değil*!" Gözyaşlarımın sıcak ve manipülatif bir şekilde aktığını hissediyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Ah canım, hepiniz beceriksizsiniz, değil mi?"

"Bayan Stratton, özür dilerim. Arkadaşlarından biri geldi ve bilgi verdi. Onu iyi tanıdığını ve yardım etmeye hevesli olduğunu söyledi. Fotoğrafi işyerinden aldık..."

"*O mu?*" Tükürdüm, kelime zehirle doluydu. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Dedektif Wells boğazını temizliyor, cebinden bir not defteri çıkarırken eli ayağına dolaşıyor, sayfalar ölü yapraklar gibi hışırdıyor. "Bayan Lilah Patrick."

Öfke midemde kaynıyor, fokurdayan, içgüdüsel bir şey taşmakla tehdit ediyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama sıcaklık kulaklarıma ulaşıyor, yüzümü kızartıyor. "Lilah Patrick," diyorum karanlık bir sesle, adı bir lanet gibi. "Kocamı benden daha iyi tanımıyor," her kelimededen zehir damlıyor. Kayıp poster ilanlarını masanın üzerinden ona doğru itiyorum, hareketlerim kesin ve kontrollü. "Bunları yeniden yap. Ben de size kocamın daha iyi bir fotoğrafını vereyim."

Wells bana bakıyor, devasa bıyığı tam olarak okuyamadığım bir şeyle seğiriyor. "Olur, Bayan Stratton," diyor kayıtsızca, neredeyse umursamaz bir tavırla, öfkemi kolundaki tiftik gibi temizleyerek. "Bu arada, benim için bazı sorulara cevap verebilir misiniz? Genelde yetişkin bir adam için, bir şekilde tehlike altında olmadıkça kayıp başvurusu yapmayız ama Dr. Stratton'ın işini bırakıp öylece çekip gitmeyeceğini düşünüyoruz. Kendini işine adanmış görünüyordu."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Eğer evime gelen memurlarla aynı soruları soracaksanız, o zaman söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bayan Stratton, anlamalısınız ki yaptığımız her şeyin bir amacı var. Kocanızı güvenli ve hızlı bir şekilde bulmak istiyoruz ve bunu yapmanın en iyi yolu da işbirliği yapmanız." Sesi sert, her kelimesi kontrollü bir yumruk gibi. Hiçbir şey söylemiyorum. "Kocanızı en son ne zaman gördünüz?" diye ısrar ediyor, inatla.

"Eylül'ün dördü," diye cevap veriyorum kararlılıkla. "Bir gece önce suşi yemek için dışarı çıktık. Aynı gece evdeyken bana tükenmiş hissettiğini ve Doğu Yakası'ndaki annesini ziyaret etmek için bir seyahat ayarlamak istediğini söyledi - Hamptons. Ertesi gün işten eve geldiğimde çoktan gitmişti."

"Yani veda etmeden öylece gitti mi?"

"Bir gece önce birbirimizle vedalaştık," diye devam ediyorum, bir yandan da tepkisini bekliyorum. "Bütün gece benimle sevişti."

Yüzü kızarır, yanaklarından kulaklarına doğru koyu bir renk yayılır. Dedektif ya da değil, erkeklerin hepsi aynı. "Tamam," diyor, zihnindeki görüntüyü kovuyormuş gibi boğazını temizleyerek. "Hamptons'a vardığında seninle iletişime geçeceğini söyledi mi?"

"Öyle yaptı," diyerek bir sigara çıkardım ve dudaklarımın arasına sıkıştırdım. "İçebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın."

Aval aval ona bakıyorum. Bir adam bana hayır diyor. Sigarayı ağzımdan çekiyorum. "Peki. Stresli falan değilim."

"Bayan Stratton-" ortasında durdu, gözleri arkamdaki bir şeye sabitlenmişti. Bakışlarını takip ederek döndüm. Lilah, bir polis tarafından çıkışa doğru götürülüyordu. Gözlerimiz camın arkasından kilitlendi. Yüzü endişe ve küçümsemenin çığ bir karışımı, kelimeleri ya da gözyaşlarını, belki de her ikisini birden ısıırken alt dudağı titriyor.

Aniden ayağa kalkıyorum, bir elektrik dalgası beni kapıya doğru itiyor. "Bayan Stratton!" Dedektif Wells arkamdan sesleniyor ama ben çoktan harekete geçmiştim, her adımım niyetimi daha da güçlendiriyordu.

Lilah benim yaklaştığımı görünce adımlarını hızlandırıyor. Yanından geçerken bir erkek memur "*Dur, dur,*" diyor; ama o bir bulanıklık, tünel görüşümde önemsiz.

Çıkışta Lilah'ya yetişiyorum, elimle omzunu kavriyorum. Etrafında dönüyor, hareketi ani, keskin, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi karşılık vermeye hazır. "Ne yapıyorsun lan sen?" Sesim alçak, ölümcül.

Gözlerinde bir meydan okuma, bir korku parıltısı var. Dudaklarını sıkıyor, titremesi zar zor kontrol ediliyor. Wells'in arkamdan yaklaştığını hissedebiliyorum, gerginlik havayı duman gibi kalınlaştırıyor. Ama şu anda, Lilah bakışlarımla sabitlenmişken, dünyanın geri kalanı sadece arka plandaki gürültüye dönüşüyor. "Dean'i bulmaya yardım etmeye çalışıyorum." Gözleri beni hançer gibi kesiyor. Hızlı ve meydan okuyan bir hareketle omzunu kavrayışından çekip aldı.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum, sesim alçak ve asidik. "Aslında, yardımını *istemiyorum*. Uzak dur lan."

"Neden yardım etmemi istemiyorsun, Satara? Neden korkuyorsun?" Gözleri üzerimde süzülüyor, değerlendiriyor, meydan okuyor.

"Hiçbir şey," diyorum, kelime neredeyse mırıldanıyor. "Kesinlikle sen değilsin."

Lilah'nın bakışları arkamda titreşiyor ve ben de onu takip ediyorum. Dedektif Wells bizi izliyor, merakı yüzünün çizgilerine kazınmış, ellerini ceplerine sokmuş. Memurlar da durakladı, küçük dramımıza seyirci kaldılar. Gözetim altındayız, her hareketimiz inceleniyor.

"Biliyorum Lilah," diyorum, sesim karanlık bir şekilde düşüyor.

Bana bakıyor, ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyor. Taktığı maskeden neredeyse etkileniyorum. "*Neyi biliyor musun?*"

Nefes nefese gülüyorum, başımı delilikle karışık bir şekilde sallıyorum. "Ve bildiğimi *biliyorsun*," kelimelerin aramızda ağır bir şekilde asılı kalmasına izin veriyorum.

Lilah kaşlarını çatıyor, sakın görüntüsünü bozan bir kırıksıklık. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Satara! Tuhaf davranıyorsun. Neden yardım etmemi istemediğini anlamıyorum."

"Neden bu kadar çok yardım etmek istiyorsun Lilah?" Sesimi yükselterek, meydan okuyarak soruyorum. "Sen ve kocam *gerçekten* ne kadar yakındınız?" Son kısmı yüksek sesle telaffuz ediyorum, Wells ve memurların duyduğundan emin olmak için. Beni kötü biri olarak resmedecekse, onu da aynı mürekkebe batırmazsam namerdim.

Lilah başını iki yana sallayarak bir adım geri çekiliyor ve etrafına endişeyle bakıyor. "Ben gidiyorum," diye fısıldıyor ve kapıdan aceleyle çıkmadan önce aniden dönüyor. Seyircilerle yüzleşmek için dönüyorum, tüm polis gücü görünüşe göre her kelimemizi bekliyor. Boğazımı temizliyorum, sessizlik neredeyse dayanılmaz.

"O benim en iyi arkadaşım," diyorum gelişigüzel.

* * *

Dean'in cesedini çıkarmak planının bir parçası olmamalıydı. Sonsuza kadar orada, limon ağacının altında, benim gözetimim altında saklı ve güvende kalması gerekiyordu. Ama Lilah'ın işgüzarlığı bunu mahvetti. Şimdi onu taşımak zorundayım. Her ihtimale karşı. Tıpkı onu öldürüp gömdüğümde yaptığım gibi, gece üçe kadar bekliyorum. Ölü saat; gün doğmadan işimi bitirebileceğim kadar erken, ama tüm mahallenin uykuda kaybolacağı kadar geç.

Alnımda bir kask ışığı ve elimde bir kürekle işe koyuluyorum, her vuruşta toprağı hem ilkel hem de zahmetli bir ritimle oyuyorum. Kollarım yanıyor, kaslarım çığlık atıyor ama duramıyorum. Uzuvarım gevşek erişteler, ama artık geri dönüş yok. Kürek sert bir şeye çarpıyor ve kendimi destekliyorum. Haftalar önce garajda sakladığım muşambayı alıp açık mezarın yanına seriyorum. Kaskın ışığı cesedi aydınlatıyor ve nefesim kesiliyor. Daha önce de öldürmüş olsam da, onlarla hiç bu halde karşılaşmamıştım. Dean insanlık dışı görünüyor, hayatın bir parodisi, bir korku gösterisi. Yüzü sıvılaşmış yüz hatlarından oluşuyor -gözleri çukurlara gömülmüş, yanakları ölüm maskesi gibi sarkmış. Derisi grinin hastalıklı bir tonunda, çürüyen kasların üzerindeki çürüyen parşömen gibi gergin. Dudakları grotesk, ebedi bir gülümsemeye geriye doğru soyulmuş, dişleri sararmış ve çatlamış bir şekilde sırtıyor. Bir zamanlar tertemiz olan takım elbisesi şimdi çürüyen bedenine yapışan yırtık pırtık bir kefen.

Kollarından tutarak onu delikten çıkarmaya başlıyorum, her çekişte midem çalkalanıyor. Derisi dokunduğumda parçalanıyor, pelteye dönüşüyor, gri ölü doku parçaları kemikten sıyrılıyor. Parmaklarıma yapışıyor, soğuk ve yapışkan, ıslak, çürümüş kağıt gibi. Zihnim çığlık atıyor, her içgüdüm isyan ediyor ama tepki vermemek için kendimi zorluyorum, iğrenme ve korku çığlıklarımı bastırıyorum. Çekiyorum ve çekiyorum, her hareket cehennemde bir yürüyüş gibi. Uzuvarları kaskatı, elimde ürkütücü bir kukla, her santimi söndürdüğüm hayatın bir kanıtı. Sonunda dışarı çıktı ve muşambanın üzerine uzandı. O bana bakarken ben de ona bakıyorum. "Merhaba Deany'ciğim," diye fısıldıyorum.

Sonra onu sarıyorum, limon ağacının keskin kokusu çürümenin kokusuna karışıyor. Gece derin ve sessiz, ama dünyanın kendisinin nefesini tutmuş, izlediği, beklediği hissinden kurtulamıyorum. Görevim henüz bitmedi ama şimdilik Dean kontrolüm altında huzursuzca dinleniyor, geleceği beni kucaklayan gece kadar belirsiz. Muşambaya sarılmış bedenini sürükleyerek büyük siyah bir bavulun içine sokuyorum. Onu karanlık bir dans,

Direnen uzuvları eğilip bükülüyor, bana hayattaki inatçılığını hatırlatıyor. Ama bavul yeterince büyük, zar zor. Fermuarını kapattığımda, bunun kesinliği düşüncelerimin sisini kesen bir bıçak gibi. Arabama doğru yuvarlıyorum, bavul engebeli zeminde çok kolay kayıyor, rahatsız edici bir sessizlikte. Şu anda Dean'in bir SUV'si olduğu için neredeyse minnettarım. Ölümünde bile eşyaları kullanışlı.

Arabayı sürüyorum, gece camlara baskı yapıyor, arabanın içine sızmış gibi görünen baskıcı bir karanlık. Gözlerim uykusuzluktan yanıyor, her göz kırpışım rahatlamak için umutsuz bir yalvarış. Ama kararlıyım. Bir saat, belki daha fazla, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, saat anlamsız bir varlık haline geliyor. Manzara bulanıklaşıyor, banliyödeki aşinalıktan çölün uçsuz bucaksız boşluğuna geçiş yapıyor.

Sonunda durduğumda, ürkütücü derecede durgun bir dünyaya adım atıyorum, çöl sessiz bir örtüyle sarılmış. Ay alçakta asılı duruyor, gölgeleri şekillere dönüştüren soluk, hayalet gibi bir ışık saçıyor. Hava burada daha serin, gevrek ve ısırkan, en hafif pelin ve toz kokusunu taşıyor. Kaktüsler nöbet tutuyor, dikenli kolları iskelet parmakları gibi uzanıyor. Uzaktaki dağlar karanlık silüetler, gece gökyüzüne karşı pürüzlü çizgiler.

Ayakların altındaki zemin sert, boyun eğmez, ara sıra çakılların çıtırtısı sessizliği bir fısıltı gibi bozuyor. Seyrek çalılar manzarayı süslüyor, bükülmüş dalları ay ışığında dans eden ürkütücü gölgeler oluşturuyor.

Bir küme buluyorum, toprağın kendi üzerine katlanarak sık bir oyuk oluşturduğu bir yer. Burada, yıldızların kayıtsız bakışları altında bavulu atıyorum, içindekiler onu çevreleyen doğal güzelliğe korkunç bir şekilde eşlik ediyor. Bavul sıkıcı bir gümbürtüyle yere düşüyor ve sanki oraya aitmiş gibi çalıların arasına yerleşiyor. Geri çekiliyorum, manzaranın gerçekliği beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor. Derin nefes alıyorum, soğuk hava ciğerlerimi dolduruyor, beni topraklıyor. Yaptıklarımla baş başayım, tek tanıgım çöl. Yıldızlar tepemde yanıp sönüyor, kayıtsız, sonsuz ve arabaya dönüyorum, her adım beni gömdüğüm karanlıktan uzaklaştırıyor.

* * *

Her bir teli mükemmel dalgalar halinde geriye sıçrayan saçlarımdaki bigudileri dikkatlice çıkarıyorum ve kırmızı rujumu sabit bir elle sürüyorum. Kırmızı dudaklar, kırmızı ayakkabılar, siyah elbise. Kendimi bir femme fatale gibi hissediyorum, ki aslında öyleyim. Mırıldanıyorum, yansımamdan memnunum, ayna her şeyi kontrol altında tutan birini yansıtıyor. Sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibi; kimse kocamın cesedini mezardan çıkarıp çöle götürmek için saatler harcadığımdan şüphelenmeyecek. Sanki dört saatten az uyuduğum halde sekiz saat uyumuşum gibi.

Bazen kendimi gerçekten şaşırtıyorum.

Kapıdan çıkarken topuklarım tatmin edici bir şekilde yere vuruyor. Yan komşum Glenda Hanson'ı ön tarafta güllerini sularken gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Bayan Hanson, muhteşemliğin timsali - yaşlı bir kadın ama yaşlanmıyor, kısa saç kesimini Liza Minnelli'nin duruşuyla sallıyor.

Normalde bana gülümser ve el sallardı; ama bugün sadece bakıyor, ifadesi okunmuyor, gözleri kısılmış. Sulama kabını yere bırakıp içeri çekilmesini izliyorum, her zamanki sıcaklığından eser yok. Garip. Onunla başka bir zaman konuşmam gerekecek. Şu anda kitap kulübüne geç kaldım. Arabama biniyorum, motor mırıldanarak çalışıyor ve Cynthia'nın evine gidiyorum. Cynthia'nın evi Orange County'nin çok üst sınıf bir mahallesinde mimari bir harikadır. Başarı ve modernlik anıtı gibi duran bir yer. Büyük ve heybetli, ama şık ve gösterişli. Cam ve taş karışımı dış cephesi gökyüzünü yansıtarak evin havada süzülüyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Tavandan tabana pencereler tertemiz iç mekanlara, ince bir zenginliği haykıran zevkli, minimalist bir dekora bakışlar sunuyor.

Bakımlı çimler uzun araba yolunu çevreliyor ve bahçenin kendisi de yontulmuş bir şaheser, bakımı için küçük bir bahçıvan ordusu gerektiren türden bir peyzaj düzenlemesi. Yanaştığımda taze boyanın ve cilalı mermerin kokusunu alabiliyorum. Cynthia'nın evi, her detayın bir ifade olduğu, her mobilya parçasının küratörlüğünü yaptığı, her bitkinin titizlikle seçildiği türden bir yer.

Arabadan iniyorum, topuklarım tertemiz araba yoluna vuruyor. Kapıyı çalışıyorum, elbisemi düzeltiyorum. Bugün, kitap kulübündeki herhangi bir kadını, dün gece çölde ölü kocasının cesedinden kurtulan bir kadın değil. Cynthia kapıyı açtı, yüzü şok ve şaşkınlıktan bir tuval gibiydi. "Satara. Burada ne işin var?"

Parlak, sarsılmaz bir gülümseme gösteriyorum. "Kitap kulübü için buradayım, şapşal."

Cynthia şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Ama sen kovuldun," diye ısrar ediyor, sesi hafifçe yükseliyor, paniğin çiğ kenarları sakın görünümünü kesiyor.

"Hayır, değilim," diye cevap veriyorum, gülümsemem genişliyor. Başımı eğip ona neredeyse şakacı bir bakış atıyorum. "Bu yaptığın hiç hoş bir yüz ifadesi değil."

Cynthia'nın ağzı bir karış açık kaldı, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığı her halinden belliydi. Kekeliyor ama daha tutarlı bir kelime bulamadan hafifçe eğilerek sözünü kesiyorum.

"Unutma, küçük sırrını biliyorum," diyorum gülümseyerek.

Kıpırdamadan duruyor, yüzünde bir sürü duygu savaşıyor. Öfke, sonra yenilginin teslimiyeti. Geri adım atarak kapıyı daha geniş bir şekilde açtı. "Satara, lütfen içeri gel," diyor düz bir sesle, sesi her zamanki sıcaklığını kaybetmiş.

"Teşekkürler bebeğim," diyerek içeri girerken ona bir öpücük konduruyorum. Topuklu ayakkabılarım, bozulmamış mermer zemin üzerinde kasıtlı olarak tıkırdıyor ve geniş, modern fuayede yankılanıyor. Giriş holü onun kusursuz zevkinin bir kanıtı; temiz çizgiler, şık yüzeyler, ışığı tam olarak yakalayan ve duvarlarda parıltılardan oluşan bir dans yaratan etkileyici bir avize. Modern sanat eserleri stratejik olarak yerleştirilmiş, her biri kendi başına bir sohbet başlatıcı. Onun evi benim zevkime göre değil. Benim evim benim için mükemmel; parlak pastel renkler ve duvarlara asılmış antika çinilerle sıcak bir kucaklaşma gibi hissettiriyor. Cynthia'nın evi güzel olmasına rağmen cansız hissettiriyor.

Evin derinliklerine, Cynthia'nın ev sahipliği yaptığı zamanlarda kulübü düzenlediği ikinci bir gömme oturma odasına doğru ilerliyoruz. Odaya giriyorum ve hemen hava gerginleşiyor. Bütün gözler bana dönüyor, yüzlerinde şok ifadesi var. "Merhaba hanımlar." Sesimi hafif ve havadar tutuyorum. Bakışlarım Lizzie'ye kayıyor, kaşları hoşnutsuzlukla çatılmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Bakın kim bize sürpriz yapmaya karar vermiş," diyor Cynthia, beni odaya kadar takip ederken sesi gerginleşiyor. Lizzie ve Cheryl bir kanepeye, Dawn ve Cynthia da diğerine oturuyor. Ben de Dawn'ın yanına, Lizzie'nin tam karşısına yerleşiyorum.

"Odadaki fili ele alacağım," diye duyuruyorum, ustaca üzgün numarası yaparak. "Kocam Dean ne yazık ki kayıp," diyerek elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Bu süre zarfında yalnız kalmaya dayanamadım. Siz hanımları görmem gerekiyordu."

Bunu ağır bir sessizlik izler, oda nefesini tutar.

"Oh, duydum. Çok üzgünüm Satara," diyor Dawn içtenlikle, gözleri sempatiyle yumuşamış. "Yaşadıkların gerçekten çok korkunç."

İnce bir gülümsemeyle Dawn'a dönüyorum ve bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Zavallı Dawn. Zavallı saf, işe yaramaz Dawn. Turta kadar tatlı ama bana kanatları kırık, savunmasız ve kırılgan bir yavru kuşu hatırlatıyor. En azından yüzündeki morluk nihayet kayboldu. "Teşekkür ederim Dawn. Bunun anlamı çok büyük."

"Çok üzgünüz. Umarız iyi olur," diye Cheryl. "Evet, umuyoruz," diye ekliyor Cynthia, sesi düz ve cansız.

"Kitabı tartışmaya geri dönelim mi?" Lizzie araya giriyor ve ironik bir şekilde LSD alıp sefahat hayatına dalan bir genç kıızı anlatan *Go Ask Alice* kitabını kaldırıyor. Gülümsemem bir parça keskinleşiyor ama hemen yüzümden siliyorum.

* * *

Ofiste dolaşp Dean için kayıp ilanı dağıtıyorum, her zamanki özgüvenimin üzerine boyanmış bir endişe ve çaresizlik maskesiyle. "Eğer duymadıysanız, kocam kayıp," diyorum her dağıtımda, insanların yüzlerinde beliren rahatsız bakışları izliyorum. Acıyan bakışlar, mırıldanılan özürler havada uyumsuz bir senfoni gibi tınıyor. "İlginiz için teşekkür ederim," diye teklif ediyorum. İçimden, anlatıyı manipüle etmenin, başımı doğru eğerek algıları çarpıtmanın, sesimde mükemmel bir titreme yaratmanın ne kadar kolay olduğuna hayret ediyorum.

Chris'in açık ofisinin önünden bilerek geçiyorum, topuklarımın keskin, kesik kesik tıkırtılarla varlığını duyurmasına izin veriyorum. Kafasını kaldırdı, gözleri bana kilitlendi. "Satara!" Ben görüş alanından çıkamadan bana sesleniyor. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce kendi kendime küçük bir zafer kazanmışçasına gülümsüyorum. Gözleri bir duygu karmaşası, başka bir şeyle karışan bir acıma fırtınası, nabzımı hızlandıran bir şey.

"Evet, Chris?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, bakışları neredeyse umutsuz bir sakinlik arayışı içinde benimkileri tutuyor. "Kocanız için çok üzgünüm," diyor ayağa kalkarak, endişesi gerçek. "Sen nasılsın?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Benimle duygularını tartışmak istemediğini sanıyordum. *Bu iş*, unuttun mu?" Rahatsızlığının onu bocalatmasından zevk alarak alay ediyorum.

Chris zayıfça güler ve başını sallar. "Bunu , değil mi?"

"Söyledin."

Chris boğazını temizler. "Bunun için özür dilerim. Bana istediğin zaman gelebilirsin, Satara. Umarım bunu biliyorsundur." Gözleri gözlerime dalıyor ve bir saniyeliğine, yoğunluğun etkisiyle neredeyse kendimden geçiyorum.

"Teşekkür ederim Chris," diye yavaşça, kasıtlı olarak yaklaşıyorum. Hafifçe geri çekilmesini izliyorum, neredeyse fark edilmiyor, ama bunu yakalıyorum - yakınlığımla başa çıkamayışını, neredeyse onu tehlikeli bir bölgeye sürükleyişini. "Bunu seninle benim tutmak, Dean bana karşı hiçbir zaman iyi olmadı," diye kısık bir fısıltıyla itiraf ediyorum, sesim gerginliği hafifleten ipeksi bir iplik gibi.

Yüzü şoka girer. "Gerçekten mi? Bu çok talihsiz bir durum."

"Ortadan kaybolmadan önce ondan boşanmayı planlıyordum."

"Evlilik zor, değil mi?"

Omuz silkiyorum, daha da yaklaşıyorum, elimi masasına dayıyorum. Aramızdaki mesafe bir adımdan daha aza iniyor - elektrik hissi veren, kışkırtıcı bir yakınlık. "Eğer doğru kişiyle olursa değil."

Zayıfça gülümsüyor, gözleri yere düşüyor. "Bazen doğru kişiyi seçmemiş olabileceğimi hissediyorum."

"Oh?" Sesim nazikçe dürtüyor, dudaklarım artan zevkimi gizlemek için kaşlarımı çatıyor.

Chris derin bir iç çeker. "Yani, Lizzie Sophia için harika bir anne. Bunu değiştirmedim. Ama... bilemiyorum. Bazen benim onu takdir ettiğim kadar onun beni takdir etmediğini hissediyorum. Ve her zaman işimden şikayet ediyor. İstifa etmemi ve daha az saatli başka bir iş bulmamı istiyor, biliyorsun değil mi?"

"Bu çok saçma."

"Değil mi? Evde kalıp onun her ihtiyacını karşılayamadığım için üzgünüm. Yaşayabilmemiz için para kazanmakla meşgulüm. Tanrı biliyor ki o bunu yapmayacak." Hayal kırıklığı taşıyor ve bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını lezzetli bir şekilde dağınık bırakıyor.

Ona bakıyorum, arzum neredeyse kontrol edilemez bir şekilde alevleniyor. Tahrik olduğumu söylemek çok hafif kalır. Lizzie'yi kötölemesini izlemek, duygusal karmaşasının ham kenarlarını görmek; bu sarhoş edici. Onu yiyip bitirmek istiyorum.

Chris başını sallar, pişmanlık dolu ağır bir nefes verir. "Özür dilerim Satara. Bütün bunları senin üzerine yıkmamalıydım, özellikle de sen

Şu anda kendi işine bak," diye mırıldanıyor, sesi kenarlardan yıpranıyor.

Hiç düşünmeden elimi uzattım ve hafifçe koluna koydum. İçimden bir elektrik akımı geçiyor ve aramızda parlak, içgüdüsel bir bağ oluşuyor. "Lütfen özür dileme," diyorum usulca. "Nasıl konuşmaya ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu söylediyse, aynı şey senin için de geçerli. Benimle korkma."

Chris bana bakıyor, bakışları elimin kolunun üzerinde durduğu yere doğru kayıyor. Sertçe yutkunurken boğazının çalıştığını, vücudunun gerildiğini görebiliyorum. "Teşekkür ederim."

Bakışlarındaki yoğunluk neredeyse elle tutulur gibi ve gözleri pembe renkleriyle parlak ve davetkâr dudaklarıma kayarken gülümsüyorum, aldığım zevkin tadını çıkarıyorum. Pamuk şekeri aromalı rujum ağzımı kışkırtıcı derecede tatlı gösteriyor. Bakışlarını tutuyorum, birazcık eğiliyorum, sınırı aşmadan ihlal etmeye yetecek kadar. Aramızdaki hava yüklü, her nefes potansiyel bir kıvılcım. Şu anda Chris, artan cazibesi ile suçluluk duygusunun boğucu katmanları arasında sıkışmış durumda, varlığının her zerresi içinde savaşıyor çelişkili arzularla gerilmiş durumda.

Sessizliğin uzamasına izin verdim. "Ciddiyim. Benimle istediğin zaman konuşabilirsin Chris," sesim yumuşak bir okşayış gibi. "Bu konuda yalnız olmak zorunda değiliz."

Kısa bir an için, vücudunun neredeyse fark edilmeyecek şekilde benimkine doğru sallandığını, eğilebileceğini düşünüyorum. Ama sonra kendini durduruyor, gergin bir nefesle geri çekiliyor, çenesi geriliyor. "Bunu unutmayacağım, Satara."

Gerilim devam ediyor, beklenti ve kısıtlamanın baş döndürücü bir karışımı. Geri adım atıyorum, isteksizce ona nefes alması için yer açıyorum, ama bağlantı, yüzeyin hemen altında uğuldayan gergin bir tel olarak kalıyor. Uzaklaşırken arkama bakmıyorum. Buna gerek yok; gözlerinin üzerimde olduğunu, özlem ve hayal kırıklığı karışımıyla yandığını hissedebiliyorum.

Kafamda, hayatımın her bölümünü sevdiğim erkeklerle işaretledim, sanki onlar varlığımın köpek kulaklı romanındaki kitap ayrıçlarıymış gibi. İlk gençlik yıllarım Michael'ın düşünceli gözleri ve manipülatif eğilimleriyle, yirmili yaşlarımın ortaları gece telefon görüşmeleriyle dolu Waylon bölümüyle ve yirmili yaşlarımın sonları ile otuzlu yaşlarımın başlarına geçtiğimde, bu bölüm sorunsuz bir şekilde Dean'e geçiş yaptı. Dean, Altın Çocuk cazibesiyle beni sayısız güvensizlikle baş başa bıraktı ve ben de bu güvensizlikleri yavaş yavaş ruhumdan söküp atıyordum. Şimdi, otuzlu yaşlarımın ortalarına yaklaşıyor, Chris'in damgasını vuracağı yeni bir sayfa açılıyordu.

Aşkı böyle görüyordum: sadece en önemli şey olarak değil, aynı zamanda hayatımın goblenini dokuyan tek anlatı ipliği olarak. Bu garip, neredeyse klinik bir takıntıydı; kimliğimin düşüncelerimi meşgul eden adam tarafından yansıtılması ve onaylanması ihtiyacıydı. Bir fotoğrafıma baktığımda, o anda evrenimin merkezinin hangi adam olduğunu tam olarak belirleyebiliyordum. Yakalanan her gülümseme, her uzak bakış bir saplantının zaman damgasıydı. Şimdi bile, çoğu öldüğünde -yoğunluğumun talihsiz kayıpları- etkileri devam ediyordu. Onların hayaletleri hayatımın en sıradan ayrıntılarında yaşıyordu - en sevdiğim parfüm, radyodaki bir şarkı, saçımı şekillendirme şeklim.

Sevgililerim, o kayıp takıntılar, varlığımın her yönüne kazınmış, adımlarıma, seçimlerime, nefesime musallat olmuştu. Ve şimdi, yeni bir sevdanın eşiğinde dururken, Chris'in bunu hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordum - ondan önce gelenlerin mirasını. Aşk benim için sonsuz bir yeniden doğuş ve ölüm döngüsüydü; her insan bir öncekinin küllerinden doğan bir anka kuşuydu, kaçınılmaz olana boyun eğmeden önce ısıt ısıt yanıyordu. Ve ben, her zaman bu alevlerin sadık bekçisi olarak, hayatımı onların geçişiyle işaretlemeye devam ettim, hem yangının hem de için için yanan yıkımın daimi bir tanığı oldum.

* * *

Dean düşündüğünden çok daha popüler bir adammış. Mum ışığı nöbeti annesinin fikriydi ve bugün bunun için uçakla geldi, misafir odasını bir hak duygusuyla talep etti. Bunu sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi duyurdu, oysa söz hakkım olsaydı ona bir otelde oda tutmasını söyledim. Ama tabii ki bunu ona söylememin imkânı yoktu. Sadece şüpheli görünmekle kalmaz, Marlo Stratton'la tartışmak felakete davetiye çıkarmak demekti; kadın çatışmadan çiğ et yiyen bir kurt gibi beslenirdi.

Damarlarıma sızan pasif agresiflikle onun varlığını ve bu gösteriyi organize etmedeki yardımını kabul ettim. Parktaydık, Dean'in iş arkadaşları, eski dostları ve komşularının karışımından oluşan insanlar gelmeye başladığında hazırlık yapıyorduk. Bir mum denizi yaklaşan alacakaranlığa karşı titriyordu; bu sahne sakarin samimiyetiyle neredeyse dayanılmazdı. Keşke hepsi Dean'in yalancı, hilekâr bir piç olduğunu bilseydi.

Marlo ve ben yan yana çalışıyorduk, ellerimiz meşguldü. Kederini verimlilikle maskeleyen bir kadın havası vardı, elleri kararlı bir zarafetle hareket ediyordu. "Biliyor musun Satara, Dean her zaman sadakat uyandıran biri olmuştur."

"Görünüşe göre," diye mırıldanıyorum, hem göreve hem de onun umursamazlığına duyduğum kızgınlığı zar zor gizleyerek. Tam o sırada kalabalığın içinde beliren Dedektif Wells gözüme çarpıyor ve bu sadık, kasvetli eş görüntüsünü sürdürmem gerektiğini anlıyorum. Ayağa kalktım ve küçük bir buket gülü nöbet düzeneğinin ortasına yerleştirirken yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını zorladım. Giderek büyüyen kalabalığa bakıyorum, Dean'in iş arkadaşlarının ve eski dostlarının çoktan gelmiş olması beni şaşırtıyor. Görünüşe göre herkesin gözlerinde bir hayranlık parıltısı vardı ve onun bir doktor olarak hünerlerini, iyi kalpli doğasını anlatıyorlardı. Dedektifin varlığı bocalamamamı, maskemin bir an bile düşmesine izin vermememi sağlıyordu.

Yine de içimde, kalbim kopmaya hazır, sarmal bir yay gibi. Bu performans, bu maskaralık - her hareket beni her şeyden kurtulmaya daha da yaklaştırdı. Sadece rolümü oynamaya devam etmeliydim. İşte o zaman kamerayı gördüm. Gözünü kırpmadan üzerime dikmiş, her hareketimi çekmeye hazırdı. Dedektif Wells beni haber kanallarının burada olacağı konusunda uyarmıştı ama onları kanlı canlı görmek her şeyi fazlasıyla gerçek hissettirdi. Başka ne bekliyordum ki? Dean kadar saygı duyulan bir adamın kaybolması elbette haberlere konu olacaktı. Boğazımdaki korku düğümünü yuttum.

Çok korkuyorum ama aynı zamanda çok da eğleniyorum.

Bu neredeyse bir oyun gibi, bahisler yüksek, performans heyecan verici.

Marlo'nun hazırladığı çiçek buketini yeniden düzenliyordum -çiçekleri karıştırırken berbat bir iş çıkarmıştı, renkleri birbirini tamamlamak yerine çarpışıyordu- o sırada gözümün ucuyla kırmızı bir parıltı yakaladım. Döndüğümde Lilah'nın siyahlar içinde, Dean'in şişirilmiş fotoğrafına baktığını, elini kalbine götürdüğünü ve gözlerinin yaşla dolduğunu görüyorum. Onun kederliymiş gibi davranan görüntüsü, içimde volkanik bir patlama gibi kabaran bir öfke patlamasına neden oluyor.

Adımlarım kararlı, sesim alaycı. "Tabii ki geleceksin."

Lilah dönüyor, bıkkınlık yüzüne kazınmış. "Lütfen, şimdi olmaz, Satara."

"Neden olmasın?" Sesimi yükselterek karşılık veriyorum.

Bana bakıyor, gözleri sertleşiyor. "Geçen gün karakolda ne ima ediyordun? Dedektifin önünde Dean'e bir şey yapmışım gibi mi göstermeye çalışıyordun?"

"Bilmiyorum, ya sen?"

"İkimiz de ben olmadığımı biliyoruz," diyor Lilah, yaklaşarak ve sesi fısıltıya dönüşerek. "İkimiz de Dean'in başka birinin eliyle öldüğünü biliyoruz." Sesi son kelimedede kırılıyor.

Başımı sallıyorum, öfkem kaynıyor. "Seni şu anda kapı dışarı etmediğim için minnettar olmalısın seni şıfırtı."

"Aşüfte," diye tekrarlıyor, keskin bir kahkaha atıyor. "Kocam sadece birkaç haftadır kayıpken eve başka bir adam getiren ben değilim."

"Evet, ama evli bir adamla yattın. Bu seni daha kötü yapar." "Evli bir adamla yatmak ve bir adamla

Evli olanlar da tamamen aynı. Ne daha iyi, ne daha kötü," diyor kızgınlıkla.

"Daha kötüsü nedir biliyor musunuz? *Cinayet.*"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok Lilah."

"Bilmiyor ?" diyor Lilah, başı öne eğik, bakışları sabit.

Sessizlik aramızda gergin bir düşmanlık teli gibi uzanıyor. Birbirimize bakıyoruz, gözlerimizde hançerler, gerginlik hissediliyor. Bakışlarımı ancak Marlo'nun bana seslendiğini duyduğumda kesiyorum. "İzin verirsiniz," diyorum, sesimden ironi damlıyor. "Kayıp kocam hakkında konuşmaya gitmem gerekiyor."

Lilah'dan uzaklaşıyorum. Kamera her adımımı yakalıyor, objektif her yerde bana göstermem gereken performansı hatırlatıyor. Podyuma doğru ilerliyorum, gecenin ağırlığı bir kefen gibi üzerime çöküyor. Rolümü oynama, harekete geçirdiğim karmaşık oyuna bir katman daha ekleme zamanı geldi. Toplanan kalabalığa bakıyorum. Titreyen mum ışığının hayaletimsi dans gölgeleri düşürdüğü, tüm sahnenin kolektif yasın gerçeküstü bir tablosu olduğu, titreşen bir yüzler yığını. Tam o anın ağırlığı beni boğmaya başlamışken Marlo'nun omzuna dokunuyorum. "Önce sen gitmelisin," diye fısıldıyorum ona.

Marlo şaşırmış görünüyor, başını sallamadan önce kısa bir tereddüt anında kaşları havaya kalkıyor. Bir kutu kâğıt mendil alır ve vakur bir zarafetle podyuma doğru yürür. Kalabalık sessizleşir, toplu nefesleri akşam havasında neredeyse hissedilir. Marlo derin bir nefes alıyor ve kendini sabitlemek istercesine podyumun kenarlarına tutunuyor. Gözleri, her biri beklenti içinde ve kasvetli olan yüzler denizini tarıyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyor sesi titreyerek. "Bu gece burada bu kadar çok kişiyi görmek ailemiz için dünyalara bedel. Bu, oğlum Dean'in nasıl bir insan olduğu hakkında çok şey anlatıyor - bu bana onun hayal ettiğimden çok daha fazla hayata dokunduğunu söylüyor." Duraklıyor ve titreyen elini kaldırarak gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını bir mendille siliyor.

Marlo'nun omuzları titriyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor. Dean'in dokuz yaşındayken bir kaplumbağayı ezilmekten kurtardığı, geri dönmesi için bağırdıklarında arabadan atladığı ama onu kurtarmaya kararlı olduğu bir hikâyeye başlıyor. Hikâyeyi bitirdikten sonra elindeki kâğıt mendili buruşturuyor, bakışları hiç değişmeden devam ediyor. Marlo uzun bir süre yere bakıyor, cesaretini ve kararlılığını topluyor.

Tekrar başını kaldırdığında gözleri hiddetli, keder ve kararlılık karışımıyla parlıyor. "Bu gece burada olduğunuz için her birinize teşekkür ederim. Bizimle olduğunuz için, Dean'e inandığınız için, umudunuzu kaybetmediğiniz için. Birlikte onu eve getireceğiz."

Marlo tekrar yanıma gelirken bana bir kez başını salladı ve konuşma sırasının bende olduğunu işaret etti. Podyuma doğru yürüyorum, zihnim baş döndürücü bir düşünce atlıkarıncasına dönüyor. Kalabalık yüzlerden oluşan bir bulanıklık, titreyen mumlar her şeyi rüya gibi, neredeyse gerçek dışı gösteren ürkütücü bir parıltı yayıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve konuşmak için ayağa kalkarken kendimi topraklıyorum. "Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyorum, sesim sabit ama ağır

duygu. "Dean pek çok hayata dokunmuş bir adam. Bir doktor olarak sayısız insanı iyileştirdi, gittiği her yere rahatlık ve umut götürdü. Bir koca olarak... güvenilirirdi, hayatımda sürekli bir varlıktı," ellerim podyumun kenarlarını kavırıyor, devam ederken ahşap beni topraklıyor. "Hepimiz onun yokluğunun ağırlığını hissettik. Onsuz geçen her gün bir mücadele, doldurulamayan bir boşluk oldu. Ama hepinizi burada görmek bana güç veriyor."

Tam devam edecekken, gözlerim kalabalığı tarıyor ve tanıdık bir yüze takılıyor. Jasper. Orada öylece dururken kalbim göğsümde sıkışıyor, şaşkınlığı hissediliyor. Şaşkın görünüyor, kaşları sanki görünmez bir anlayış ipliğini çözmeye çalışıyormuş gibi birbirine düğümleniyor. Sözlerim bocalıyor ve o bir saniye içinde Jasper dönüp uzaklaşıyor, kalabalığın arasından süzülüyor. Olay yerini inceleyen Dedektif Wells'i gördüğümde nabzım hızlanıyor, Jasper'ı takip etmeden önce gözleri kısıyor, adımları maksatlı ve ani gidişinin ardında yatan gerçeği ortaya çıkarmaya niyetli.

Sertçe yutkunuyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. Tanıştığımız geceden beri aramalarını görmezden geliyor, onun hakkındaki fikrimi değiştirdiğimi söyleyecek kelimeleri bulamıyordum. O artık seçilmiş kişi değildi. Onun da benim gibi takip etme eğilimi olduğunu bilseydim, onu arar ve daha başlamadan bittiğini söylerdim. Planladığım tüm konuşmayı bir kenara bıraktım ve duygularımı bastırarak devam etmek için kendimi zorladım.

"Paylaşmam gereken bir şey var, beni zorlayan bir şey," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Dean mükemmel değildi. Hepimiz gibi onun da kusurları vardı. Yakın zamanda en iyi arkadaşım ve komşum Lilah Patrick ile bir ilişkisi olduğunu öğrendim."

Kalabalıktan nefesler yükseliyor, toplu bir inançsızlık ve şok mırıltısı. Yüzler dönüyor, gözler suçlu bir tarafa odaklanan spot ışığı gibi Lilah'a çevriliyor. Kameranın objektifi yakınlaşarak Lilah'ın şaşkın bakışlarını yakalar; yüzünü kapatmak için elini kaldırırken yanakları kızarır. Bir an donup kalıyor, sonra kalabalığı yararak kaçmaya başlıyor, geri çekilişi aceleyle ve kırılmış bir itibarla gerçekleşiyor. Derin bir nefes alıyorum, elimdeki göreve odaklanırken kendimi sabitliyorum.

"İhanetine rağmen, sadakatsizliği yüzünden beni incitmesine rağmen; hala Dean'in eve dönmesini istiyorum. Dean, eğer beni duyabiliyorsan... Yaptıklarından utandığını biliyorum ve onlar canını yakmamış gibi davranmamam.

Ama herkes seni özlüyor. İş arkadaşların, dostların, ailen... hepimiz seni özlüyoruz." Kameraya odaklanmadan önce bakışlarımın kalabalıktaki yüzleri taramasına izin verdim. "Dean, lütfen eve dön. Sana ihtiyacımız var. *Benim* sana ihtiyacım var. Bunu birlikte atlatabiliriz. Sadece bize geri dön."

Ardından gelen sessizlik ağır, beklenti dolu bir şeydir, gergin bir oyunun kapanış perdesi gibi havada asılı durur.

* * *

Sence ortadan kaybolmasının sebebi Dean'in davranışları mı?

Sadakatsiz olduğunu için Dean hakkında ne hissediyorsun?

Lilah ile kocanız arasındaki ilişkiyi bir şekilde kolaylaştırdığınızı düşünüyor musunuz?

Başımı kaldırdım. Bu son soruyu beklemiyordum. Şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir şeydi. İşte bu yüzden Dr. Maggie'yi seviyordum. Bazen kör edici öfkem ve çaresizliğim düşüncelerimi bulanıklaştırırdı ve benim için kaosu eleyen, öfkemin karışık derinliklerini kesip atabilen birinin olması beni rahatlatırdı. Ama şimdi, sorgusu aramızda havada asılı dururken, soğuk ve açıklayıcı bir güçle vurulan bir tokmak gibi geliyor.

Dean ve Lilah arasındaki ilişkiyi ben *mi* kolaylaştırdım?

Dr. Maggie masasının üzerinde duran dergiden başını kaldırdı, Dean'in yüzünün umut satmaya çalışan biri gibi sayfaya yapıştırıldığı şu ücretsiz yerel paçavralardan bir. Sert bir öğretmen tarafından çağrılan bir çocuk gibi hissederek ofisine girdim, içimde bir düğüm sıkılaştı. Hikâye çoktan prova edilmiş satırlarla dudaklarımdan dökülmüştü, polisler anlattığım aynı satırlar, ama burada asitli bir bükülme, orada daha keskin bir acı ile. Dedektif Wells'in önünde Lilah'ya asla kaltak diyemezdim ama Dr. Maggie'nin ofisinin güvenli, boğucu duvarları arasında bu kelime bir tahliye vanası gibi geliyordu. "Lilah lanet olası bir orospu," diye tükürdüm, her sessiz harfi zehirli bir tatminle telaffuz ederek. Sırf kırılma sesi için bir bardağı kırmak gibi iyi hissettirdi.

Dr. Maggie'nin kalemi notun ortasında dondu ve ilk kez gözlerinin bir parça açıldığını gördüm. Bu kadar ciddi miydi? Sanırım hastalarınızdan birinin kocası kaybolduğunda işinizi çok ciddiye almaya başlıyorsunuz. Benden şüphelenip şüphelenmediğini, şu anda dikkatle yüzümü inceleyen gözlerin suçluluk duygusunu mu yoksa üzüntüyü mü ölçtüğünü hâlâ bilmiyordum. Sessizliği, sorulmamış sorularının ağırlığını artırıyor gibiydi ama sadece bir tanesi gerçekten önemliydi.

"Bu ilişki için beni mi suçluyorsun?" Şaşkınlıkla soruyorum, kelimelerim panik tadı veren bir kenarla renkleniyor. Niyetinin suçlamak olmadığını biliyorum ama savunma moduna geçiyorum, duvarlarım bir anda yükseliyor. Beni izliyor, bakışları sabit ve inatçı, sanki sadece onun sorularıyla değil, kendi gerçeklerimle de yüzleşmemi bekliyor. Sessizlik uzuyor, güvensizliklerimle, şikayetlerimle ve içimi kemiren, dile getirilmeyen korkuyla dolu bir uçuşum - bu benim hatam mı?

Dr. Maggie ellerini kavuşturup hafifçe eğiliyor, sesi içimdeki karmaşayı kesen bir mantık mırıltısı gibi. "Mesele suçlamak değil," diyor usulca. "Anlamakla ilgili."

Anlayış. Bu kelime ağır geliyor ve anlıyorum ki işin özü bu, burada bulunma sebebim bu, sadece içimi dökmek için değil, gerçek ya da hayali olsun, kendi suç ortaklığımın sıkı sarmallarını çözmek için. Ve belki de sonunda öfke ve kederimin dumanlı puslu havasından sıyrılıp, karmakarışık, acı verici gerçeği daha net görebilmek için.

Neredeyse bir yıl önce Dean ve ben, birkaç arkadaşımızla birlikte Big Bear'da altı günlüğüne bir kulübe kiraladık. Kar mevsimindeydik ve Dean'in tek derdi kayak yapmaktı. Bu gezi onun fikriydi. Bana kalsa, sadece ikimiz için rahat ve romantik bir kaçamak olacaktı. Ama Dean, Dean olduğu için, arkadaşları Kenny ve Lee'yi de davet etti. Ben sadece Lilah'ı davet ettim. Kalabalık bir grubu davet etmeme gerek yoktu; Lilah ve kocam yeter de artardı bile.

İlk birkaç gün kahkahalar, bitmek bilmeyen şarap kadehleri ve heyecan verici kayak pistleriyle geçti. Orada kaldığımız süre boyunca ben çeşitli tatlılar yaptım, Dean'in profesyonel bir şef olan arkadaşı Lee ise yemek pişirme işini üstlendi. Yemek ve alkolle karnımızı doyurduk, oda eski dostların ve yeni sohbetlerin bulaşıcı enerjisiyle canlandı. Sessiz sinema ve cin okey oynadık, şömine çıtırdadı ve kahkahalar ahşap duvarlardan sekti.

Son gecemizde hepimiz asitle kafayı bulduk ve sessiz sinema oynadık. Lilah ve Kenny'nin biraz flört ettiklerini fark ettim - beklediğim bir şeydi. Kenny seçkin bir bekârdı ve yakışıklılık abidesiydi. İki bekâr güzel insanı bir araya getirdiğinizde, kıvılcımların uçuşması kaçınılmazdır. Onu kenara çektim, ikimiz de liseli kızlar gibi kıkırdıyorduk. "Ondan hoşlanıyor musun?" Fısıldadım; sesimde şakacı bir merak vardı.

Lilah'nın yüzü kızarmıştı. Minimal makyajı ve kırmızı rujuyla o gece ekstra güzel görünüyordu, saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Bir şarap kadehini işaret ve orta parmaklarının arasında tutmuş, havada nazikçe sallıyordu. Bu kadar zahmetsizce zarif olmasına imreniyordum; aynı şeyi ben deneseydim, muhtemelen bardağı düşürüp paramparça eder ve bu süreçte kendimi utandırırdım. Ama Lilah öyle değildi; o bir geyik kadar zarifti. Başını sallayarak sırtıttı. "Sayılır. Gerçi o biraz cahil. Pek iyi bir çift olamayız," dedi, yüz ifadesi yarı alaycıydı.

"Ne demek istiyorsun? Kenny tam bir aygır. Ben de senin sert sevdiğini sanıyordum. Kovboy şapkası takmıyor ki. Kovboy şapkası takan bir adamla çıktığını , bu bizim için ne kadar çılgınca olurdu?" Ben güldüm, o da dramatik bir şekilde ürperdi.

"Hayal etmek bile istemiyorum," dedi Lilah gülümseyerek, duvara yaslanmış, gözleri parlıyordu. Karanlık koridorun ortasında sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi sohbet ediyorduk. O zamanlar öyleydi. "Bilmiyorum. Ben sadece... şu anda ciddi bir şeyin peşinden gitmeye hazır değilim," dedi, sesi sanki bana bir sır veriyormuş gibi yumuşamıştı.

"Kim ciddi bir şeyden bahsetti?"

Bana bilmiş bir bakış attı ve ikimiz de tekrar kahkahayı bastık, tüm vücudumuzu sarsan türden bir kahkaha. Biri bize bağırana kadar histerik bir şekilde gülmeye devam ettik.

"Hey, siz bayanlar ne yapıyorsunuz, ruj mu sürüyorsunuz? Buraya gelin!" Ya Lee ya da Kenny'ydi, tek bildiğim benim Dean'im olmadığıydı. Kocamın sesi olmayan erkek sesleri arasındaki farkı ayırt etme zahmetine katlanamıyordum.

"İçeri dönsek iyi olacak," dedim ve kolumu onun koluna dolayarak onu oturma odasına götürdüm. Tekrar Dean'in yanına sokuldum, kucığına yerleştim ve kollarının gövdeyi saran güven verici ağırlığını hissettim. Elim kalçasını sıktı, parmaklarım kas ve rahatlığın birleşimini hissetmek için yeterince içeri girdi.

"İyi misin?" Kulağıma fısıldadı, nefesi tenimi ısıtıyordu. "Çok," diye cevap verdim, yüzümü bir gülümseme kapladı. Ona dönüp baktım. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar içimde kelekler uçuşmasına neden oluyordu. Açık kahverengi saçları bu gece hoş bir şekilde dağınıktı ve üzerinde en sevdiğim kazağı, bir önceki yıl Noel'de ona aldığım mavi kaşmir kazağı vardı. "Bu gece beni mahvetmen için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım sinsice kulağına.

Dean'in yüzü dümdüz oldu ve hayal kırıklığı mideme bir taş gibi yerleşti. Yumuşak ve özür dileyen gözleri, hüznü bir gülümsemeyle benimkilerle buluştu. "Çok fazla içtim tatlım," dedi. Ben bir şey söylemedim. Ayağa kalktım, paylaştığımız şarap şişesinin kalanını aldım ve hışımla odadan çıktım. Yatak odamıza geri döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım, ses sessizlikte yankılandı. Üzgün ve kızgın bir şekilde yatağa girdim ve battaniyeleri başımın üzerine çektim, gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. En azından deneyeceğini . Hangi erkek denemezdi ki?

rahat bir kulübe kaçamağı sırasında karısıyla sevişmek ister mi? Çok üzücüydü.

Birkaç dakika sonra yumuşak bir ses duydum ve kapı gıcırdayarak açıldı. "Git buradan," dedim, sesim battaniyeler tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Ben Lilah."

Cevap vermedim, sadece battaniyeleri yüzümden çektim ve komodinden şarap şişesini aldım, geri koymadan önce uzun bir yudum aldım. Lilah iç geçirdi ve benimle birlikte yatağa girerek bacağını rahatlatıcı bir sarılmayla etrafıma sardı. Vücudu o kadar küçüktü ki sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum, sadece hafif, ağırlıksız bir varlık.

"Kocam benimle seks yapmak istemiyor."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, dokunuşu nazik ve yatıştırıcıydı. "Öyle, güven bana." Sesi ılık bal gibiydi.

Hızla doğruldum ve ona baktım. "Peki beni neden çevirdi?" Sesim hayal kırıklığıyla karışık bir şekilde sordum. "Sanki onun için bir cinmişim gibi."

Lilah yumuşak, melodik bir sesle güldü. "Sadece onu daha fazla meraklandırman gerekiyor," diye önerdi. "O bir erkek, Satara. Onu baştan çıkarmalısın. Onu çılgına çevirmelisin."

Omuz silktim, içimde şüphe ve merak karışımı bir duygu dönüyordu. "Nasıl yapılacağına dair bir önerin var mı?"

Lilah gülümsedi, gözleri bilmiş bir parıltıyla benimkilere kilitlendi. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan eğilip beni öptü. Sadece bir gagalama değil, tam bir Fransız öpücüğü, dili ağzımı keşfediyordu. Şok içinde geri çekildim, parmaklarımı dudaklarıma bastırdım, kırmızı şarap ve çilek karışımı tadı damağımda kaldı. Lilah bilerek bana baktı ve aniden her şey yerine oturdu. Belki sistemimdeki asit ve bol miktarda alkolden kaynaklanıyordu ama bunun parlak bir fikir olduğunu düşündüm. Gülümsedim ve yataktan atlayıp kapıya doğru koştum. "Hey tatlım, buraya gelir misin lütfen?" Bağırdım, sesim kabinin içinde yankılanıyordu.

Lilah kıkırdadı ve yatağa geri tırmanırken ben de onunla birlikte kıkırdadım. Dizlerimizin üzerine oturduk, aramızdaki hava elektrikleşti. Lilah'nın yüzünü kavradım ve onunla öpüşmeye başladım, dilim ağzını keşfediyordu. Garip hissettiriyordu; en iyi arkadaşım ile öpüşmek yabancıydı, ama aynı zamanda tamamen ve tamamen normal hissettiriyordu. Renkler gördüm. Kırmızı, turuncu, sarı, mavi. Yüzüne bakmak için onu öpmeyi bıraktım. Gülmek için ağzını açtı ama onun yerine gıcırta ile nefes kesilmesi arasında bir yerde, sanki düzgün nefes alamıyormuş gibi insanlık dışı bir ses çıkardı. Göz bebekleri

tamamen genişlemişti. Muhtemelen benimki de öyleydi. İkimiz de birbirimizin yüzünü tuttuk ve gülmeye başladık. "Ah, çok sert," dedim gülerek ve ellerini yüzümden çektim. Bir dinazor gibi çığlık attı ve ikimiz de kahkaha krizine girdik ve sonra öpüşmeye geri döndük.

Dean'in kapıya doğru koşan gürültülü ayak seslerini duydum. Muhtemelen yaralandığımı düşünmüştü, adımlarındaki aciliyet açıktı. Kapı hızla açıldı. Dean'in şok olduğunu söylemek hafif kalırdı. Lilah ve benim ateşli, beklenmedik bir kucaklaşmaya kilitlendiğimizi görünce ağzı bir karış açık kaldı. Lilah işin içine girmişti, elleri saçlarımda dolaşıyor, popomu ve göğüslerimi avuçluyordu. Dokunuşu beni ateşledi, daha cesur olmamı sağladı ve ben de benzer şekilde karşılık verdim, ellerim onun minik, mükemmel göğüslerinin tamamını kapladı. Uzun zamandır ilk kez kendimi gerçekten seksi hissediyordum; o anın hamlığıyla güçlenmişim. Dean'i odaya çağırarak kadar uzun bir süre durakladım. Gözleri kocaman açılmıştı, hâlâ izliyordu, belki de bunun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Tahrik olup olmadığını söylemek zordu; konu seks olduğunda Dean her zaman bir bilmeceydi.

"Gel katıl tatlım," dedim kıkırdarak, kendimi elektrikli hissediyordum. Lilah üstümü çıkarıp göğüs ucumu ağzına aldığı sırada Dean nihayet kapıyı arkasından kapatıp odaya girdi. Soyunurken hareketleri kasıtlı ve metodikti. Gözlüklerini çıkarıp bir kenara fırlattı, bu umursamaz hareketi bana ne kadar tahrik olduğunu gösteriyordu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı, yatağa tırmanırken sesi hayret ve inançsızlık karışımıydı. Onu yakaladım, Lilah'dan önce ben bir parça alabilmek için onu olayların içine çektim. Ağızlarımız yeni keşfedilmiş bir aciliyetle birleşti, yeniden bağlanmak için umutsuz bir ihtiyaç. Beni hissetmesini, benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istiyordum. Lilah çoktan iç çamaşırını çıkarmış, elleriyle onu sertleştirmeye çalışıyordu. Ama hâlâ sertleşmemişti, bu beni şaşırttı. Bir şüphe titreşimi coşkumu delmekle tehdit ediyordu.

"Dur, bir deneyeyim," dedim ve onu nazıkçe sırt üstü yatırıp ağzıma aldım. Zaman hem uçuyor hem de duruyormuş gibi görünüyordu, bir zevk ve gerilim paradoksu. Lilah'nın Dean'le öpüşmesinin içimi kemiren kıskançlığını görmezden geldim ve bunun anı mahvetmesine izin vermemeye çalıştım. Kendinden geçmiş gibiydi, Lilah'nın dili ağzını keşfederken gözleri yarı açıktı, sanki o anın sürrealizmine kapılmış gibiydi.

Oda yumuşak inleme sesleriyle doluydu, hava ten ve şarap kokusuyla yoğundu. Ağzımı kasıtlı olarak hareket ettirdim ve

Lilah'nın parmakları sırtımda desenler çizerken, dokunuşu yatıştırıcı ve aynı anda bir kıvılcımdı. Dean'in elinin ağırlığını başımın üzerinde hissettim, bana rehberlik ediyor, beni bizim gerçekliğimizde, bu nadir, vahşi anda topraklıyordu. Bu kaos ve netlik, aşkımızın, arzumuzun sınırlarını yeniden yazan beklenmedik bir maceraydı.

Başımı kaldırıp Dean'in gözlerine baktım; artık şaşkın değillerdi ama benimkileri yansıtan bir açlıkla tutuşmuşlardı. Şokun etkisi geçmeye , yerini çığ ve ilkel bir şey almıştı. Kısa süre sonra üzerine çıkmam için yeterince sertleşti. Aramızdaki bağ anında elektriklendi. Karmaşık çarşafın ve alevlenen arzuların karmaşasında iki dakika içinde boşaldı. Rahatlama üzerime yıkıldı, sağanak bir dalga güvensizliğimin kenarlarını boğdu. Lilah ile seks yapmamıştı. Bu sanki dile getirilmemiş bir aşk ilanı, bilinçli bir seçim gibiydi. Işınlanmaktan kendimi alamadım. Lilah yataktan kaydı, gecemizin kalıntıları, istediğinden emin olmadığı ortaya çıkarılmış bir sır gibi ona yapıştıyordu. Soğuk bir duşa ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, gözleri bizimkilerden kaçıyor. Oda onsuz daha boş geliyordu, sanki evrenin dengesini .

Ertesi sabah üçümüz bir anlaşma yaptık. Dün gecenin hiçbir şeye dönüşmeyeceğine, ortak hafızamızın halısının altına süpürüleceğine dair ciddi bir söz. Hiçbir şeyin değişmeyeceğine yemin etmiştik. Üçlü seksin sorunlarımızı bir şekilde çözdüğüne, ateşin ve kaosun uzun zamandır kayıp olan bir şeyi yeniden canlandırdığına inanarak kendimi kandırmıştım. Belki, sadece belki, o gecenin alt akıntılarının bizi tekrar bir araya getireceği fikrine tutunmuştum, ancak gerçek daha ağır bir yükü. Belki de bizi birbirimize geri götüreceğini düşünerek arzunun keşfedilmemiş bölgelerine girmiştik.

Dean'in gözlerinde bunu görebiliyordum, uzak bir şüphe titreşimi. Belki de bir tedavi değil ama yüzleşmeye hazır olmadığımız bir gerçeği ortaya çıkarmıştık. Sonunda, üçlü seksin anısı, sıcaklığı ve bulanıklığı, bizi birbirimizden daha da uzaklaştırmış olabilecek bir gecenin hatırası olarak acı-tatlı bir şekilde kaldı.

"Büyük Ayı'daki o gece hakkında konuşmak ister misin?" Maggie bana soruyor, sesi yumuşak ama ısrarcı, sanki bir kabuğu soyuyormuş gibi.

Başımı iki yana sallıyorum. "Pek sayılmaz," diyorum. "Bunun büyük bir hata olduğu gerçeği dışında, bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok."

Maggie'nin bakışları hiç . "İlişkinin o zaman başladığını mı düşünüyorsun?"

Göğsüm sıkışıyor. "O yolculuktan sonra uzaklaşmaya başladı. Aldattığından şüphelenmeye başlamam Big Bear'dan kısa bir süre sonra oldu." Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum.

Maggie'nin mavi gözleri gözlerini kırpmadan benimkilere dikti. "Olanlar için kendini tamamen suçlayamazsın."

"Haklısın, çünkü üçlü Lilah'ın fikriydi. O sürtük muhtemelen beri onu benden çalmak için planlar yapıyordu. Bu yüzden bunu yapmak istedi," diyorum, dilimi acı bir şeyin kapladığını hissederek.

Maggie arkasına yaslanıp karmaşık bir denklemi inceler gibi beni inceliyor. "O gece kötü niyetli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"*Tabii ki yaptı,*" diyorum, sözcükler bir anda ağzımdan dökülüveriyor. "Dean'le aramızdaki bozukluğu düzeltmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki bunu göremedim. İkimizle de oynadı."

"Peki ya Dean?" Maggie bastırır, sesi nazik ama araştıracıdır.

Bir iç . "Suçsuz değildi ama zayıf bir adamdı. Savunmasız. O da bundan faydalandı."

Maggie başını sallıyor, parmakları hafifçe not defterine vuruyor. "Bu senin hatan olduğu anlamına gelmez."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece gözlerimi kapatıyorum ve çok sevdiğim Dean'in öldüğünü, bir bavula tıklandığını ve çöle çöp gibi atıldığını düşünüyorum. Bu düşünce çok ağır geliyor, göğsüme bir ağırlık çöküyor ve her şeyin sonunu düşünmek nefes almamı zorlaştırıyor.

"Dean'in hayatta olup olmadığını mı düşünüyorsun?" Maggie aniden soruyor, sesi düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor. Başım yukarı fırlıyor ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Ona bakıyorum, tavrı sakin, soğukkanlı, sanki hava durumundan bahsediyor. Nasıl bilebilir ki?

"O yaşıyor," diyorum kendimden emin bir şekilde, boğazımdaki sıkışıklığın arasından kelimeleri zorlayarak. "Yaşadığını biliyorum."

Maggie'nin gözleri hafifçe kısılıyor, beni inceliyor, inşa ettiğim savunma katmanlarını inceliyor. "Peki seni bu kadar emin yapan ne?"

Maggie'ye baktığımda oda küçülüyor, duvarlar içime kapanıyor, gözlerindeki sakinlik beni hem rahatlatıyor hem de zorluyor. "O yaşıyor," diye tekrar fısıldıyorum, sanki beni kurtarabilecek tek şey buymuş gibi bu yalana tutunuyorum. "Öyle olmak zorunda."

Eve döndüğümde, sessizlik rahat bir nefes aldırıyor; Marlo'nun eşyaları gitmiş. Sanki üzerimden bir yük kalkmış, baskıcı bir varlık nihayet hayatımdan kovulmuş gibi. İki gün önce mum ışığı nöbetinde yaptığım konuşmadan beri, en ufak bir provokasyonda patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydi.

"Doğruydu, söylediğim her şey doğruydu, Marlo," diye ısrar ettim eve doğru yürürken, gecenin ağır gerginliği devam ediyordu.

"Umurumda değil! Oğlumun suçlarını ifşa etmenin ne yeri ne de zamanıydı. Artık onu bulmak kimsenin umurunda olmayacak," diye tükürdü, her kelimesi kin ve aşağılamayla doluydu. O anda haklı olduğunu anladım ve bu haklılık pekâlâ benim yararına olabilirdi. Motivasyonum asil olmaktan çok uzaktı; suçu Lilah'nın üzerine atmak, şüpheleri kendimden uzaklaştırmak için konuştum. Jasper muhtemelen polislerle konuşuyordu ve muhtemelen dedektife birlikte geçirdiğimiz geceyi anlattığını, her ayrıntının beni kötü gösterdiğini biliyordum. Marlo'nun o gece steril bir otel odasına kaçması için kendimi hazırlamıştım, şehrin bilinmeyen bir köşesine sığınmasını bekliyordum.

Ama bunun yerine kendini misafir odasına kilitledi, kapının ardında sessiz bir fırtına kopuyordu. Şimdi, orada dururken, bavulunun gitmiş olduğunu görüyorum. Ne bir not, ne de devam eden öfkesinin izleri, sadece sonunda gittiğinin lezzetli bir teyidi. Onun sinir bozucu varlığından arınmış misafir odası genişlemiş gibi geliyor. Boşluğu içime çekiyorum, içimde sessiz bir heyecan dolaşıyor.

Kapıyı kapatıp mutfığa geri dönüyorum, sessizlik beni eski rahat bir kazak gibi sarıyor. Kendime bir kutlama kadehi şarap dolduruyorum, dilimin üzerinde kayarken gevrekliğinin tadını çıkarıyorum. Sesli mesajımın yanıp sönen kırmızı ışığı gözüme çarpıyor, yeni keşfettiğim özgürlük balonumda küçük bir kesinti. Play tuşuna basıyorum ve hoparlörden Dedektif Wells'in sesi geliyor. "Bayan Stratton, ne zaman uygun olursanız sizinle konuşmak isterim. Size Dean hakkında birkaç soru daha sormak istiyorum. Beni hemen arayın, teşekkürler."

Kısa ve tatlı, bir yandan da tüylerimi diken diken ediyor. Parmaklarımı tezgâha vuruyorum, Jasper'ın gevşek dudaklarının iş başında olduğunu biliyorum. Çantamı karıştırıp adres defterimi çıkarıyorum, Jasper'ın numarasını bulana kadar kalın kâğıtları karıştırıyorum. Parmaklarımla numarayı çeviriyorum ve ilk zil sesinde telefonu açtığında ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Alo?" Sesi temkinli, avcıyı hisseden bir geyik gibi.

"Merhaba tatlım, ben Satara," diyorum
hafifçe. "Satara. Merhaba."

Tezgâha yaslanıp beklentinin tadını çıkarıyorum. "Daha sonra işin var mı? Açıklamak isterim... bilirsin işte."

Ağır bir sessizlik var, her saniye sonsuza kadar uzanan bir bal damlası. "Bana yalan söyledin," diyor sonunda, kelimeler havada duman gibi asılı kalıyor.

"Yalan söylemedim, aptal," diye cevap veriyorum, kadehimdeki şarabı döndürerek. "Sadece gerçeği sakladım."

"Bu da aynı şey."

"Dinle Jasper," diyorum, sesim ikna edici bir ton alıyor. "Bunu yüz yüze konuşmayı çok isterim. Bu konuyu telefonda konuşmaktan hoşlanmıyorum." Bir sessizlik daha uzuyor.

"Tamam," diye kabul ediyor.

İçimde muzaffer bir heyecan hissederek ışıldıyorum. "Mükemmel. Bir saat içinde arabalı sinemada buluşalım."

"Arabalı sinemalar mı? Ne bu, randevu mu?" Gülüyor, inançsızlığı onu renklendiriyor ton.

"Güzel olur diye düşünmüştüm. Beni bir randevuya çıkarmak istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ama bu daha önceydi."

"Bir saat içinde benimle orada buluş. Lütfen," diyorum ve daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden sözünü kesip telefonu kapatıyorum. Şarabımdan bir yudum daha alıyorum, tatlılığın içime yerleştiğini hissediyorum.

Orange County'de hâlâ ayakta olan birkaç kalıntıdan biri ve tartışmasız en iyisi olan açık hava sinemasına giriyorum. Girişten hemen önce yan tarafta bir araba var, tepenin eğimli olduğu yere çok yakın park etmiş, şehir ışıklarıyla süslü bir ufuk çizgisi ortaya çıkarıyor. Yanına yanaşıyorum, içgüdülerim her zamanki gibi keskin; bu Jasper. Kararan alacakaranlıkta ve kıvrılmış camının arkasından bile ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyorum, yüzünün hatları yumuşamış ama gösterge panelinin loş ışığıyla vurgulanmış. Camı indirmesi için işaret ettim, o da mecburen indirdi, yüz ifadesi beklenti ve pişmanlığa yakın bir karışımdı. "Ben mi sana geliyorum yoksa sen mi bana geliyorsun?"

"Ben sana gelirim," diye cevap veriyorum coşkuyla, çantamı kaptığım gibi arabasına atlayıp ona katılıyorum. "İçecek bir şeyler getirdim," diyorum

ben yolcu koltuğuna kayarken. Sırıttıyor, temkinli tavrını kıran gerçek bir eğlence parıltısı. "Viski, değil mi?" O gece barda içtiğimiz viskiden büyükçe bir şişe çıkarıp, tanıdık etiketini loş ışığa tutarak söylüyorum.

"Vay canına," diye kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Çok , değil mi?"

Çantamdan bir bardak çıkarıp ona bir ölçü dolduruyorum ve kehribar rengi sıvının salınımını izliyorum. "Sadece senin için Jasper," diyorum gülümseyerek ve bardağı ona uzatıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, eğlence yerini daha karmaşık bir şeye bırakıyor, aramızdaki havada neredeyse hissedebileceğim bir değişim. Bardağını alırken parmakları benimkilere sürtünüyor ve bu bağlantı içimde küçük bir heyecan yaratıyor. Bu bir hakikat ve manipölasyon oyunu ve ben bunu ustalıkla oynamaya niyetliyim. "Sana evli olduğumu söylemediğim için özür dilerim Jasper," diyorum başımı eğip gözlerini yakalayarak. "Bilseydin benimle konuşmak istemeyeceğini düşündüm. Onu terk etmeyi planlıyor olsam bile."

Jasper içkisinden uzun bir yudum alıyor, kaşları bir anlık dalgınlıkla yukarı kalkıyor. "Seni haberlerde gördüm. Kayıp kocanız hakkında konuştular ve ekranda bir fotoğraf gösterdiler, ikinizin birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. Mum ışığı nöbetinden bahsettiler. Tamamen inkâr ediyordum. zorundaydım. Kendim görmeliydim." Hiçbir şey söylemiyorum, sadece devam etmesini çünkü daha bitirmediğini biliyorum. "Ve... haklısın, evli olduğumu bilseydim muhtemelen seninle konuşmak istemezdim," diyor düz bir şekilde, ama sonra bakışları yumuşuyor, yüzümde geziniyor ve dudaklarımda duraklıyor. "Ama o gece seni öpmekten zevk almadığımı söylemek yalan olur."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni öpmekten zevk aldım." Loş ışıklı içeriden ona bakıyorum, gözlerinin beyazı parlıyor.

"Kocan kayıp, Satara. Bu senin için büyük bir mesele değil mi?"

"Tabii ki büyük bir mesele! Her gün onun için endişeleniyorum. Beni aldatmış olsa da hala onun iyi olmasını istiyorum."

Jasper başını eğiyor ve sonra bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. Başını sallıyor. "Kocan seni aldattığı için aptalın teki."

"Katılıyorum," diyorum. "Polislerle konuştun mu?" Rahat ve yıllankavi bir şekilde araya giriyorum. "Onlara ne söyledin? Dedektifle konuştun, değil mi?"

"Henüz değil," diyor omuzları gerilerek. "Beni kovaladı. Ona şimdi olmaz dedim. Aslında onunla yarın konuşmayı planlıyorum."

"Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Jasper bana bakıyor, yüz hatlarını şok ve dehşet kaplıyor. "Neden bu kadar endişelisiniz? Tabii sen..." Yüzü yumuşuyor, şaşkınlık ani, rahatsız edici bir sakinliğe bırakıyor. Gözleri benimkileri arıyor, niyetimin ne olduğunu çözmeye çalışıyor.

"Buraya gel," diyorum rahatça, artık boş olan bardağı elinden alıp yere bırakıyorum. Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımız birbirine çarpıyor, çaresizlik ve arzunun elektrikli bir çarpışması. Arka koltuğa geçiyoruz, uzuvlarımız ve nefesimiz birbirine karışıyor, kapalı alan etrafımızı sarıyor. Giysilerimizi çıkardık ve ona önce yavaşça, sonra hızla bindim. Deri altımızda gıcırıyor, gece komplocu bir perde gibi üzerimize katlanıyor. Her dokunuş, her hareket yüklü, şehvet ve daha karanlık bir şeyin, kanatlarda bekleyen bir şeyin baş döndürücü bir karışımı.

Gözlerimi kapatıp tadını çıkarıyorum. İlk ve son seferimiz. Bitirdiğimizde gözlerindeki değişimi, göz kapaklarının aniden düştüğünü, ellerinin havayı kavramaya çalışırkenki halsizliğini görüyorum. Jasper şaşkın görünmeye başlıyor, yüzü soluyor, nefesleri kesik kesik geliyor. "Kendimi... tuhaf hissediyorum..." diye mırıldanıyor, sesi soluk bir fısıltıya dönüşüyor. Guruldamaya başlıyor ve sarsılmaya başladığında arkama yaslanıyorum.

"Seni ben zehirledim, Jasper," diyorum hafifçe, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi.

Gözleri şaşkınlıkla açılmış, yüzümle viski şişesi arasında gidip geliyordu. "Neden...?" Mırıldanıyor, gücü tükenirken kelimeyi dudaklarından zorlukla geçiriyor. Ağzı köpürüyor, gözleri şişiyor. Onun çırpınışını izliyorum, bakışlarımda kopuk bir empati titreşiyor. Cevap veriyorum, ses tonum neredeyse nazik. "Uğruna çalıştığım her şeyi torpillemeni göze alamazdım."

Bir dakika daha kasılır, konuşmaya çabalar, sonunda bedeni ağır ve yenilmiş bir şekilde yığılır. Bir zamanlar şüphe ve özlemle dolu olan gözleri, bilinci kaybolurken kararıyor. Açık hava sineması sessiz bir tanık, parlayan ekran bizim olmayan hikayelerle titreşiyor. Ona son bir kez bakıyorum, kaçınılmazlığın ağırlığı üzerime çöküyor. Bozuk viski şişesini topluyorum ve arabadan iniyorum, uzaklaşırken motorum gecenin içinde yankılanıyor.

* * *

Masamdayım, floresan ışıklar tepemde uğulduyor ve ben günlerimin ritmini belirleyen sıradan işlerle uğraşırken, o rahat, elleri cebinde yanıma geliyor ve masamın kenarına yaslanıyor. "Öğle yemeği yiyecek misin?"

Yapıştırılmış gülümsememle başımı kaldırıp bakıyorum. "Bunu planlamıyordum. Pek iştahım yok." Parmaklarım bir yığın kâğıtla kıpırdanıyor, bu da beklentimi gizlemek için çürük bir perde.

O oyalanıyor, ben de sessizliği bozmasını bekleyerek meşguliyet maskaralığıma devam ediyorum. "Ben de tam köşede Çin yemeği yiyecektim. Bir arkadaş iyi olurdu," diyor, gözleri benimkileri arıyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum, kararımı o yanıma geldiği anda vermiş olmama rağmen kararsızmış gibi davranıyorum. "Tamam," diyorum, ayağa kalkıyorum ve ceketime uzanıyorum.

Duvardaki küçük Çin lokantasına doğru yürürken rahat bir sohbet ve sonbahar havasının keskin ısırlığıyla doluyoruz. Pencerenin yanında bir masa buluyoruz, şehir hayatı akıp gidiyor, baloncuğumuzun içinden bize görünmüyor. Yemekler dumanı üstünde, mis kokulu bir şekilde geliyor ve çubuklar tabaklara çarpa çarpa yemeğe dalıyoruz. Chris çubuklarıyla uzun, parlak bir erişte alıyor, bana doğru uzatmadan önce şakacı bir şekilde çeviriyor. "İyice aç," diye alay ediyor, çarpık bir sırıtış yüzünü aydınlatıyor.

Gülüyorum, yabancı ama hoş bir ses ve erişteyi almak için öne eğiliyorum, sıcaklık ve tuzlu lezzet ağzımı dolduruyor. "Lezzetli."

Chris'le birlikte olmak gerçeküstü geliyordu, sanki gerçekliğimin lekelerinin henüz sızmadığı alternatif bir zaman çizgisine adım atmış gibiydim. Daha birkaç hafta öncesine kadar gözlerimin içine bakmaz, kibarca başını salları ve yan yan bakardı. Şimdi ise küçük, unutulmaya yüz tutmuş bir lokantada kahkahalara boğulmuştuk, çubukları dudaklarıma doğru narin erişte kıvrımları kaldırıyor.

Jasper'ı öldürme anısı hâlâ suçluluk ve kaçınılmazlık duygusuyla tenime yapışmış durumdaydı. İnsanları bu şekilde öldürmeyi tercih etmezdim. Cinayeti sadece gerçekten hak edenlere sakladığıma inanmayı severdim. Jasper'ın ölümü farklıydı. Daha karmaşıktı, bencillikle gölgelenmişti. Adaletten çok kendini koruma eylemiydi. Temiz hissettirmiyordu ama yapılmıştı. Siyanür bunu sağladı.

Gece karanlık bir bale gibi gelişti: Jasper'la buluşma, viski, lekeli bardak. Farkına çok geç varmıştı, ihaneti

Yüz hatlarındaki kesinlik önce şaşkınlığa, sonra da korkuya dönüştü. Chris eğildi, nefesi benimkine karıştı ve dudaklarımız geçici, elektrikli bir öpücükle buluştu. Bir an için dünya durdu, dışarıdaki kaos yok oldu. Ama sonra gerçeklik sert ve inatçı bir şekilde geri dönüyor. Chris geri çekiliyor, gözleri panikle irileşiyor. "Özür dilerim," diye kekeleyerek aniden ayağa kalkar. "Yapmamalıydım... Gitmem gerek."

Masadan kalkıp restorandan dışarı fırlıyor ve beni dudaklarımda hâlâ öpücüğünün sıcaklığını hissederken orada bırakıyor. Penceremizin dışındaki dünya, günüme kazınan yeni çatlaktan habersiz devam ediyor.

İşten sonra Chris'in evine gittim. Bana aşık olmasının bu kadar yavaş olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadece birkaç gün daha, onunla baş başa birkaç dakika daha, onu yıpratacağımı biliyordum.

Açelya çalılarının arkasına çömeliyorum, çiçekleri deliliğimin sessiz tanıkları gibi. Chris'in mutfak penceresi, izlemekten asla bıkmadığım evcilliği, her şeyi çözebilecek kazıkları olan sapkın bir tür televizyonu çerçevesiyor. İçeride Lizzie ocağın başında, önlüğü bir aile yemeğinin zayılatıyla lekelenmiş.

Chris yemek masasında oturmuş, hiç gelmeyen bir otobüsü bekleyen biri gibi bakıyor. Mutsuz görünüyor, sanki o mutfakta geçirdiği her saniye görünmez yakasına bir çentik daha atıyormuş gibi. Ama sonra Sophia, onların küçük kasırgası, kendini onun kucağına itiyor ve içinde bir şeyler yumuşuyor. Bambaşka bir adama dönüşüyor; Sophia'nın yanında aptallaşıyor, yüzünü buruşturuyor, kahkahası tencere ve tava seslerini bastıran alçak, otantik bir gümbürtüye dönüşüyor. Sophia aşağı atlıyor, gözleri kocaman ve aceleci, banyo muhtemelen onun varış noktası gibi görünüyor, küçük bacakları onu koridora götürmeden önce parmak uçlarında dans ediyor. Ve her şey o anda olur. Chris dönüyor, belki de hiçbir neden yokken, gözleri çalılar arasında yarı saklandığım yere kilitleniyor. Bir kalp atışı için aramızdaki boşluktan başka bir şey yok, elektriksiz bir gerilim mesafeyi kırıp geçiyor. Nefesim boğazımın sıkışıyor. Burada olduğumu biliyor. Gözlerinde çiçek açan tanımayı görebiliyorum ve aniden, bu artık sadece benim umutsuz fantezim değil. Gerçek ve elle tutulur, etrafımızı saran akşam kadar hissedilir.

* * *

O akşam eve geldiğimde, kahverengi bir Cadillac Deville gelişigüzel bir şekilde garajımın önüne park etmişti ve kimin olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu çünkü Dedektif Wells beni görür görmez arabadan atladı. Tüvit gri bir takım elbise ve gözlerini koruyan o büyük, iğrenç güneş gözlüklerini takıyor. Yüzündeki sert ifade işinin ciddiyetini gösteriyor.

Nefesimi düzene sokuyorum, yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve arabadan süzülerek çıkıyorum. Bir sonraki hamlemi tasarlamak için ondan kaçırıyordum. Bu istenmeyen ziyareti öngörmek, önseziler listemde üst sıralarda değildi, belki de olmalıydı. Dedektiflerin ve polislerin habersizce ortaya çıkması neredeyse bir tür kinayedir, özellikle de sevgiliniz kayıp bir kişiye.

"Dedektif Wells, sizi görmek ne büyük bir zevk," diyorum, topuklarım kaçınılmaz bir sona doğru geri sayım yapar gibi kaldırırma sertçe vurarak ona doğru yürürken.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor, gözleri beni neşter gibi hissettiren bir hassasiyetle değerlendiriyor. "Beni görmek bir zevk mi?" Sesi işaretsiz bir kâğıt gibi düz. "Benden kaçırıyordun."

Masum bir şaşkınlık numarası yaparak başımı eğiyorum. "Oh, saçmalık! Bunu bilerek yapmıyordum. Sadece işlerimi düzene sokmakla meşguldüm. Bilirsiniz işte... para, finans. Dean kaybolduğundan beri... eve ekmek getiren kişi o olduğu için faturaları nasıl ödeyeceğimi bulmam gerekiyordu."

Gözleri biraz kısılıyor, bu da söylediğim her heceyi incelediğinin bir işareti. "Anladın mı?"

En iyi gülümsememi gösteriyorum. "Evet. Hastanesi son maaş çekini bana veriyor. Üzerinde benim adım yazsın diye yeniden basıyorlar, o zaman bozdurabilirim." Bu sabah telefonda hastanenin muhasebesinde çalışan ve sesi çok sert çıkan bir bayanla konuşmuştum. Bu bir ikna ve çaresizlik dansıydı - su kanallarını açarak, zaten yeterince sıkıntı çektiğimi ve şimdi de beni evsiz bırakmak üzere olduğunu söyleyerek yalvardım. Bana acıdı ve onun eşi olduğum için bunu yapabileceğini söyledi. Şimdi her an postaya verilmek üzere adıma yüklü bir çek var.

Wells orada öylece duruyor, sanki adaletin terazisini öyle ya da böyle değiştirebilecekmiş gibi sözlerimi tartıyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor sonunda,

Yine de ses tonunda güven verici bir ifade yok. "Hâlâ birkaç sorum daha var."

Başımı sallıyorum, duruşumun uysal görünecek kadar gevşemesine izin veriyorum ama yerimi teslim etmiyorum. "Neye ihtiyacınız olursa, dedektif. Ne isterseniz." Ama yaklaşıp akşam güneşinin altında gölgesi benimkiyle birleşince, bu dikkatle kurgulanmış numarayı anladığını düşünmeden edemiyorum. "İçeri gelmek ister misiniz?" Cevap beklemeden yolu gösteriyorum. İçeri girdiğimizde Dedektif Wells'in dekoru incelediğini görüyorum.

"Güzel ev, Bayan Stratton," diyor, sesi nötr, ama içinde gerçek bir takdir var.

"Teşekkür ederim, Dedektif Wells," diye cevap veriyorum, her şeyin bunaltıcı pembeliğini sorgulamadığı için minnettarım. "Çay ister misiniz?"

Başını salladı. "Elbette."

Onu mutfığa götürüyorum, her adımım hissetmediğim bir rahatlığa ihanet ediyor. O da ölçülü bir tempoyla beni takip ediyor, gözleri her şeyi tarıyor. Su ısıtıcısını hazırlarken bitki çayının kokusu odayı dolduruyor, özel bir malzeme ekleme dürtüsüne direniyorum. Dedektif Wells farklı bir canavar; kocamın ölümünü soruşturan dedektifi öldüremezdim, bunu yapsaydım kendimi ele verebilirdim. Jasper'dan haberi var mı diye düşünmeden edemiyorum. Eminim şimdiye kadar birileri onu bulmuştur. Arabasını bulunmasının kaçınılmaz olduğu bir yere bıraktım. Jasper bulunmayı, kendi yöntemleriyle yas tutmayı hak ediyordu. Bir hikâye hazırlamıştım, tartışılmaz görünmek için gerçekler uydurmuştum.

Wells, "Bayan Stratton, size kocanızın ilişkisi hakkında daha fazla şey sormak istiyorum," diyor ve ellerimin bir anlığına da olsa hareketsiz kalmasına neden oluyor. Çatlayacakmış gibi gelse de yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. "Mum ışığı nöbeti sırasında kocanızın Bayan Patrick ile yattığını söylemiştiniz, doğru mu? Bunu ne zaman öğrendiniz?" Sesi neredeyse bir fısıltı, bir merhamet yankısı ve ben onu istismar ediyorum, gözyaşlarını çağırıştırıyor.

"Kaybolmadan birkaç gün önce öğrendim. I... Henüz onunla yüzleşmemiştim bile." Sesim titriyor, yaralı bir eşin mükemmel tınısı.

Wells not defterini çıkarır ve bir şeyler karalar. "Anlıyorum."

"Bir şey söylemeden önce bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermek istedim. Evrakları hazırlaması için bir boşanma avukatıyla görüşmeye hazırlanıyordum. Ama sonra o... ortadan kayboldu." Sözlerim yükselen buharın içine taş gibi düşerken, kaynayan çaydanlığı çığlık atamadan kesiyorum.

"Anlıyorum," diye tekrar mırıldanır. "Peki Bayan Stratton, Stratton'ın Patrick kocanıza bir şey yaptığınızdan mı şüpheleniyor?"

Ellerim bir kez daha donuyor ve yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum, ama soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum, iyi prova edilmiş bir işaret gibi düşen bir gözyaşını siliyorum. "Ben bir sineği bile incitmem," diyorum yumuşak, kuşkulu bir kahkahayla. "Özellikle de kocamı. Onu sevmiştim. Evet, aldattı ama asla onu incitecek bir şey yapmazdım." Gözyaşlarının serbestçe akmasına izin veriyorum, prova edilmiş bir keder çığ gibi büyüyor.

Dedektif Wells'in bakışları beni delip geçiyor. "Jasper Sanchez diye birini tanıyor musun?"

Bakışlarını karşılıyorum, yüz ifadem dikkatlice sıradan, neredeyse kayıtsız olacak şekilde hazırlanmış. "İsim bir şey çağrıştırmıyor," diyorum ve iki bardağa da sıcak su doldurup buharın yükselip dağılmasını izliyorum.

"Şey, kocanızın mum ışığı nöbetindeydi."

Kaşlarımı çatıyorum, uzak anılardan oluşan bir sisin içinden geçiyormuş gibi yapıyorum. "Biliyor musun, bu isim aslında bir şeyler çağrıştırıyor. Sanırım kocamın arkadaşlarından biriydi. Evet... *Jasper*. Bazen hafta sonları birlikte golf oynarlardı." Yalanın tadı dilimde demir gibi. Dean hayatında hiç golf sopasına dokunmamıştı.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Wells, ama sesi gerginleşmişti. "Dün sabah arabalı lokantada ölü bulundu."

Düzenlenmiş bir şok hareketiyle elimi ağzıma götürüyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Bu kasabada neler oluyor böyle? Eskiden güvenliydi."

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum, Bayan Stratton," Wells'in gözleri acımasız, sıkıca sarılmış anlatımı çözecek hatayı araştırıyor. "Telefon numaranızı onun adres defterinde bulduk," diye devam ediyor Wells, sesi artık bir neşter gibi, kesin ve kesici. "Sadece 'S' olarak etiketlenmişti ve adınızı mı yoksa soyadınızı mı temsil ettiğini anlayamadım, ki belli ki bu da Dean'in soyadıydı."

Başımı sallıyorum, açılış gecesinde derinlere inen bir aktris gibi taze gözyaşlarımı çağırıyorum. "Jasper konusunda daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," diyorum, gözlerim yumuşak ve uysal. "Onunla hiç tanışmadım ama Dean'in bana anlattığına göre iyi bir beyefendiymiş. Cenazesi ne zaman? Katılmayı çok isterim. Saygılarımı sunarım."

Dedektif Wells çayından bir yudum alır ve düşünür. "Annesi ve babası vefat ettiği ve kardeşleri ülkenin dört bir yanına dağıldığı için henüz bir düzenleme yapılmadı. Ama sizi haberdar edeceğim."

"Lütfen yap."

Birkaç dakika daha sıradan şeyler ve Dean'le ilgili genel sorularla geçer. Sonra kararlı bir hareketle not defterini kapatır ve takım elbisesinin cebine koyar. "Artık gitmem gerekiyor. Geç oluyor ve akşamınızı fazla işgal etmek istemiyorum."

"Teşekkür ederim, Dedektif Wells," diyorum açık bir yara gibi geniş ve parlak bir gülümsemeyle. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, anlamının kıyısında sallanan ama donuk kalan esrarengiz bir şeyle dolu.

Onu kapıya kadar geçirirken "Çay için teşekkür ederim," diyor. Dudaklarım kibar bir veda ile kıvrılıyor ama arabasının çalışıp uzaklaştığını duyduğumda içimde kalbim çılgın bir enerji senfonisiyle çarpıyor. O gider gitmez kanım kaynıyor, öfkeden sıcak, erimiş bir kararlılığa dönüşüyor. Hızlı ve sabit , hafızama zorla yerleştirdiğim numarayı çeviriyorum. Telefon çalıyor, çalıyor ve Millicent Garcelle'in ipeksi yumuşak sesi karanlık, kadifemsi bir geceden fırlamış gibi ahizeden gelene kadar nefesim hızlanıyor.

"Alo?"

"Senin için başka bir işim var. Yarın öğleden sonra geleceğim."

Millicent soru sormaz. Çaresizliğin ve kararlılığın konuşulmayan dilini anlıyor. Telefonu kapatıyorum, kararlılık göğsümde koruyucu bir kabuk gibi kristalleşiyor. Dedektif Wells'in içtiği çay fincanına bakıyorum, parlak mavi sakızı güzel çiçekli çay fincanımın kenarından iğrenç bir şekilde sarkıyor.

* * *

Millicent'ın kapısını alıyorum, ses kararlılığımı yankılıyor ve "İçeri gel!" diye bağırdığını duyuyorum. Son ziyaretimin aksine bu kez yalnız olacağını umarak kapıyı itip açıyorum. Sanki göz alıcı bir gece için dışarı çıkıyormuş gibi muhteşem mor bir elbise giyerek arka taraftan çıkıyor. Telaşlı görünüyor, kulağına dev bir mücevherli küpe takıyor, hareketleri kesin ama aceleci.

"Bölüyor muyum?" Kaşlarımın kalkık olduğunu ve eğlendiğimi ima ederek soruyorum.

"Eğer rahatsız ediyor olsaydın, içeri gelmeni , kibarca siktir git derdim," diyor diğer küpeyi takarken. "Adı neydi... Chris?"

"İyi. Yavaş ama iyi."

Millicent gülümsüyor. "Sabır bir erdemdir, sevgilim," diye mırıldanıyor ve sonra gözleri ellerime kayıyor. "O da ne?"

Lilah'nın fotoğrafını kaldırarak dairesine doğru ilerliyorum. Dean'le geçen yaz düzenlediğimiz barbekü partisinde çekmişim. O gün çok güzel görüldüğünü söylemek yetersiz kalır, beyaz askılı elbisesi ve mükemmel şeker kırmızısı rujuyla. Fotoğrafı kaldırdım. "Bu kadını tanıyor musun?"

Millicent'ın gözleri benimkilerden tekrar fotoğrafa kayıyor. Fotoğrafı elimden kapıyor ve eleştirel bir gözle inceliyor. "Onunla hiç tanışmadım," diyor sonunda. "Yine de güzel kız. Büyü yapacağımız kişi bu mu?" Gözlerinde eğlence dans ediyor, karanlık bir neşenin parıltısı.

"Hayır," diyorum, her kelimem acıyla yüklü. "O, kocamı arkamdan beceren kadın," sesimdeki karanlık hissediliyor, yüzeyin hemen altında bir fırtına toplanıyor. Millicent'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ona büyü yapmasına yardım ettiğini düşündüm. Tam bir sürtük olduğu için tek mantıklı açıklama buydu," diyorum, sözlerim bıçak gibi kesiyor.

"Onu tanımıyorum," diyor umursamaz bir tavırla, pelüş ve abartılı kanepesine doğru kayarak. "O zaman büyü yapacağımız şanslı adam kim?"

Karşısına oturuyorum, getirdiğim diğer eşyayı hesaplı bir hassasiyetle sehпасının üzerine yerleştiriyorum. "Bir dedektif," diyorum. "Kocamın kayboluşunu araştıran bir dedektif," diyerek ürkütücü bir ödöl gibi Ziploc poşetinde saklanan sakızı gösteriyorum. "Bu onun sakızı."

Bana bakıyor, ifadesi meraktan daha hesaplı bir şeye dönüşüyor. "Onu sen öldürdün, değil mi?" Cevap vermedim. Yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor, araştırıyor, inceliyor. "Küçük kıızıl saçlı kadını dürttüğü için kocanı öldürdün, değil mi?"

"O sadece bir kadın değildi. O benim en iyi arkadaşımdı."

Millicent arkasına yaslanır, dudaklarında yavaş ve tehlikeli bir gülümseme kıvrılır. "Anlıyorum," diyor Millicent. "Yaptığım işi yaparken, içinde bir tür karanlık olması gerekiyor." Beni kendi yörüngesine çekmek istercesine hafifçe eğiliyor. "İnsanları kendi istekleri dışında bir başkasına aşık etmek," diye yavaşça devam ediyor, her kelimesi baştan çıkarıcı bir damla, "uğursuz bir dokunuş gerektirir."

Ona bakıyorum, merakım ihtiyatlı bir saygıyla karışıyor. "İnsanları öldürdün mü?"

Millicent'ın gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyor. "Beni küçümseyen aşıklardan payıma düşeni aldım," diyor, sesi bir oktav düşerek neredeyse tehditle kadifemsi bir hal alıyor. "Ve ne derler bilirsin. Cehennemde küçümsenen bir kadın kadar öfke yoktur." Gülüşü yumuşak, neredeyse müzikal, ama tenimi karıncalandıran bir kenar taşıyor. Koltuğunun pelüş derinliklerine geri gömülüyor, durgun bir zarafetin resmi, ama şimdi varlığı sarmal bir yılan gibi hissettiriyor. "Görüyorsun ya sevgilim," diye devam ediyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, "büyü sadece güçle ilgili değildir. Kontrolle de ilgilidir. Manipülasyon. Bıçağı nereye saplayacağını bilmektir, mecazi anlamda tabii ki." Elini havalı bir şekilde sallıyor, küpelerindeki dev mücevherler alçak ışığı yakalıyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum, sadece gülümsüyorum, büyülenmiş gibiyim.

"Peki... kimi öldürdün? Seni kim küçümsedi?"

Yüz ifadesi melankolik bir hal alıyor. "On yıl önce," diye başlıyor Millicent, sesi yumuşak bir mırıltı, "ilk aşk büyümü her şeyim olduğuna inandığım bir adama yapmıştım. Adı Daniel'dı." Sanki uzun zaman sonra bu ismi duymak ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi duraksıyor. "Çekiciydi, komikti ve beni daha önce görmediğim şekillerde gördüğünü hissettirdi," diye devam ediyor, gözleri uzakta. "Ama yıllar geçtikçe büyü zayıflamaya başladı, o zamanki deneyim eksikliğimden dolayı, ilk başta bilmesem de. Ama büyü yavaş yavaş yıprandı. Çok geç olana kadar işaretleri göremedim." Millicent'ın ses tonundaki çiglikten etkilenererek eğildim. "Daniel huzursuzlanmaya başladı," diyor Millicent, sesinde bir titreme. "Ayrılmaktan, devam etmekten bahsetmeye başladı. Bana bittiğini, beni terk edeceğini söylediği gün, büyü neredeyse bir fısıltı gibiydi. İçimde bir şeylerin koptuğunu hissettim."

Gözleri sertleşiyor, o anının fırtınası gözlerinde parlıyor. "Onu vurdum," diye itiraf ediyor, sesi meydan okuma ve pişmanlık karışımı. "Panik ve öfke görüşümü bulanıklaştırdı. Her şeyden sonra gitmesine izin veremezdim." Millicent duraklıyor, soğukkanlılığını yeniden kazanıyor. "Onu bodrumumda tuttum, vücudu sadece kemik olana kadar çürüyordu. Gitmesine izin veremezdim."

Oda daha soğuk geliyor, Millicent'ın itirafının gerçekliği aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor. Oturduğu yerden kalkıyor, garip bir zarafetle sunağına doğru ilerliyor, penceresinin hemen altındaki küçük ahşap bir bank. Nazik elleriyle, orada tünemiş olan kafatasını kaldırıyor ve değerli bir eser gibi kucaklıyor. "Bu," diyor, sesi neredeyse şefkatli, "Daniel'di. İlk aşkım." Kafatasının tepesini kutsallığa varan bir hürmetle öpüyor. "Onu hatırlamak için saklıyorum. Aşkımın derinliğini ve içinde barındırdığı karanlığı kendime hatırlatmak için."

Huşu içinde izliyorum. Sevgilimin kafatasını saklamak hiç aklıma gelmemişti. Başka küçük hatıraları da sakladım ama bir kafatasını saklamayı hiç düşünmemiştim. Çok riskli görünüyordu. Ama Millicent korkusuz. Sevgilisinin kafatasını sunağında saklıyor, herkesin görmesi için gururla sergiliyor. Bir tanıma acısı hissediyorum. Millicent'ın davranışlarında kendimi görüyorum, ne pahasına olursa olsun aşka tutunmak için duyduğum çaresiz, tüketen ihtiyacı. "Sen ve ben birbirimize benziyoruz. Arzularımızla hareket ediyoruz, başkalarının yaklaşmaya cesaret edemeyeceği çizgileri aşmaya istekliyiz," diye fısıldıyorum.

Millicent bana dönüyor ve kaybettiği aşkıyla ilgili hikayesini paylaştıktan sonra gülümsemesi geri geliyor. "Seninle ilk tanıştığımdan beri ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye fısıldıyor. "Diz çok sevgilim," diye talimat veriyor. "İyi dedektifin düzgün bir şekilde büyülendiğinden emin olalım."

* * *

Telefon çaldığında neredeyse gece yarısıydı, kedi dostlarımla sarmaş dolaş yatakta uzanırken ses sessizliği kesiyordu. Avokado rahatça karnıma yayılıyor ve ben onu nazıkçe kaldırıyorum, protestosu tembel bir miyavlama. Ahizeyi kulağıma götürüyorum ve temkinli bir "Alo?" sesi çıkarıyorum. Uzun bir sessizlik oldu.

Ve sonra, sesi araya giriyor. "Satara, ben Chris."

Vücudum kilitleniyor, kalbim çarpıyor. Geçen gece beni gördü. Beni penceresinden bakarken gördü, özlemin transına kapılmışım. Zihnim senaryolar arasında koşuşturuyor, korku ve umudun hassas dengesi tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Büyü öfkesini yumuşatacak mıydı? Bütün hafta boyunca bu anın kaçınılmazlığını hissetmişim, öyle ki onunla karşılaşmaktan korunmak için işten iki gün izin almışım. Neyse ki kocanız kaybolduğunda insanlar size normalden daha fazla anlayış gösteriyor.

Patronum, *istediğin kadar zamanın* var, dedi. Ben de öyle yaptım, kaçınma kozamın içine çekildim. Boğazımda yükselen korkuyu bastırdım. "Merhaba Chris," diyorum, rahat bir ton yakalamaya çalışıyorum ama sesim titriyor.

"Seni işte özledik." Sesi kızgın gelmiyor.

Göğsümde bir rahatlama hissi belirliyor ve tezgâha yaslanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Biz mi?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Tamam, sadece ben," diye itiraf ediyor. "Ama Sebastian da seni sorup duruyor. Ofisin sensiz sıkıcı olduğunu söylüyor."

"Oh, Tanrı korusun." Gülümsemem genişliyor, içime bir sıcaklık yayılıyor. Belki de her şey yolundadır.

"Seni... geçen gece gördüm," diyor. Sessizliğimi koruyarak konuşmanın ağırlığını onun taşımasına izin veriyorum. "Yine de sorun değil. Sorun etmedim."

"Hayır mı?"

İç geçiriyor ve bu yorgunluk ve dürüstlük dolu bir ses. "Hayır, gerçekten gururum okşandı. Ne kadar sefil olduğumu görmene sevindim."

Dudağımı ısırdım. "Ne kadar mutsuz olduğumu gördüm."

Boğazını temizliyor, yer değiştirirken hatta bir hışırtı duyuluyor. "Muhtemelen neden bu kadar geç aradığımı merak ediyorsunuzdur."

"Bu düşünce aklımdan geçti."

Arka planda bir sessizlik var, sesi fısıltıya düşüyor. "Satara, seni düşünmeden duramıyorum," diye fısıldıyor. Işıldıyorum, sessiz, muzaffer bir dans yapıyorum, pembe geceliğim loşta bir hareket bulanıklığı

Işık. "Nasıl ya da neden bilmiyorum ama aklımdan çıkmıyorsun. Ne yaparsam yapayım, seni düşünmekten kendimi alamıyorum. Sanırım... Sanırım sana aşık oluyorum."

Kelimeler zihnimde yankılanıyor, baş döndürücü ve sarhoş edici. Hiç böyle bir mutluluk hissetmemiştim, düşün günümde bile. Tüm vücudum heyecanla titriyor. "Oh," diyorum, sesim artık pürüzsüz ve kendinden emin. "Öyle mi?" "Evet. Düşüncelerimi tamamen ele geçirdin ve bunu görmezden gelemem.

artık," diye itiraf ediyor.

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Sevindim," diyorum, sevincimin taşmasına izin veriyorum, ses tonum zaferin tatlılığına dalıyor. Chris artık benim, yörüngeme girmiş, gece geç saatlerde yaptığı itirafla bu gerçek mühürlenmişti. "Bana gelmek ister misin?" Kelimeler ben daha tahmin edemeden ağızımdan dökülüveriyor. Cevap vermesi beş saniyeden fazla sürmüyor.

"Evet."

Chris geldiğinde, aramızdaki hava ham bir ihtiyaçla dolup taşıyor. İçeri adımını attığı anda, uzuvlarımız ve acil öpücüklerimiz birbirine karışıyor. Karşılaşmamız ateşli, yoğun, ikimizin de dikkatle koruduğu engelleri yıkıyor. Dokunuşu içimde bir şeyleri tutuşturuyor, geçmişin hayaletlerini yakıp yok eden bir ateş.

Hayatımın en iyi seksiydi, beni nefessiz ve bitkin bırakan bir tutku bulanıklığı. Chris nihayet sabahın dördünde sıvıştığında, dudaklarıma tek gecelik bir ilişkiden çok aşk gibi hissettiren kalıcı bir öpücük konduruyor. Gidişinin ağırlığı üzerime çöküyor, kafam bir duygu girdabına dönüşüyor. Chris'in yatağında olduğu o birkaç saat içinde başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne Dean, ne Lilah, ne de işlediğim suçların ortaya çıkma tehlikesi, sadece o.

Sabahın ilk ışıkları panjurların arasından süzülürken, işe gitmek için giyiniyor, kendimi kederli bir eş kılığına sokmaya çalışıyorum. Ama bu bir mücadele; kalbim hala dün gecedен kalma bir çarpıntı içinde. Aynada kederli ifademi prova ediyorum, gözlerimin altındaki gölgeleri ve dudaklarımdan düşüşünü çağırıyorum. İş arkadaşlarım sessiz taziyelerle yaklaşıyor, sözleri zararsız böcekler gibi etrafımda vızıldıyor.

Her acıma ve sempati ifadesi usulca iniyor, uygun baş sallamaları ve mırıldanarak teşekkürleri çağırıştırıyor. Dikkatle düzenlenmiş bir keder performansı sergileyerek hareket ediyorum. Sonra Chris içeri giriyor, rahat ama uykusuzluğu gözle görülür bir şekilde belli oluyor. Gözleri biraz yorgun olsa da gizli bir sevinçle parlıyor. Dudaklarında küçük, okunamayan bir gülümseme oynuyor. Gözlerimiz buluşuyor ve hafifçe başını sallayıp kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Bu jest abartısız, neredeyse küçümseyici, ancak yüzeyin altında bir

ortak anlayış. Tepki vermemek, sırrımızın sıcaklığının bana ihanet etmesine izin vermemek için kendimi zorluyorum. Gün ilerledikçe kendimi bir önceki gecenin her dokunuşunu, her fısıltısını tekrarlariken buluyorum. Ofisin uğultusunun arka planda bir mırıltıya dönüştüğü sessiz anlarda Chris'e bakışlar fırlatıyorum. Ne kadar önemsiz olursa olsun, her alışveriş küçük bir heyecan, gecenin mutluluğunu hatırlatıyor. Ona olan özlemim yüzeyin altında güçlü ve her şeyi tüketen bir akıntı.

* * *

Piştirirken kendi kendime mırıldanıyorum, radyoda mırıldanan erkek şarkıcının ipeksi sesinin tadını çıkarıyorum. Mutfak rahatlatıcı vanilya kokusuyla doluyor ve kendimi harika hissediyorum. Dedektif Wells bu akşam benimle bir görüşme daha talep etti ve büyüünün bir kez daha işe yarayacağından eminim. Onu parmağımın etrafında döndürmek, normal şartlar altında asla paylaşmayacağı sırları ifşa etmesini sağlamak çok kolay olacak.

Chris ve ben birbirimizden uzak duramıyoruz. O geceden beri, tutku ve gizliliğin baş döndürücü bir karışımı oldu. Ofisini hızla özel mabedimize dönüştürdük, masasının üzerinde seviştik, kahkahalarımız kelimeler ve inlemeler arasındaki boşlukları doldurdu. Dokunuşu sarhoş edici, inkar edemeyeceğim günlük bir ihtiyaç.

Bıçağı olgun çileklerin arasında kaydırarak onları özenle kesiyorum. Vanilyalı pastanın zengin kokusu taze meyvenin ekşiliğine karışıyor, planlarımın tatlılığını ve asidini yansıtan duyuşal bir şölen. Her bir çilek dilimi, kendi başına bir sanat eseri olan buzlu pastanın üzerine mükemmel bir şekilde yerleşiyor. Gülümsüyorum, işimden memnunum. Pastayı cilalı bir tabağa yerleştiriyorum, aldatmacama son dokunuşu yapıyorum ve Lilah'nın evine doğru yola çıkıyorum.

Lilah'nın evi mütevazı, bekar bir annenin öğretmen maaşıyla bir araya hayatın bir kanıtı. Kocasının ölümü hakkında konuşmayı hiç sevmezdi, sadece "korkunç bir kaza" şeklinde kısa bir açıklama yapardı ve bundan bahsetmek ona acı verirdi. Onu bunca yıldır tanıdığım için, mahremiyetine saygı duyarak bu konudan uzak durmayı öğrendim.

Lila'yı tanıdığım altı yıldan bu yana, sadece birkaç etkileyici olmayan erkekle birkaç randevuya çıktı. Eskiden onun bağımsızlığına, partneri olmadan mutlu olabilme yeteneğine hayranlık duyardım. Hayatı tek başına idare etmek neredeyse muhteşem görünüyordu. Ama şimdi, bu hayranlık ihanetle lekelenmiş durumda. Dean'le yattığı bilgisi içimi kemiriyor. Her şeyi bilmek istiyorum; ne zaman başladığını, aşk olup olmadığını ya da sadece seks olup olmadığını. Ama bugün sorularımı bastırıyorum, gerçek niyetimi bir gülümsemeyle maskeliyorum ve sunmak için burada olduğum uzlaşma görüntüsüne odaklanıyorum.

Kapısının zilini çalıyorum ve hemen ardından merdivenlerden inen birinin ağır adımlarla attığı gümbürtüyü duyuyorum. Bu Danny, şüphesiz oğlu. Kapı açılıyor ve beni beklenti dolu bakışları karşılıyor. Danny yakışıklı bir çocuk, bakır kahverengi saçları ve çilleri annesinin yüz hatlarını yansıtıyor, ama yumuşak kahverengi gözleri ve çıkık burnu

Lilah'nın. Babasıyla hiç tanışmamış olması çok yazık. Lilah'ya olan nefretim her şeyi tüketiyor olsa da çocuğu için hala biraz empati hissediyorum - ya da toplayabildiğim az empati. Ama belli belirsiz. Danny o garip ergenlik evresinde, çocukluk ve olgunluk arasındaki boşlukta sıkışıp kalmış. "Merhaba Danny. Annen evde mi?"

Gözleri bana değil pastaya sabitleniyor. "Bu bizim için mi?" diye mırıldanıyor, belli ki tatlıdan büyülenmiş.

"Evet, sadece senin için değil, annen için de, o yüzden hepsini yiyemezsin, tamam mı?" Sinsi bir gülümsemeyle onun ilgisini çekmeye çalışıyorum. Orada öylece duruyor, yere bakıyor. Gençler hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da bir dünya duygu taşıdıkları ama bunları nadiren ifade ettikleridir. Danny ile yaptığım sohbetlerde diyalogu devam ettirmem gerekiyor, bu da kısa etkileşimlerimiz boyunca ince ayarını yaptığım bir beceri. "İçeri girebilir miyim?" Nazikçe dürtüyorum.

Danny geri adım atarak kapıyı daha geniş açar. "Anne! Satara burada!" Birden oturma odasında belirdi; aşağı indiğini bile duymamıştım. Lilah'nın bakışları yoğun, ifadesi sert ve inatçı. Ama yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi, Danny'ye dönerken ağzının kenarları mekanik bir şekilde yukarı doğru seğiriyordu. "Odana git Danny," diyor kesin bir dille.

Danny'nin gözleri tekrar pastaya kayıyor, aramızdaki gerginlikten bir uzaklaşıyor. "Pasta alabilir miyim?"

"Daha sonra. Yemekten sonra," diyor Lilah, ses tonu pazarlığa yer bırakmıyor. Dikkatini tekrar bana çeviriyor ve hızlı bir agresiflikle elimden pastayı kapıyor. Sessizlik aramızda kalın bir şekilde uzanıyor, ikimizin de doldurmak istemediği garip bir boşluk. Sonunda o bozuyor. "Çay?"

Başımı salladım. "Bu çok hoş olur, teşekkür ederim." Onu mutfağa kadar takip ediyorum, keki tezgâha bırakıyor, hareketleri kasıtlı ve sakın. Lilah çayla meşgul olurken, yüzündeki çizgileri, çenesindeki gerginliği, gözlerindeki duygu titreşimlerini okumaya çalışıyorum.

Sırtı bana dönükken gözlerimin tanıdık çevrede dolaşmasına izin veriyorum - basit, uyumsuz dolaplar, yıpranmış tezgahlar, sessizce yaşadığı hayattan bahseden küçük biblolar. Çaydanlık ısıklık alıyor ve Lilah ustalıkla iki fincana sıcak su doldurup birini koyuyor. Mutfak tezgahına çay poşetini fincanına daldırıp çıkarıyor. "Biliyorsun artık herkes bana fahişe diyor," diyor Lilah kesin bir dille. "Mum ışığı nöbetindeki küçük konuşmandan beri."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bunun için üzgünüm."

Lilah kuru, esprisiz bir kahkaha attı. "Elbette öylesin Satara," diyerek doğruldu ve yüzünü bana döndü. "Okulumdaki diğer öğretmenler bana onu öldürmüşüm gibi bakıyor," diyerek çayından bir yudum alıyor. Ben de onu taklit ederek bir yudum alıyorum. "Ama senin amacın buydu, değil mi?" Yeşil gözleri tereddütsüz, beni delip geçiyor.

Omuz silkiyorum. "Hayır," diyorum sakinliğimi koruyarak. "Özellikle değil."

"Oğlum bile bana sorular soruyor ve ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diyor Lilah, sesi yorgunluktan ağırlaşmış bir şekilde.

"Ona gerçeği söyle tatlım," diyorum hafifçe, neredeyse neşeyle. "Ona kocamı becerdiğini söyle."

Lilah gözlerini kapatıyor ve içinden bir titreme geçtiğini izliyorum. Başını yavaşça sallıyor, bir duygu dalgası üzerine çöküyor. "Bilmiyorum..." sesi kesiliyor ve bir an için tamamen yenilmiş görünüyor. Yorgunluk güzel yüzünü sarıyor, bitkinlik çizgileri yüz hatlarını bozuyor. "Unut gitsin," diye mırıldanıyor benden çok kendine.

Lilah'nın karşısındaki tezgâha yaslanıp onu inceliyorum. "Sorun ne Lilah? Seçimlerinin sonuçlarıyla başa çıkamıyor musun?"

Gözlerini açıyor, yorgunluk sisinin ardında bir öfke titreşimi yeniden alevleniyor. "Bu sadece benimle ilgili değil, Satara," diyor, sesi alçak ama kararlı. "Danny tüm bu olanlarda masum. Bunların hiçbirini o istemedi."

"Ben de bilmiyordum," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdim. "Ama işte buradayız."

Bana bakıyor ve bir an için bir şeylerin titreştiğini görüyorum - belki pişmanlık, belki de bir parça suçluluk. Neredeyse acınacak halde. Bana tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, dikkatle bana bakıyor. İçimde yükselen duyguyu görmezden geliyorum. "Haklısın," diyor sessizce. "İşte . Ve savaşımaya devam etmenin ne faydası var?"

Orada duruyoruz. Gözlerim dudaklarına ve tekrar gözlerine kayıyor. Ben eğildim, o da eğildi. Hareket etmiyoruz. Öylece duruyoruz, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Kısa bir an gibi geliyor ama aynı zamanda sonsuzluk gibi. Sonunda geri çekiliyor, göğsü inip kalkıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyorum. "Belki bir işe yaramıyor ama beni ayakta tutan tek şey bu."

Lilah iç geçirir. "Ne yapacaksın Satara? Son oyunun ne?"

Gülümsüyorum, soğuk, hesaplı bir gülümseme. "Bunu bilmek bana, endişelenmek de sana düşer."

"Benden nefret ediyorsun, o zaman neden buradasın?" Lilah sabrının tükendiğini açıkça söylüyor. "Saçmalamayış keselim, Satara."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Senden nefret etmiyorum Lilah," diyorum sesime samimiyet katmaya çalışarak. "Buraya mum ışığı nöbetinde yaptığım konuşma için özür dilemeye geldim. Pastayı da barış teklifi olarak getirdim."

Lilah'nın gülümsemesi küçümseyici, neredeyse alaycı. "Eğer bir daha senin yaptığın bir şeyi yiyeceğimi düşünüyorsan..." diyor karanlık bir sesle, sesi soluklaşıyor. Suçlaması karşısında kaşlarım çatılıyor. Gerçekten onu zehirlemeye çalıştığımı mı düşünüyor? Bunun saçmalığı beni neredeyse güldürüyor. Onu şimdi zehirlemek gülünç olurdu, Dean'in kayboluşunu ve ardından ölümünü onun üzerine yıkma hedefimi baltalardı. Eğer aniden ölürse şüphesiz baş şüpheli ben olurum. Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyor?

"Saçmalama Lilah. Bu sadece sıradan bir pasta."

Ama Lilah'ın bakışları çelik gibi. Ani ve soğuk bir meydan okuma hareketiyle pastayı yerden alıyor ve yüzüstü lavaboya çarpıyor. Buzlanma her yere uçuyor, duvarlara çarpıyor, saçlarına ve yüzüne bulaşıyor. Aklını kaçırmış gibi görünüyor, sakın yüzü paramparça olmuş.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Bu manzara hem şok edici hem de neredeyse gülünçtü. "Bu çok kabaydı" diyorum, patlaması karşısında sırtıma isteğimi bastırarak. "O pasta için gerçekten çok çalıştım."

Lilah'nın yüz ifadesi öfke ve tiksintinin karışımıyla çarpılıyor. "Defol," diyor, sesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle titriyor.

Sandalyemden yavaşça kalkıyorum, hareketlerimi ölçülü ve telaşsız tutmaya dikkat ediyorum. Ona bakıyorum, *gerçekten* bakıyorum ve sınırlarına kadar zorlanmış bir kadının ham kenarlarını görüyorum. "Peki," diyorum, sesim soğuk. "Ama şunu bil ki Lilah, bundan sonra ne olursa olsun, bunu sen istedin." Kapıya doğru ilerlerken gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebiliyorum.

Beni kapıdan dışarı kadar takip etti. "Bunu kanıtlayacağımı biliyorsun! Satara'ya ne yaptığını kanıtlayacağım," diye çılgınca bağılıyor ben uzaklaşırken. Ben bir şey demiyorum. Kıpırmızı ve öfkeli. "Siktir git!" diye bağılıyor. Komşulardan bazıları kapılarının arkasından, bazıları da pencerelerinden kafalarını uzatıp Lilah Patrick'in ne kadar kolay sinirlendiğini ön sıradan izlerken içten içe gülümsüyorum.

Tam da planladığım gibi.

Arkamda, Lilah ortalığı temizlemekle baş başa kalıyor - hem pastanın fiziksel enkazını hem de yüzleşmemizin kalıcı enkazını. Ve ben uzaklaşıyorum, zihnim şimdiden yeni ipler örüyor, yeni tuzaklar kuruyor, sonunda kazananın ben olacağımdan eminim.

* * *

Kitap kulübüne ilk gelen Cynthia, elinde peynir tabağı ve gülümsüyor. Elbette çok güzel görünüyor, üzerinde kabarık kollu, göz alıcı gece mavisi bir elbise var, saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, gözleri her şeyden çok göstermelik bir sıcaklıkla parlıyor. "Nasılsın tatlım?" diye soruyor, Cynthia ona şantaj yaptığım için beni affetmiş gibi görünüyor. Beni selamlarken ses tonunda zerre kadar öfke yok. Gözleri gerçek bir endişeyle yüzümde geziniyor. Kendimizi gizlemek için takındığımız bu tavır gerçekten de ironik.

"Her şeye rağmen iyiyim, teşekkürler." Onunkine uyacak kadar geniş bir gülümsemeyi zorluyorum. Sırada Lizzie var. Berbat durumda ve çırpınışını görmek yüzüme bir gülümseme getiriyor. Saçları dağınık, cildi donuk ve cansız. Kocasıyla bir ilişkim olduğundan zaten şüpheleniyordu ama şimdi kesin olarak biliyor mu merak ediyorum.

Lilah'ya kocamla yattığı için kızgın olmanın ve benim aynı şeyi başka bir kadına yapmamın çelişkisini anlıyorum ama durum farklı; Lilah benim en iyi arkadaşımdı. Bu bir prensip meselesi. Lizzie ve ben sadece tanıdıklarız, daha fazlası değil.

Cheryl ve Dawn birlikte geliyorlar, Cheryl beni her zamanki kibirli havasıyla, tebaasına başkanlık eden bir kraliçe edasıyla karşılıyor. Bana sarılıyor ve ben sessizce gözlerimi deviriyorum, kocasını kendisine aşık etmek için büyü yaptığında bu kadar yüksek ve kudretli davranmanın ne kadar cüretkar olduğunu fark ediyorum. O benden daha iyi değil ve bu gizli bilgi bana sessiz bir neşe veriyor. Dawn'ın boynunda bir başka morluk var, şüpheli bir şekilde el izi şeklinde. Makyajla iyice kapatmış ama ben hâlâ görebiliyorum. Bana duygusal bir gülümseme veriyor, gözlerine ulaşmaya çalışan ama kısa düşen bir gülümseme. Bu bir maske, ama zaten bu gece hepimiz maske takmıyor muyuz?

Yerleştiklerinde, Dean hakkındaki tüm yorumlarını, sempatik bakışlarını ve yüzeysel özürlerini sinek kovalar gibi bir kenara itiyorum. "Şimdiden iki ay geçtiğine inanamıyorum..." Cheryl sözünü yarıda kesiyor, boğazımda safra hissi uyandıran bir acıma duygusuyla bana bakıyor.

"Zaman uçup gidiyor," diyorum soğukkanlılıkla, kadehlere şarap doldurup dikkat dağıtmak için dağıtıyorum. "Kim tartışmaya başlamak ister?"

Gece zoraki kahkahalar, gergin gülümsemeler ve bardak şıngırtılarının boş sesleriyle devam ediyor. Cynthia kitap hakkında konuşmaya devam ediyor, ben kendimi sesi donuklaşıyor. Kahkaha ve şarap sesleri

Grup dışarı çıktıkça sohbet yavaş yavaş dağılıyor ve Dawn'ın onu ve beni odada bırakarak kaldığını fark ediyorum. Akşamın kalıntıları

-Birkaç boş şarap kadehi, ordövrlerden kalan kırıntılar ve atılmış peçeteler evimin yüzeylerine dağılıyor. Dawn'ı izliyorum, temizlik yapmama yardım ederken ellerinin huzursuz kuşlar gibi kıpır kıpır olduğunu, gözlerinin odanın içinde sinirli bir şekilde dolaştığını ve bir noktada asla uzun süre durmadığını fark ediyorum. "Satara, seninle biraz konuşabilir miyim?" diye soruyor, sesi kırılgan bir titreme, odaya çökmüş olan sessiz sakinliği zar zor kırıyor.

"Elbette Dawn," diye cevap veriyorum, merakım midemdeki gerginlikle karışıyor ve sesimi daha yumuşak, daha dikkatli bir şeye dönüştürüyor. Dawn'ın parmakları, rengine hiç yakışmayan pas rengi bluzunun eteğini kıvrıyor ve kumaşın endişeli tutuşunun altında kırıp gerildiğini görebiliyorum. Bakışları ürkek bir güve gibi odanın içinde geziniyor ve sonunda benimkine yerleşiyor. Gözlerinde, korku ve kararlılığın karışımından oluşan, tüylerimi diken diken eden bir keskinlik var.

"Ben... Sanırım Dean'i sen yok ettin," diyor, her kelime aramızda durgun bir göle düşen bir taş gibi düşüyor ve dışarıya doğru şok dalgaları gönderiyor. Nefesim kesiliyor ama yüzümü sakin bir maske haline getirmeye zorluyorum, yine de aramızdaki hava elektrik yüklü gibi geliyor.

"Dawn, neden bahsettiğini bilmiyorum," sesim kararlı ama temkinli. "Neden böyle düşünüyorsun ki?"

Bakışları hiç değişmiyor ve bir an için bakışlarına hapsoluyorum, gözlerinin ardında dönen duygu fırtınasının dilsiz bir tanığı oluyorum. "Anlamalısın," diye devam ediyor, sesi kuru dallar gibi çatlıyor. "Artık bu şekilde yaşayamam. Richard... o..." Sesi kesiliyor, söylenmemiş kelimeler havada asılı kalıyor, loş ışıktaki neredeyse görülebiliyor.

İçinde çiğ ve elle tutulur bir çaresizlik var ve bu beni onun nasıl bir cehennemde yaşadığını merak etmeye itiyor. "Dawn, bunları yaşadığın için üzgünüm ama sana yardım edemem."

Dawn'ın omuzları çöküyor ve bir an için tamamen yenilmiş görünüyor. Vücudundaki gerginlik azalmış gibi görünüyor ve daha küçük, daha kırılgan görünüyor. "Sadece düşündüm ki... belki sen..." diye fısıldıyor, sesi belirsizliğe dönüşüyor.

Sözlerinin ağırlığı ve taşıdıkları imalar neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Sessizliği bozarak kararlı bir şekilde "Hayır," diyorum. "Evimi hemen terk etmen gerekiyor."

Başını sallıyor, kapıya doğru dönmeden önce yüzünde garip bir kararlılık ve teslimiyet karışımı beliriyor. Hareketleri yavaş, neredeyse isteksiz, sanki kendini bataklıkta sürüklüyormuş gibi. Tam eşiğe ulaştığında içimden bir ses onu geri çağırmam için beni zorluyor. "Dawn, bekle." Duraksıyor, gözlerinde hâlâ parıldayan o son umut kırıntısıyla geri dönüyor. "Bir silah al. Bu kadar zayıf olmayı bırak."

* * *

Dedektif Wells'in ziyaretine hazırlanmakla meşgulken Dawn'la olan etkileşim aklımı kurcalayıp duruyor. Bana o soruyu sormasına neden olan neydi? Dean'i benim öldürdüğümünden bu kadar emin olmasını sağlayan neydi? Elbette tahmin yürütüyor olabilirdi ama gözlerinde bir şey vardı, sesinin baskı altında buz gibi çatlamasında bir şey vardı. Sanki biliyor gibiydi. Ki bu hiç mantıklı değil. Dawn ve ben çok yakın değiliz. Onun bilme ihtimali beni geriyor ama düşünecek zamanım yok. Sıcak, buharlı bir duşa girdim.

Su tenime çarparak akşamın tüm izlerini siliyor. Buharın beni sarmasına izin veriyorum, derin nefes alıyorum ama sorular zihnimde inatçı örümcek ağları gibi yapışıp kalıyor. Duştan sonra saçımı ve makyajımı özenle yeniden yapıyorum, ardından dizime kadar uzanan siyah, püsküllü mini bir elbise giyiyorum. En yüksek siyah topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve aynada kendime bakıyorum. Dilime bir asit tableti sürerken kendime bakıyorum. İçimde kısa, aptalca bir dilek yükseliyor: Keşke Chris şu anda beni görebilseydi. beş yıldızlı güzel bir restorana götürmesini, kadehimi en iyi şarapla doldurmasını ve sonra eve götürüp ırzıma geçmesini çok isterdim. Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum, çok fazla tahrik olmadan önce onu bir kenara ittim. Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, Chris ve ben düzgün bir şekilde birlikte olacağız.

Geçen gün, ofisindeki buluşmalarımızdan birinde ona birlikte olmak, *gerçekten* birlikte olmak isteyip istemediğini sormuştum. Bana hiç şüphesiz istediğini, sadece Lizzie'ye söylemek ve taşınmadan önce işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Eşyalarını yavaş yavaş benim evime getirmeye başlamasını bile önermiştim. "Hafta sonları Sophia için fazladan bir odam var," dedim gülümseyerek ve Chris buna bayıldı. Seveceğini biliyordum.

Gerçek şu ki, Sophia'nın hafta sonları bana gelmesi umurumda değildi. Chris, Lizzie'nin tüm ebeveynlik haklarından vazgeçerse çok mutlu olurdu. Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Asıl istediğim ve kalbimi çarptıran şey Chris'le yeni bir başlangıç yapmaktı. Evlenmek, kendi ailemizi kurmak. Sophia sadece onun geçmişini, son ilişkisini hatırlatacaktı. Ve ben bunu istemiyordum. Chris'le bir aile kurma düşüncesi kalbimi çarptırıyor. Ama bu gece Dedektif Wells'i etkilemeliyim; rolümü oynamalıyım.

Kapımı çaldığında, atmosfer fırtına öncesi sessizlik gibi değişiyor. Kapıyı açıyorum, bir kadeh şarap elimde nazikçe dengelenmiş.

Koridorun yumuşak ışığında koyu kırmızı renk neredeyse parlıyordu. Dedektifin tepkisi anında oluyor; gözleri hafifçe açılıyor ve beni görünce nefesi kesiliyor. Gözleri aşağı yukarı gidip geliyor, her ayrıntıyı yakalıyor ve ben de bu etkiden zevk alıyorum. "Dedektif, lütfen içeri gelin," diyorum, yüzümde sıcaklık ve eğlenceyi harmanlayan, fazla davetkâr olmaktan biraz uzak bir gülümseme yayılıyor. İçeri adım atmadan önce bir an tereddüt ediyor, sertliği giriş yolunu dolduruyor.

"Teşekkür ederim, Bayan Stratton."

"Şarap?" Elimdeki kadehle zarif bir şekilde işaret ederek teklif ediyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Görevdeyim," diye cevap veriyor ama mavi gözleri bir anlığına bardağa doğru kayarak ona ihanet ediyor, zengin sıvı ışığı yakalıyor.

"Hadi ama," diye ikna ettim, "bir kadehten zarar gelmez, değil mi? Bunu bir misafirperverlik jesti olarak kabul edin."

Bocalıyor, omuzlarındaki gerginlik iç çatışmasını ele veriyor, büyüünün onu ele geçirmesine karşı koymaya çalışıyor. "Tamam, sadece bir tane," diye kabul ediyor sonunda, kelimeler anlaşmadan çok bir teslimiyet. Ona bir bardak dolduruyorum, glug-glug sesi bir geri sayım gibi. Bardağı ona uzatırken parmaklarımız hafifçe birbirine değiyor.

Kanepeye yerleşiyoruz; ona o kadar yakın oturuyorum ki dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor. Ellerine bakıyorum, tuvaline bakan bir ressam gibi küçük ayrıntıları inceliyorum. Alyans yok, sadece eskiden olduğu yerde soluk, hayalet gibi bronz bir iz var. Bu benim için işleri çok daha kolaylaştırıyor; yüzüğün bağlantı için sessiz bir çılgılık olduğu boşluk, nazikçe kullanabileceğim bir savunmasızlıktı. Onu kısa sürede parmağıma dolayacağım. Bardağımdan bilinçli bir yudum alıyorum, soğuk sıvı aramızda yayılan sıcaklığa keskin bir tezat oluşturuyor. "Ee, Dedektif, sizi bu gece buraya getiren nedir?" Sesimde merak ve biraz da şakacı bir meydan okuma var.

Dedektif Wells soğukkanlılığını korumaya çalışsa da bakışları duraksıyor, dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor ve boğazını temizliyor. "Dün Lilah'la konuştum," diye söze başladı, ses tonuna bir hayal kırıklığı karışmıştı. "Yaklaşık bir ay önce evine bir adamı davet ettiğini gördüğünden bahsetti."

Yumuşak, inanmaz bir kahkaha attım ve başımı alaycı bir inançsızlıkla salladım. "Lilah yalan söylüyor, dedektif. O bir deli. Bugün ona barış teklifi olarak bir pasta getirdiğimde bunun kanıtını gösterdi."

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Pasta mı?"

Başımı sallıyorum, biraz daha yaklaşıyorum, sesim komplocu bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu sabah ona bir pasta getirdim, sadece dostça bir jest olsun diye. Çılgına döndü ve vahşi bir ölüm perisi gibi bana küfürler yağdırdı. Komşularına bile sorabilirsiniz, her şeye şahit oldular."

Dedektif Wells şarabından büyük bir yudum alarak ensesini ovuşturuyor. Düzenli şarap içen biri olmadığı şarabı bira içer gibi yudumlamasından anlaşılıyor. "Lilah'ın bazen... güvenilmez olabildiğini biliyorum." Elimi nazıkçe dizine koyuyorum ve pantolonunun kumaşından yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Kesinlikle, Dedektif. O güvenilmez biri. Her ne gördüğünü söylüyorsa, bu kesinlikle doğru değil."

Yavaşça başını sallıyor, kelimelerimin ağırlığı ve şarabın ikna edici çekiciliği altında şüphenin kenarları parçalanıyor. "Yani... hiç erkek yok muydu?" Başımı sallıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. Bakışlarım altında kıvranışını izliyorum. "Haklısın. Onun sözlerine inanmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Kocamla yatıyordu, Dedektif. O iyi biri değil," dediğimde karşılık vermedi ve yüzü kızardı. Şaraptan mı yoksa benden mi emin değildim. Elimi geri çekmeden önce dizini güven verici bir şekilde sıktım, fiziksel temas kısa ama etkisi kalıcı oldu. "Çalışkanlığınızı takdir ediyorum, Dedektif. Gerçekten. Ama umarım Lilah'ın güvenilir bir kaynak olmadığını artık ."

Şarabını bitirir, kadeh artık boştur ve sehpanın üzerine bırakılmıştır ve sanki ne yeni fark etmiş gibi aniden ayağa kalkar. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Stratton. Şarap için de."

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" O kapıya doğru ilerlerken gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

Önce bana sonra da saatine baktı. "Gitmem gerekiyor. Tekrar teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz, Dedektif. Her zaman."

Kapı arkasından kapanırken, genişçe gülümsüyorum. Her şeyin bu kadar kolay olması gerçekten şaşırtıcı. Dedektif Wells'le olan tüm etkileşim iyi prova edilmiş bir oyun gibi gelişti. Gözleri bir kez bile performansımı sorgulamadı, zihni büyüünün etkisiyle çok bulanıktı. Bir kez bile Dean'le nasıl tanıştığımı sormadı. Hiç araştırmadı bile. Sanki lanetlenmiş hayatımın yüzeyi onu ikna etmek için yeterliydi, altındaki katmanlar çok karanlık ve çarpıktı.

anlayamazdı. Ama bunu yaparsa, maskenin altına bir bakış, o geçmişe bir bakış ve kartlar dağılabilir.

Büyük bir titizlikle oluşturduğum imaj paramparça olabilir, sivri parçalar gerçeği ortaya çıkarabilir. Gerçek şu ki kimse Dean'le nasıl tanıştığımı bilmiyor. Kimse hayatımın kurumsal gri ve floresan ışıklarla örtülü o bölümünü bilmiyor. Kimse Dean'in kaldığım akıl hastanesindeki hastabakıcılardan biri olduğunu bilmiyor. Günlerin birbirine dönüştüğü, her birinin saatlerin tik takları ve floresan ışıkların uzaktan gelen uğultusuyla işaretlendiği o steril, sevgisiz yer. Dean ve beni bir araya getiren kader iplerini göremiyordu; önüne ustalıkla yerleştirdiğim sis ve aynaların ardını göremiyordu. Kimse gerçeği bilmiyordu.

1971

WAylon'un hatırası ayak bileğime zincirlenmiş bir taş gibiydi. Onu öldürmenin beni rahatlatacağını düşünmüştüm ama bu sadece bastıramadığım bir açlığı ortaya çıkardı. Görünüşe göre karanlığa bir kez adım attığınızda,

çıkışı bulmak imkansızdır. Böylece, şehrin köhne sokaklarında dolaşıyor, pis kulüplerin ve barların önünde pusuya yatıyor, bela bekliyordum. Ama işin komik tarafı, bela aramaya çıktığınızda, saklambaç oynayacak kadar küstah olması.

Bir gece The Clubhouse adında popüler bir disko kulübüne girdim, müzik o kadar derinden geliyordu ki en karanlık günahlarımı sarsacakmış gibi hissediyordum. Zemin renkli ışıkların yansımalarıyla parıldıyor, yabancıların ter ve arzuyla kaplanmış yüzlerine kaleydoskopik gölgeler düşürüyordu. Hava ucuz parfümlerin ve dökülen içkilerin iğrenç kokusuyla ağırlaşmıştı. Bara yaslanarak müziğin ritminin içindeki fırtınayı dindirmesine izin verdim. Çok geçmeden bir adam yaklaştı, gözleri sarhoşluğun yırtıcı ışıltısıyla parlıyordu. Gömleği göğsüne yapışmış, birbirine çok yakın duran çok sayıda bedenin nemli sıcağından ıslanmıştı. Beni bir kez daha süzdü. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu, sesi hafifçe bulanıklaşıyordu. Hesaplayarak ona baktım. Gözlerindeki çaresizlik trajik denecek kadar belirgindi.

"Evet," dedim gülümsemeye zorlayarak. Bu dostça bir gülümseme değildi; daha çok yüz buruşturmaydı. Ama tabii ki o bir erkekti, bu yüzden bunu fark etmedi. Karşılıklı konuştuk, onun kelimeleri aramızdaki boşluğu doldurmaya çalışırken benimkiler keskinliğini koruyor, avın etrafında dönüyordu. Bir kadehi bana doğru itti; votkayı hızlı bir hareketle boğazımdan aşağı atmadan önce bardağın orada bir dakika durmasına izin verdim. İçkime bir şey katmasını bekliyordum. Yatağında çıırçıplak uyanmayı o kadar çok istiyordum ki, beynim sersemlemiş ve

seks, oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Ne yazık ki olmadı. Asla istediğin zaman olmuyor.

Adının Kirk olduğunu, süpürge sattığını ve pokeri sevdiğini öğrendim. Sıkıcıydı. Konuştuğumuz süre boyunca Kirk'ün gözleri elbisemin ince kumaşı tarafından zar zor gizlenen vücudumun kıvrımlarına takıldı. Bir süre sonra sabrım taşma noktasına geldi, daha fazla dayanamadım. "Sadede gel."

Gözlerini kırptırdı, yüz hatlarını gölgeleyen bir şaşkınlık vardı. "Ne?"

"Sadece beni becermek istediğini biliyorum, o yüzden saçmalamayı kes ve beni arabana götür."

Güldü ve başını salladı. "Kulağa çılgınca geleceğini biliyorum ama amacım bu değil. Önce seni tanımak istiyorum." Gözlerimi devirdim ve elini tutup kısa elbisemin altına soktum. İfadesi tiksinti ve şaşkınlık karışımı bir hal aldı. "Neyin var senin?" diye tısladı, dokunuşum onu yakmış gibi kolunu tuttuğum yerden çekti. Ayağa kalktı, bir adım geri çekildi ve beni düşünmekten kurtulmak istercesine başını salladı. Kalabalığa karışmasını izlerken öfkem kabardı, sıcak ve kör ediciydi. Kalp atışlarımın yavaşlamasını beklemedim; omuzlarım granit gibi dik, sinsice uzaklaştım. Kimse beni reddedemez. Bunu yakında öğrenecekti.

Arabamı buldum ve bir sigara yaktım, dumanı yüzüme dolandı ve beklemeye başladım. Zaman uzadı, esnek ve işkenceli. Sonunda ortaya çıktı, sanki orada olmayan tehditleri kontrol ediyormuş gibi etrafına bakınıyordu -ya da o öyle sanıyordu. Farları söndürdüm, saygıdeğer bir mesafeyi koruyarak onu takip ettim. Dairesi çok uzakta değildi ve sokağın aşağısına park ettim, girişte anahtarlarını karıştırırken motorun rölantisi düşük bir hırıltıydı. Gölgeleleri takip ederek arabadan indim, her adımda bir beklenti kreşendosu yaşıyordum. İçeride kayboldu ve kapıya doğru ilerlemeden önce ona kadar saydım -ne eksik ne fazla-. Kapı kilitli değildi; çocuksuz ve bekâr erkekler aslında umursamazdı ve uğruna yaşayacakları hiçbir şeyleri yoktu. Eğer bir karısı ya da kız arkadaşı olsaydı eminim kapıyı kilitlerdi -ya da akıllı biri olup tüm kapıların kilitli olduğundan ve evin güvende olduğundan emin olurdu. Tam düşündüğüm gibi, kapı usulca açıldı. Loş koridora adım attım, bayat fast food ve yıkanmamış çarşafların kokusu kulüpten gelen disko ritmine karışıyordu.

Orada durup onun duş alışı dinlerken, az önceki öfkem kaynadı ve soğuk bir hesaplamaya dönüştü. Bu gece olmaz. Adresini not aldım, yaşlanan apartman kompleksini hafızama kaydettim. Bu adam,

bu reddedici, benim bir sonraki projem, bir sonraki saplantım olacaktı. Her şey onu her gün izleyerek, hayatının sıradan gölgeleyerek başladı.

İşe gidişini izledim; arkadaşlarıyla lokantalarda buluşurken ve paket servis alırken onu takip ettim. Sakin bir Pazar öğleden sonrasında onu yerel bir markete kadar takip ettim. Beklenmedik bir şey ortaya çıktığında sıradan bir gözetim gününe daha hazırdım. Arabasından on iki yaşından büyük olmayan bir kız indi. Kendi geçmişimin, masumiyetimin hırsızı Michael'ın açtığı yaraların bir aynasıydı. Kalbim küt küt atmaya başladı, çirkin bir vahiy şekilleniyordu. Bu adam sadece bir reddedici değil, aynı zamanda bir yırtıcıydı.

O anda amacım pekişti ve haklı bir öfke halini aldı. Şerefsiz herif. Birdenbire içimde suçluluk duygusundan eser kalmamıştı, artık onu öldürmek için gerçek bir nedenim vardı. Marketin içinde, onları et reyonunda bulana kadar reyonlar arasında dolaştım, biftek paketlerini incelerken adamın eli kadının sırtına sahiplenici bir şekilde yerleşmişti. Bu manzara görüşümü bulanıklaştırdı, kulaklarımda kan uğulduyor, geçmiş ve şimdiki zaman mide bulandırıcı bir girdapta çarpışıyordu. Adamın başını çevirdiğini ve dudaklarını büzerek kızın kulağına fısıldadığını gördüm. Dudakları yanağında gezindi. Belli belirsizdi ama gördüm. Kafam çok iyiydi, daha önce aldığım asit yüzünden başım dönüyordu. Ama bunun bir halüsinasyon olmadığını biliyordum. Bu gerçektir.

Onlara doğru yürüdüm, inkar edilemez bir güç beni ileri itiyordu. Damarlarımda öfke ve onunla birlikte soğuk bir berraklık dolaşıyordu. "Seni lanet olası sürüngen," dedim, sesim alçak ve karanlıktı.

İkisi de dönüp bana baktı. "Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydun," diye tıslayarak yaklaştım, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin amacıyla onun alanını işgal ettim. "Ona elini sürmeye nasıl cüret edersin, seni aşağılık pislik."

Öfke zincirimi çözmüş gibi gözleri etrafta geziniyordu. Etraftaki müşteriler şiddetin alttan alta yayıldığını hissederek etrafa bakmaya başladılar ama ben sadece ona odaklanmış bir tünel görüşüne sahiptim. "Neden bilmiyorsunuz hanımefendi," diye itiraz etti.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorum," dedim, sesimden soğuk bir güvence damlıyordu. "Ve sana söz veriyorum, ondan çaldığın her anın bedelini sana ödeteceğim."

Kararsızlıktan donup kalan kız, gerçek bir tehdit oluşturup oluşturmadığımdan emin olamayarak aramıza baktı. Karanlığın vücut bulmuş hali olduğumu, amacımın bir kez serbest bırakıldığında merhamet göstermeyecek bir girdap olduğunu öğrenecekti. Öfke kaynıyordu

Damarlarımda soğuk bir berraklık dolaşıyordu. "Seni kurtarabilirim," dedim kızı, sesim kararlılığım kadar sabitti. tepki veremedi kolunu yakaladım. Keskin ve ani bir çığlık attı.

"Çek ellerini onun üzerinden, seni çılgın sürük! Sen kulüpteki o kadınsın, tanıdık geldiğini biliyordum! Beni takip ediyordun, değil mi?" bağırdı, panik ve öfkenin karışımı sözlerini lekeliyordu. Bir kararlılık dalgasıyla, yüz kilodan daha ağır olamayan kızı girişe doğru çektim. Kızı zorla dışarı sürüklerken alışveriş yapanlardan ve çalışanlardan bir "Hey!" ve "Hanımefendi!" korusu yükseldi.

"Bırak beni!" diye bağırdı, sesi hem korku hem de şaşkınlıktan çatlıyordu. "Canımı yakıyorsun!"

"Seni kurtarıyorum!" Israr ettim, tutuşum sıkılaştı.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok! O benim babam!" diye bağırdı, sözleri inancımı bir bıçak gibi delip geçti. Sersemlemiş bir halde kolunu bıraktım. Birkaç dakika içinde polis geldi, ışıkları olay yerini kırmızı ve maviden oluşan kafa karıştırıcı bir renk cümbüşüne bürüdü. Adam suçlamalarını ağzından kaçırdı.

"Bu deli kadın beni takip etti ve kızımı kaçırmaya çalıştı!" diye bağırdı ve titreyen parmağıyla beni işaret etti. Orada öylece donup kaldım, sahnenin kakofonisi üzerime çökmüştü. Seslerin gürültüsü, sokak lambalarının uğultusu ve uzaktan gelen siren sesi kafa karıştırıcı bir senfoni oluşturuyordu. Başımı salladım. Tüm bunlar bir kaçırma girişimi için gereksiz görünüyordu. Onu kaçırmış olsaydım farklı hissederdim ama o güvendedi. Tüm polis teşkilatının koşarak gelmesine gerek yoktu ama ne olursa olsun hepsi buradaydı.

Bir erkek memur elinde kalem ve not defteriyle bana baktı. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu, sesi sertti ama kaba değildi. Açıklamaya çalıştım, düşüncelerimi tutarlı bir anlatı halinde bir araya getirmeye çalıştım ama kelimelerim karmakarışık.

"Onları birlikte gördüm ve düşündüm ki... Onu küçük kızı öperken gördüm. Onu kurtarmaya çalışıyordum," diye yalvardım, sesim titriyordu.

"Onu öperken gördünüz mü yoksa gördüğünüzü mü sandınız hanımefendi?"

Gözlerimi kırıştırdım, kendimi o ana geri götürdüm. Adam eğilmiş, dudakları kızın kulağının sadece birkaç santim ötesinde fısıldıyor, ağzı kızın dudaklarının köşesine doğru ilerliyordu. Belli belirsizdi ama görmüştüm. Hayal etmedim. "Hayır. Gördüm... Kesinlikle gördüm." Dedim, sesimde bir belirsizlik duygusu vardı. Polis de duymuştu. Bana bakarken kaşlarını kaldırdı.

Döndüm ve birkaç metre öteden adamın başka bir memura anlattıklarını dinledim. "Onunla geçen hafta sonu bir kulüpte tanıştım," dedi. "Sanırım onu reddettiğim için benden intikam almaya çalışıyordu. O bir deli, memur bey. Beni takip ettiği ve kızımı kaçırmaya çalıştığı için hapse atılmasını istiyorum."

Memurlar birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti. İçlerinden biri nazikçe ama sert bir şekilde elini omzuma koydu. "Hanımefendi, kendi güvenliğiniz ve diğerlerinin güvenliği için bizimle gelmenizin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Sizi yardım alabileceğiniz bir tesise götüreceğiz."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır, *anlamıyorsunuz!*" Bir polis memuru beni yakalarken uzaklaşmaya çalışarak ağladım. "Ben deli değilim. *Lütfen*, bana inanmak zorundasınız!" Ama yalvarışlarım sağır kulaklara çarptı. Onlara göre ben, sanrılarına kendini kaptırmış, akli dengesi yerinde olmayan bir kadındım. Gördüğüm gerçek, mücadele etmeye çalıştığım karanlık, onların önyargılı düşünceleri tarafından gölgede bırakılmıştı. Beni ekip arabasına kadar götürdüler, kelepçelerin soğukluğu bileklerimi ısıırıyordu. Pencereden dışarı baktım, sokak lambalarının bulanıklığı ve gölgeler zihnimde iç içe geçmişti. Kırmızılar, maviler, turuncular ve sarılar görüş alanımı kaplıyordu. Beni psikiyatri koğuşuna götürdüklerinde hala inanılmaz derecede asit almıştım, bu da hasta bakıcılardan birinin gözlerimin önünde bir köpeğe dönüşmesini izlerken deli olmadığım konusunda bana yardımcı olmadı. "Gözbebekleri aşırı derecede büyümüş," diye havladı, gözlerime ışık tutarak. "Durumu iyi değil."

Psikiyatri koğuşunda hemşireler ve doktorlar benimle yumuşak, ölçülü tonlarda konuşuyor, tam olarak anlayamadığım sorular soruyorlardı. Sempatik bir şekilde başlarını salladılar, gözleri benimkilerle asla tam olarak buluşmadı, deliliğime ikna olmuşlardı. Günler gecelere karıştı ve ben uzun bir unutulmuşlar listesindeki bir başka isim oldum. Gerçekten deli olduğuma, saçmalıklarımın çatlak bir zihnin ürününden başka bir şey olmadığına inanıyorlardı. İtiraz etmeye çalıştıkça onların anlatısının derinliklerine gömüldüm ve yanlış anlaşılanların çığlıklarıyla yankılanan bir yere hapsoldüm.

Hemşireler ve doktorlarla konuşmalarım küçümseme ve yanlış anlama döngüsünden ibaretti, soruları zihnimin derinliklerini araştırıyor, algılanan deliliğimin bir nedenini ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Sonra bir gün Dean geldi. Yeni bir hademeydi, uzun boylu, zayıf ve mütevazî, steril, klinik ortamda yeri yokmuş gibi görünen nazik gözleri vardı. İlk günü

Koğuş sıradan bir yerdi; ta ki bana yaklaşına kadar, yüzünde meraklı ama yargılamayan bir ifade vardı.

"Merhaba, ben Dean Stratton," ilaç bana uzatırken içten bir gülümsemeyle kendini tanıttı. Sesi sıcaktı, alışkın olduğum acıma tonundan yoksundu.

"Merhaba," diye cevap verdim, sesim şüpheyle karıştı. "Ben... aslında kimse değilim." Başını sallayarak usulca kıkırdadı. "Sadece birkaç saattir buradayım ve şimdiden senin kesinlikle biri olduğunu söyleyebilirim. Sanırım öyle."

Sözlerinde beni hazırlıksız yakalayan dürüstlük vardı ve uzun zamandır ilk kez bir umut ışığı hissettim. Sonraki birkaç gün boyunca Dean viziteleri sırasında benimle konuşmak için çaba sarf etti, asla çok meraklı olmadı ama her zaman söyleyeceklerime içten bir ilgi gösterdi. Bir öğleden sonra, dışarıda küçük, kapalı avluda otururken, sonunda beni tesise getiren konuyu açtı. "Bir kızı kaçırmaya çalıştığını söylüyorlar," sesi nazikti. "Ama hikayende daha fazlası olduğunu hissediyorum."

Derin bir nefes aldım. "Çocukları avladığını düşündüğüm birini gördüm. Ben sadece kızı kurtarmaya çalışıyordum."

Başını salladı, gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı ve ilk kez birinden anlayışlı bir titreşim hissettim. "Sana inanıyorum," dedi basitçe, sözleri yaralı ruhumu yatıştırdı. Haftalar boyunca Dean ve ben fırsat buldukça konuştuk. Geçmişimi, gençken sevgi kisvesi altında maruz kaldığım istismarı, mücadele ettiğim karanlığı anlatırken beni dinledi. Asla yargılamadı, asla şüphe duymadı, her zaman bir omuz ve nazik bir söz sundu. Yıllardır hissetmeme izin vermediğim bir duygu dalgalanması hissettim - umut, güven ve daha derin, korkutucu derecede savunmasız bir şey. Tesisteki zamanım sonsuza dek uzayacakmış gibi görünürken, Dean gözlerinde heyecan dolu bir parıltıyla bana yaklaştı. "Sana bir sürprizim var" dedi, gülümsemesi genişti.

Merakla kaşımı . "Ne tür bir sürpriz?" Dudaklarımda bir gülümseme belirerek sordum.

Daha yakına eğildi ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Yarın çıkıyorsun."

Bir duygu dalgası beni gelgit dalgası gibi vurdu -sevinç, inançsızlık, rahatlama. "Gerçekten mi?" Nefes aldım, buna inanmaya cesaret edemiyordum.

"Gerçekten," diye onayladı Dean, gözleri sıcaklıkla dolup taşıyordu. "Bu sabah erken saatlerde tahliye belgelerini gördüm. Gitmekte özgürsün."

Ertesi sabah tahliye belgelerim işleme konuldu ve hem hapishanem hem de sığınağım olan tesisin eşiğinde durdum. Yine de özgürlüğüme kavuşmanın sevincinin yanı sıra içimi kemiren bir hüznün vardı; Dean'i bir daha göremeyeceğim korkusu. Ayrılmaya hazırlanırken Dean'i girişte beni beklerken buldum. "Seni hâlâ görebilecek miyim?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu, içimi korku kaplamıştı.

Dean başka kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, yumuşak ve sıcak. "Bil ki senin için tüm kuralları çiğnedim," diye mırıldandı. "Böyle bir hastaya aşık olmamam gerekiyordu ama elimde değildi."

Eski hayatıma dönmek gerçeküstüydü. Weinman ve Weinman'daki işimin hâlâ devam ettiğini görünce şaşırdım. İş arkadaşlarım beni tereddütlü gülümsemeler ve temkinli sözlerle karşıladılar, merakları hissediliyordu ama dile getirilmiyordu. Bundan sonra hayat hızla değişti. Dean ve ben birbirimizi tesis dışında da görmeye başladık.

Aşkımız hızla büyüdü, zamanın kısıtlamalarına meydan okuyan kasırga gibi bir romantizmdi. Birkaç mutlu ayın ardından Dean hiç beklenmedik bir şekilde evlenme teklif etti. Küçük, şirin bir kafede sakin bir kahvaltı yaparken masaya küçük kadife bir kutu bıraktı. Bulutların üzerindeydim, delicesine mutluydum. Sonunda gerçek aşkı, beni ben olduğum için anlayan ve değer veren birini bulmuştum. Waylon'dan sonraki sefil birkaç yıldan sonra, nihayet bir bütünlük duygusu, yeniden bir bütün haline getirildiğim hissi vardı.

Aylar yıllara dönüştü. Dean benden kısa bir süre sonra akıl hastanesinden ayrıldı ve başından beri hep planladığı gibi doktor olmak için ihtisasına başladı. Bu, hayatında umut dolu ve hastanede bitmek bilmeyen saatlerle dolu yeni bir sayfaydı. Başlangıçta onun adına çok sevindim, adanmışlığı ve hırsıyla gurur duydum. Ancak zorlu çalışma programının ilişkimizi tahmin ettiğimden daha fazla etkileyeceğini anlamam uzun sürmedi. Gece geç saatlere kadar süren nöbetler ve hastanedeki bitmek bilmeyen vizitler Dean'in zamanını ve enerjisini tüketiyordu. Geçen yıl her şey daha da kötüye gitti ve yakınlaşmayı bıraktık, o da çirkinleşmeye ve kontrolcü olmaya başladı. Bir zamanlar olasılıklara meydan okumuştuk, ama şimdi o olasılıklar bizi yakalıyor gibi görünüyordu.

MEVCUT GÜN

I Dr. Maggie ile haftalık ruh kazılarımızı yaptığımız bej tuğlalı binanın ağır kapısını iterek açtığımda kendimi alışılmadık derecede neşeli hissediyorum.

İçeride, bekleme odası bunaltıcı bir sessizlik içinde, yaklaşan bir fırtına gibi hissettiren türden bir sessizlik. Kırmızı sandalyelerden birine oturup dergileri karıştırıyorum ve dakikalar, devrilmek üzere olan bir Jenga kulesi gibi üst üste yığılırken bekliyorum. Dışarı çıkmıyor ve saat çoktan 4:30 olmuş, randevumuzdan yarım saat geçmiş.

Ayağa kalkıyorum, kafam karışıyor, gergin bir his midemi kemiriyor. Tanıdığım bir adam görüş alanıma giriyor. Binada çalışan başka bir terapist, yüzü tanıdık ama ismi bilinmez bir şekilde. Anı yakaladım ve kestim. "Affedersiniz, Dr. Maggie'yi gördünüz mü? Saat dörtte randevumuz vardı."

Durdu ve yüzüne bir gölge düştü, kederle karışık dehşete yakın bir şey. "Duymadın mı?" Sesi yumuşak ama havayı bir neşter gibi kesip geçiyor. Ona bakıyorum, başım ağır çekim bir inançsızlıkla titriyor. Duraksıyor, tozlu güneş ışığının biriktiği yere bakıyor, sonra tekrar gözlerimle buluşuyor, kendi gözleri de hüznle dolu. "Dr. Maggie dün sabah ölü bulundu."

Kelimeler üzerime fiziksel bir darbe gibi iniyor. "Pardon?" Bu bir refleks, sanki tekrar duyarsam bir şekilde değişebilirmiş gibi.

"Dün gece evinde bıçaklandı," diye detaylandırıyor, sesi nazik ama inatçı. "Çok korkunç bir kayıp. Çok hoş bir hanımefendiydi."

Sertçe yutkunuyorum, dünya tek bir anlayış noktasına daralıyor, pürüzlü ve keskin. "Teşekkür ederim," diyorum, sesim ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Aceleyle dönüyorum, merdivenlerden inerken her adımda düşüyormuşum gibi hissediyorum ve çift kapıdan geçip sokağa çıktığımda soğuk hava bana çarpıyor, beraberinde inançsızlık ve üzüntüden oluşan bir bulamaç getiriyor.

Eve gidiyorum, şaşkınlık gözyaşları ve inançsızlığın gerçeküstü ağırlığı yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Mantra kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrarlanıyor:

Onu ben öldürmedim. Ben öldürmedim.

Sokağıma geldiğimde beni kâbuslardan fırlamış bir şey karşılıyor: Yanıp sönen ışıklar, bir ambulans ve akbabalar gibi yandaki evin etrafını saran bir grup polis arabası. Bay Hanson - yıllardır komşum olan sessiz, eğilmiş adam - çimenlerinin üzerinde duruyor, yüzü kederle buruşmuş, gözyaşları yaşının kirini çizgilere ayırmış. Histerik bir halde, boğuk nefeslerle ağlıyor.

Merakım ihtiyatıma baskın çıkıyor ve ayaklarım pekmezde içindeymiş gibi hareket ederek yaklaşıyorum. Hanson'ların evini çevreleyen sarı bir bant var, trajedinin göz kamaştırıcı bir şeridi. Açık kapıdan, Bay Hanson'ı teselli etmeye çalışan polislerin telaşlı faaliyetlerine göz atıyorum.

Ve sonra, kaosun ortasında onu görüyorum. Bayan Hanson oturma odasının zeminine yayılmış yatıyor, sıkıcı halıya neredeyse gerçeküstü bir kan sıçraması. Karnı açık, içgüdüsel bir yara, kan hala ürkütücü bir tablo gibi parlıyor. Geri çekiliyorum, nefesim kesik kesik geliyor. Bu gerçek olamaz. Bugün gerçek değil. Ama Dedektif Wells evden çıktığında, bakışları beni olduğum yerde donduran bir yoğunlukla benimkine kilitlendiğinde her şey çok somut hale geliyor. Gözlerinde korku ve şüphe karışımı bir ifade vardı.

Bunu ben yapmadım. Gözlerim kocaman, yalvarırcasına bakarken, bakışlarının ağırlığı bir suçlama gibi üzerime çöktü. Cevap beklemeden topuklarımın üzerinde dönüp koşmaya başladım, evime doğru attığım her adımda daha yüksek sesle ve daha çaresizdim. Kapıyı arkamdan çarpıyorum, nefesim düzensiz, kırılmış cam gibi keskin. İçeride, odalar yabancı geliyor, günün olaylarıyla çarpıtılmış. Onları ben öldürmedim. Kapıya doğru çöktüm, titriyordum. Ama soğuk, sinsî bir şüphe zihnime doğru ilerliyordu. Ben mi öldürdüm?

1977

T Öldürdüğüm tek kadın annemdi.

Bu olay bir yıl önce, son derece sıradan bir ortamda, son üç yıldır hayatını sürdürdüğü huzurevinde meydana geldi. Annem sadece altmış yaşındayken bunamaya başlamıştı, zihni yıpranmış bağlantılardan oluşan kırılgan bir ağ gibiydi. Her ziyaretimde daha da uzaklaşmasını, gözlerinin odağını kaybetmesini, kelimelerin anlamsız kümeler halinde yuvarlanmasını izledim. Çoğu zaman beni tanımazdı ama beni boş, kibar bir gülümsemeyle karşıladı.

Yabancılar.

Bir sabah, Dean için kahvaltı hazırlamakla meşgulken, huzurevindeki bir hemşireden telefon aldım. Kadının sesi alçak ve endişeliydi. "Bayan Stratton, gelip annenizi görmemiz gerekiyor. Bir çeşit kriz geçiriyor."

Dondum kaldım, spatula havada hareketsiz duruyordu. Bir haftadır ziyaret etmemiştim ve görünüşe göre o bir hafta içinde durumu daha da kötüleşmişti. "Ne tür bir olay?"

Hat gergin bir parazitte hışırdadı. "Çok endişe verici bir şeyi tekrarlayıp duruyor."

Tedirgin ses tonundan genç ve deneyimsiz olduğunu, muhtemelen daha yüksek maaş alan biri tarafından bu göreve itildiğini anlayabiliyordum. Sabrım, çözülmekte olan bir gölün üzerindeki buz gibi inceldi. "Lütfen sadede gelin. Annem ne diyor hanımefendi?"

Ağır bir sessizlik oldu, her saniye bir ömür gibi uzadı. Sonra nefesi titrek ve belirsiz bir şekilde söyledi. "*Kızımın bir katil olduğunu* söyleyip duruyor."

Midem bulandı, buz gibi bir korku iliklerime kadar işledi. Oturmak zorunda kaldım, mutfak uğursuzca eğiliyordu. Merdivenlere bir göz attım. Neyse ki,

Dean duştaydı ve işe gitmek için hazırlanıyordu. Bunu duyamazdı. Beni özölürken öremezdi.

"Sürekli tekrarlayıp duruyor ve..." diye devam etti kadın, cevap vermeme bekliyordu, belki de mantıklı bir açıklama yapacağını umuyordu.

"Öğleden sonra orada olacağım," diyerek sözünü kestim.

"Teşekkür ederim." Telefonu titreyen bir elle kapattım. Tesise giden yol bulanıktı, dışarıdaki dünya asfalt ve çıplak ağaçlardan oluşan gri bir lekeydi. Annemin hastalıktan önceki anıları zihnimi dolduruyordu; gülüşü, sert ama sevgi dolu gözleri, saçlarını okşayışı ve usulca mırıldanışı. Ama bu anılar şimdi hastalığı yüzünden lekelenmişti.

Oraya vardığımda bir görevli beni annemin odasına yönlendirdi, gözlerini kaçırmıştı. Pencereden bakınca annemin sallanan sandalyesinde oturduğunu, pencereden aşağıdaki çıplak kış bahçesine baktığını, dudaklarının sessiz bir ayın gibi kıpırdadığını gördüm. "Bunu neden söyleyip durduğunu bilmiyoruz ama herkesi korkutuyor," diye açıkladı, sesi annem kapalı kapıdan duyabilirmiş gibi kısıktı.

"ok üzgünüm. Akli gerçekten gitti." Başımı salladım ve sesime kederli bir ton katmaya çalıştım. "Bazen çok saçma şeyler söylüyor."

"Peki bunu neden söylüyor olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Kadın sordu.

Yüzüne baktım; endişeyle kazınmıştı. Güzel bir kadındı, en fazla yirmi yaşındaydı, iri mavi gözleri ve kabarık kahverengi bukleleri vardı. Kısa boyluydu, muhtemelen boyu bir metre bile değildi. Beni arayanın o olup olmadığını merak ettim. Sesinden anlayamadım. "Anne karnındayken ikizimi yemiştim. Annem bunu hiçbir zaman atlatamadı."

Bana dehşetle baktı.

Gerçek buydu. Annem bebeklerinden birini kaybettiğini öğrendiğinde yıkılmıştı. Bize hamileyken babam savaşta ölmüştü ve o asla başkasının çocuğunu doğurmak istemedi, bunun babama ihanet olacağını söyledi. İronik, değil mi? Ben daha doğmadan önce bir katildim.

Görevli ağzını büktü, endişesi yüzünü gölgeliyordu. "Eğer onunla konuşabilirseniz, bunu söylemekten vazgeçmesini sağlayabilirseniz hepimiz çok minnettar oluruz." Bu bir istekten çok talep gibi geldi, sesindeki gerginlik açıktı.

Bir kez başımı salladım. "Elbette deneyeceğim," dedim sıkı bir gülümsemeyle. Kadın bana çok uzun süre baktı, gözleri sanki gömülü bir gerçeği kazıyormuş gibi benimkileri araştırıyordu. Kadın sakinleşip kapıyı açana ve ikimiz de içeri girene kadar bakışlarını tuttum. "Onunla biraz yalnız kalabilir miyim, lütfen?" Ses tonumu yumuşatarak sordum.

Kızın yüzü asıldı ama başını salladı ve beni annemle yalnız bırakarak odadan çıktı. Arkamı döndüm ve yavaşça ona doğru ilerledim. "Anne, benim," dedim görüş alanına girerek. Yavaşça döndü ve bir an için yüzünde bir tanıma titreşimi belirdi, sonra tekrar bulutlandı.

"Kızım bir katil," diye fısıldadı, sesi boğuk ve çiğdi, sanki saatlerdir söylüyormuş gibi. Nefesimin kesildiğini, ellerimin titrediğini hissettim.

"Bu doğru değil," kelimelerin tadı dilimde acıydı. Yanına oturdum, gözleri uzaklara ve hiçliğe bakıyordu. Ama o sadece bana bakıyordu, gözleri uzak ve odaklanmamıştı. Öğleden sonrasının geri kalanı bir pus içinde geçti, onu sakinleştirme ve dikkatini dağıtma çabalarım boşa çıktı. Sözler peşimi bırakmadı, onu arkamda bıraktıktan sonra da uzun süre aklımdan çıkmadı.

Eve dönerken midem bulanıyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Bir şekilde hastalığının sisini aşıp taşıdığım karanlık gerçeği görmüş müydü? Ondan sonraki her ziyaret bana küçük bir ölüm gibi geldi; ben içimde biraz daha ölüyordum, o ise bozuk bir plak gibi o lanet kelimeleri tekrarlıyordu. Hemşireler beni endişeyle izliyor, gözleri koridorlarda beni takip ediyor, fısıltılar peşimden geliyordu. İki günde bir geri dönüyordum, adı konulamayan bir suçluluk duygusu beni bu ritüele zorluyordu.

Ve sonra bir gün, bıkmıştım, çay getirmeye karar verdim.

Annem çayı hep severdi. Tam onun sevdiği gibi demlerdim ama o gün özel bir madde vardı, siyanür. Fincanı ona uzattım, ellerim kararsızdı, ama elinin tersiyle itti, zihni çayı nasıl sevdiğini hatırlayamayacak kadar karıştı. Hayal kırıklığı içimi kemirdi. Çılgılık atmadan ve hemşirelere haber vermeden onu zorlayamazdım.

"Hadi anne, seni yatağa götürelim," diye fısıldadım. O da aynı beş kelime dışında bir şey söylemedi:

Kızım bir katil.

Onu yatağa götürdüm, zayıf bedeni uysaldı ve başının altından bir yastık çektim. Tereddüt ettim, yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığı üzerime çöküyordu ama sözlerinin anısı -suçlama- asit gibi yakıyordu. Yastığı yüzünün üzerine koydum, gözlerimi kapattım, bakmayı reddettim.

Mücadele bile etmedi, vücudu savaşılamayacak kadar zayıftı. O gevşeyene kadar onu orada tuttum, kendi nefesim düzensiz ve kesik kesikti, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. Eve gittim ve bekledim, dakikalar saatlere uzanıyor, her birinin ardında suçluluk zincirlerini sürüklüyordu. Sonunda telefon geldi. Karşı taraftaki ses kasvetli ama netti. "Anneniz vefat etti."

Bir parçam onu öldürdüğümünden şüphelenip şüphelenmediklerini merak etti. Ondan bıkmışlardı, günlük mantrasıyla herkesi korkutuyordu. Bilmek *zorundaydılar*. Ama hiçbir şey söylemediler.

Onlar da durmasını istediler.

Telefonu kapattım ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Kelimeler kafatasımda yankılandı. Annemin ölümü, gerçekten yasını tuttuğum tek ölümdü. Bunda çok yıkıcı bir şey vardı, diğer tüm kayıplardan daha derine işleyen eşsiz bir keder. Annenizi kaybetmek, size hayat veren, dünyanın çekirdeğini oluşturan kişiyi kaybetmek anlamına gelir. Tüm hatalarına, tüm acılarına ve kafa karışıklığına rağmen o hala benim annemdi. Çocukken beni kucaklayan, yaralı dizlerimi öpen, bir zamanlar beni kendimden daha iyi tanıyan kişiydi.

Ölümünün kesinliği açık bir yara gibiydi, hiçbir şeyin dolduramayacağı ham bir boşluk. Onun canını kötü niyetle değil, çarpık bir merhamet ve çaresizlik duygusuyla almıştım. Yine de, bu eylem beni boşlukta bıraktı, beni asla gerçekten terk etmeyecek dayanılmaz bir kederle yüklendi. Sonunda, yasını tuttuğum sadece onun fiziksel ölümü değil, olduğu ve bir daha asla olamayacağı her şeyin kaybıydı. Onun ölümü benden kendi insanlığımın son kırılma iplerini de söküp aldı ve geride soğuk, amansız bir boşluk bıraktı.

MEVCUT GÜN

I onları öldürmedim. . Bu düşünce zihnimin koridorlarında seken bir langırt gibi, her sekiş damarlarıma panik akıtıyor. Hava daha kalın, duvarlar daha yakın, görünmez bir jüri her köşeden yargılıyor. Kendimi anılara tutunurken yakalıyorum, yarı unutulmuş gecelerin ağında kopmuş bir iplik gibi... Tabii bayılmadıysam

bir asit gezisi sırasında.

Ama hayır, daha önce hiç böyle tamamen bayılmamıştım. Hatırladığım karanlık, asidin halüsinatif tonlarıyla boyanmış olsa bile, unutulmaktan çok uykuya benziyor. O kadar uzun zamandır asit kullanıyorum ki, hiç kendimi kaybetmedim. Hiçbir zaman ellerimde kanla ve arkamda birinin hayatı sönmüş bir alacakaranlık kuşağında uyanmadım. Yolculuklar vahşi olsa da her zaman bir bağa, çılgınlığın içinden örülmüş bir kontrol teline sahipti.

Çünkü... neden onlar? Özellikle Bayan Hanson. Bu hiç mantıklı değil. O gün bana nasıl baktığını hatırlıyorum, gözlerindeki o nefret dolu bakış. Sanki Dean'e ne yaptığımı biliyormuş gibi. Ama hayır. O benim komşumdu. O benim komşumdu. Komşumu öldürmenin üzerime daha fazla şüphe çekeceğini çok iyi biliyordum. Peki ya Dr. Maggie? Arabayla evine gittim, fark edilmeden içeri girdim ve onu bıçaklayarak öldürdüm mü? Bilmiyorum. Hayır. *Hayır*. Kanlar içinde uyanmadım. Gözlerimi sıkarak hatırlamaya.... *bir şeyler* hatırlamaya çalışıyorum. Anı parçaları kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, her bir düşünce rüzgarla dağılıyor. Zihnim kendi üzerine kıvrılmış bir labirent gibi, her köşe bir başka çıkmaz sokağa çıkıyor.

Telefon çalıyor ve ben sıçıyorum. Yavaşça telefona doğru yürüyorum ve ahizeyi kulağıma götürüyorum, kalp atışlarımın sesi sessizlikte çarpıyor. Dedektif Wells'in diğer uçta olmasını bekliyordum, çapraz sorguya hazırды-

Gerçeği zihnimin enkazından çıkaracak bir inceleme, kendimi destekliyorum.
"Alo?"

"Ben Chris." Tüm vücudum gevşiyor, gerginliğim onun sesiyle eriyip gidiyor. Garip bir şekilde bunu her zaman yapar - paniğimin pürüzlerini yumuşatır, beni kısa süreli bir sarar. "Ben... Lizzie beni evden attı."

Göz kırpıyorum, telefonu sıkıca kavıyorum. "Öyle mi yaptı?"

"Evet, bana çok kızgın. Uzun vadede ne yapacağıma karar verene kadar sadece bir geceliğine sende kalabilir miyim?"

Hava boğazımda düğümleniyor. Pencereden dışarı bakıyorum. Yandaki kargaşanın üzerinden birkaç saat geçmişti. Her şey sakindi, dışarıda sadece tek bir polis arabası kalmıştı. Önceki gerginlik sarmal bir yay gibi, geçici olarak serbest bırakılmış ama her an geri çekilmeye hazır. Dedektif Wells'in benimle konuşmak için yan kapıdan evime doğru hiç yürümeden gitmesi beni rahatlatmıştı. Şu an Chris'in burada kalması için iyi bir zaman değil.

Ya yine bayılırsam ve gecenin bir yarısı Chris'i öldürürsem? Ama ona hayır diyemem. O benim her şeyim, bu çalkantılı şüphe ve korku denizindeki dayanağım. Onun varlığı beni bir nebze de olsa normalliğe bağlayan tek şey olabilir. "Eşyalarını getir," diyorum, kelimeler dudaklarımdan çıkarken kulağa uzak geliyor.

Her parçam onun gelmesini, bu gecenin benim istemediğim ve farkında olmadığım bir yıldız olabileceğim başka bir gizeme dönüşmesini engellemek istiyor. Ama sesinin düşüncesi, dokunacak kadar yakınımdaki varlığı, tüm korkularımın yankısını bastırıyor. Akşam ışığının perdelerin arasından süzülüşünde bir yumuşaklık, aldatıcı bir sükûnet var. Derin bir nefes alıyorum, Chris'in gelişine hazırlanıyorum, umutsuzca bu gecenin iyi gecelerden biri olmasını umuyorum, zihnimin bütün kaldığı ve karanlığın beni tekrar altına çekmediği bir gece.

* * *

Sıfırdan lazanya yapmaya karar verdim. Makarna yapraklarını katmanlara ayırdım, her katmanı sosla, peynirle, etle düzelttim. Metodik, neredeyse meditatif. Chris geldiğinde, ev rahat bir İtalyan bistrosu gibi kokuyor. Omzuna astığı spor çantasıyla, yüzünde yorgun ama minnettar bir gülümsemeyle içeri giriyor. Hızlıca öpüşüyoruz ve çantasını kanepeye bırakıyor. "Burası çok güzel," diyor memnun bir iç çekişle. "Harika kokuyor."

Yemeğe oturuyoruz ve ben vicdanımı kemiren düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Lazanya lokmaları arasında, "Komşum bugün öldürüldü." diyorum.

Chris gözünü bile kırpmıyor. "Bu çok üzücü," diyor, sesi bir çatal dolusu yemek yüzünden boğuklaşıyor. "Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır. Kimin bilmiyorlar."

Sinirlerim gergin, yıpranan bir tel gibi. Tepkisinin normalliği tuhaf hissettiriyor, sanki karanlık ve senaryosuz bir dönüş yapan bir oyunun oyuncularımı gibi. Yemeğimizi bitirdikten sonra Chris ayağa kalkıyor ve yemek masasında beni nazikçe kucağına çekiyor. Sıcaklığı içime sızıyor, gerginliğin bir kısmını eritiyor. "Hadi yatağa gidelim," diye fısıldıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. Sevişmiyoruz, sevişiyoruz ve bir süre için her şey yolunda gidiyor. Ama o gece, kabuslar bana işkence ediyor. Bayan Hanson'ın karnı, açık bir yara, dışarı akan kan - zihnime dövme yapılmış bir görüntü. Uyanıkken gördüğüm gibi renkler görmüyorum, sadece kan görüyorum. Koyu bir kırmızı; neredeyse siyah. Soğuk terler içinde uyanıyorum, zihnim bulanık, kafam karışık. Başka bir garip rüyanın farklı parçaları birbirine karışıyor - Chris koridorda birine fısıldıyor, gölgeler evin içinde hareket ediyor. Bir noktada yine onun bedeninin ağırlığını yatağın üzerinde hissediyorum. Kulağıma fısıldadığını duyuyorum, *lanet olası çılgın katil orospu*. Kelimeler unutulmaz bir yankı gibi kalıyor. Kendimi deliliğin kıyısında sallanırken hissediyorum.

Sabah davetsiz bir misafir gibi geldi. Yorgunluk beni mahvediyor ama Chris'i mutfakta üstsüz, kahvaltı hazırlarken bulunca rahatlıyorum. Birbirine karışan kahve ve domuz kokuları havayı dolduruyor ve sabahın puslu havasına rahatlatıcı bir katman ekliyor. "Günaydın," diyor hafifçe, tavrı neşeli. "Sana bir fincan kahve yapayım. Yorgun görünüyorsun."

Masada oturup mutfakta dolaşırken onu izliyorum. Varlığı beni rahatlatıyor, her ne kadar dün geceki rüyanın sızısı

Aklımda.

Lanet olası çılgın katil kaltak.

"Bu sabah işe ayrı arabalarla mı gideceğiz?" Sesim temkinli, soruyorum. bir fincan doldurup önüme koydu. "Yapmak zorundayız."

Ellerimi kahve fincanıyla ısıtıyorum. "Sadece bir süreliğine, değil mi? Sen ve o çekilmez sürtük Lizzie ayrıldığınıza göre, belki yakında insanlara kendimizden bahsetmeye başlayabiliriz."

Chris bana bakıyor, gözleri keskin, parlıyor. "Ben ve Lizzie boşanana kadar ilişkimiz bitmedi. Ve *sakın* ona sürtük deme."

Verdiği yanıt karşısında şok olmuş bir halde ona bakıyorum. Sadece beni sevmesi gerekiyordu, neden Lizzie konusunda savunmaya geçti? Sözlerinin etkisini fark edince yüzü yumuşuyor.

"Özür dilerim," diyor, eğilip yüzümü ve boynumu öpüyor, beni şefkatle boğuyor. Gülümsüyorum. Sevilmek iyi hissettiriyor.

"Senin onayını alana kadar hiçbir şey söylemeyeceğim," diye cevap veriyorum, itaatkâr görünmeye çalışarak. "Ama insanlar seni evimden çıkarken görecekler. Arabanı evimin dışında görecekler."

Chris iç çeker, teslimiyet dolu ağır bir sestir bu. "Komşularınızın bilmesi umurumda değil. Sadece bunun işimi etkilemesini istemiyorum. O yüzden oradayken profesyonel davranalım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, kahvemi yudumluyorum. Sözleri zihnimde dönüp duruyor, her tekrar onları daha da gerçeküstü kılıyor. Ne kadar da kolay bölümlere ayırıyor, bir hayatı yaşarken diğerini rafa kaldırıyor, belki de bu benim de yapmaya çalışmam gereken bir şey. Düşüncelerim Bayan Hanson ve Dr. Maggie'ye geri dönüyor ve mideme soğuk bir korku yumağı yerleşiyor. Sadece dayanmam, her şeyi bir arada tutmam gerekiyor. Şimdilik.

Chris bir geceyi daha evimde geçirdi. Bir şişe şarapla kıvrılıyoruz, oturma odasındaki lambanın ışıltısı duvarlara yumuşak gölgeler düşürüyor. Onun varlığı bir nevi rahatlık getiriyor, içimi kemiren huzursuzluktan bir nebze olsun uzaklaştırıyor. Şaraptan bir yudum alıyorum, sıcaklığın sınırlarımı bulanıklaştırmasına izin veriyorum. Sonra aklıma bir düşünce geliyor.

Kedilerim nerede?

Avokado ve Whiskers'ı en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum, parmaklarım şarap bardağının etrafında sıkılıyor. Kalbim hızla çarpıyor, aniden yükselen kaygı net düşünmemi zorlaştırıyor.

"Bir sorun mu var?" Chris soruyor, bakışları endişeyle keskinleşiyor.

"I..." Tereddüt ediyorum, deli gibi görünmekten çekiniyorum ama bu his görmezden gelinemeyecek kadar acil. "Kedilerimin nerede olduğunu bilmiyorum."

Chris bana bakıyor, yüzünde bir endişe titreşimi beliriyor. "Burada bir yerde olmalılar. Saklanıyorlar mı?" diye soruyor, odanın etrafına göz gezdiriyor ve sonra eğilip kanepenin hafif çatlağının altına bakıyor, sanki oraya sığabilirlermiş gibi.

"Onları en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum," diyorum, sesim inceliyor, bastırılmış panikten neredeyse çatlıyor.

"Peki, onları aramana yardım edeyim." Ayağa kalkıyor ve beni kanepeden kaldırmak için elimi tutuyor. Bu dokunuş topraklayıcı, gerekli bir bağ. Birinci kattan başlıyoruz, kıvrılmış olabilecekleri tüm köşe ve kontrol ediyoruz. İsimlerini söylüyorum, sesim sessiz evde yankılanıyor. Ama cevap veren bir miyavlama ya da yumuşak bir pati sesi yok.

"Hadi üst kata bakalım," diye öneriyor Chris. Odamı arıyoruz, çarşafı kaldırma, mobilyaların etrafında dolaşma ve steril sessizliğe seslenme gibi tekrarlayan ritüellerden geçiyoruz. Küvetin içine ve duş perdesinin arkasına bakarak banyoyu kontrol ediyoruz. Kedi yok. Chris misafir odasının kapısını işaret ediyor. "Eminim buradadırlar," diyor.

Bundan şüpheliyim. Misafir odasının kapısını neredeyse hiç açmam. Orada olmalarına imkan yoktu. Ama omuz silkiyorum, içimi kemiren endişe beni ileriye götürüyor. "Belki."

Chris kapıyı açıyor ve hemen ikimizin de öğürmesine neden olacak kadar kötü bir kokuyla karşılaşyoruz. Ekşimiş, kokuşmuş bir koku, uzanıp yüzümüze tokat gibi çarpıyor ve boğazımın arkasına yapışıyor. "Tanrım, bu da ne?" Chris burnunun üzerine sıkıca bastırdığı elinin içinden söylüyor.

Panik omurgamdan yukarı tırmanıyor, o iğrenç kokunun her bir notası korkumu artırıyor. Umutsuzca sesleniyorum, "Whiskers? Avokado?" Sesim titriyor, onları bulma ihtiyacı kokuya neyin sebep olabileceği düşüncesinin önüne geçiyor. Chris dolabın kapısına yaklaşıyor, kokunun kaynağı belirginleşiyor. Gerçeklik kristalleşiyor, soğuk ve keskin. Kapıyı yavaşça açıyor ve ikimiz de dehşet içinde geriye sığıyoruz. Bu Marlo. Ölmüştü.

* * *

Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Titreyen ellerimle ağzımı kapatıyorum. Marlo gri ve çürüyor, ağzı çılgılık atıyormuş gibi açık. Kalbim göğsümde çılgın bir davul gibi çarpıyor. Yüz ifadesi okunamayacak kadar sakın görünen Chris'e bakıyorum. "Ben... Bunu ben yapmadım," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Chris bana bakıyor ve başını sallayarak yavaşça geri çekiliyor. "Tamam, sana inanıyorum," diye fısıldıyor. "Yine de polisi aramalıyız."

"Hayır!" Yüksek sesle söylüyorum, sesimdeki aciliyet göz kırpmasına neden oluyor.

"Şey, tamam... neden?" diye soruyor, gözlerinde şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle. "Birine söylememiz gerek Satara." Odadan çıkarken sanki bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değilmiş gibi temkinli hareket ediyor.

"Polis benim yaptığımı düşünecek." Sesimde bir titreme var, paranoya ciğerlerimi sıkıca kavıyor.

Chris başını sallayarak beni rahatlatmaya çalışıyor. "Açıklayacağız. Sana destek olacağım. Başın belaya girmeyecek."

Başımı şiddetle sallıyorum, tüm vücudum korkuyla titriyor. Chris'in terlediğini fark ediyorum, yoksa ağlıyor mu? Anlayamıyorum. Gerçeklik ve en kötü korkularım arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor, kafa karıştırıcı bir pus yaratıyor. Ona yaklaşıyorum, çaresizliğim hissediliyor. O geri çekiliyor ve ben boğazımın arkasından yüksek sesli bir gırtlak sesi çıkarıyorum. "Lütfen," diye haykırıyorum. "Beni seviyor musun, Chris?"

"Elbette." Sesinde tereddütlü bir ton var.

"Birlikte olacağız, değil mi? Polisi ararsan birlikte olamayız." Sesim kısık. Titriyor.

"Peki, ne yapmak istiyorsun, Satara?"

Çaresizce yalvarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Onu gömmeme yardım etmelisin."

Sertçe yutkunuyor, gözleri tam olarak okuyamadığım bir duygu karışımıyla kocaman. "Ne?"

Panik vücudumu sarıyor. "Lütfen onu gömmeme yardım etmelisin!" Çılgılık atıyorum, sesim çatlıyor.

Bana bakıyor, gözleri hala kocaman. Sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi ellerini kaldırıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Tamam."

Ve böylece Marlo'yu arka bahçedeki limon ağacının altına, tam da birkaç ay önce oğlunu gömdüğüm yere gömdük. Toprak serin ve nemli, gece havası toprak ve narenciye kokusuyla yoğun. Biz kazarken Chris sessizdi,

ama bana garip, acı dolu bir ifadeyle bakmaya devam ediyor. Büyünün etkisinin geçtiğini hissedebiliyorum. Millicent'ın, duyguları çok çelişkili olan bazı insanların büyüsünün bozulmasıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Belki de olan budur. Chris onu gömmeme yardım ettiği için mutlu olmalı. Bana o şekilde bakmamalı. Benim hakkımda kötü şeyler düşünmemeli.

İş bittikten sonra içeri giriyoruz, sessizliğimiz ağır ve bunaltıcı. Chris masaya oturuyor, ben de karşısında durup mutfak tezgahına yaslanıyorum. Aramızdaki mesafe sonsuz bir uçurum gibi geliyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" diye soruyor, rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Ellerim kontrolsüzce titriyor. "Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsun," diye fısıldıyorum, korkum ürpertici bir kesinliğe dönüşüyor. Chris yutkunuyor, boğazındaki gerginlik belli oluyor. Baş eğikken tezgahtan bıçağı aldıgını görüp görmediğini merak ediyorum.

"Hayır, istemiyorum," diye cevap veriyor ama sesi neredeyse bir fısıltı, olması gereken inandırıcılıktan yoksun. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz, sessizlik gittikçe koyulaşıyor, dayanılmaz bir hal alıyor.

Sonra, bir anda, Chris kapıya doğru fırladı.

Peşinden koşarken panik damarlarımda dolaşiyor. "Chris, bekle!" Ama artık çok geçti. Kapıya doğru koşarken ona uzanıyorum, parmaklarım zar zor gömleğini kavıyor. Tökezledi, vücudu mide bulandırıcı bir gümbürtüyle sertçe yere düştü. "Beni sevmen gerekiyordu!" Çığlık atıyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor. Sesimdeki çaresizlik kulaklarıma bile yabancı geliyor. Bıçağı belimden çıkarırken yan tarafımda açtığı derin yarayı görmezden geliyorum; donuk bir acı. Bıçağın soğuk çeliği loş ışığı yakalıyor ve boğazına bastırıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyorum, sesim buz gibi ve kararlı.

Chris'in gözleri dehşet içinde büyür ve yalvarmaya başlar. "Tamam, tamam, lütfen beni öldürme!" diye bağırır, yüzü korkuyla buruşmuştur.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum, bıçağı hâlâ ona doğrultarak. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, adrenalin içimde orman yangını gibi dolaşiyor. Chris ayağa kalkarken yavaş hareket ediyor, hareketleri tereddütlü, gözleri bıçaktan hiç ayrılmıyor. Onu evin ortasına, kapıdan uzağa ve mutfığa doğru yönlendirirken bıçağı ona doğru tutuyorum. Birlikte hareket ediyoruz, dehşet ve kontrolün ürkütücü bir dansı. Çekmecedan bir ip çıkarıp ellerini sıkıca bağlıyorum ve onu evin köşesindeki sandalyeye sabitliyorum.

mutfakta. Nefesleri hızlı ve sık geliyor, sesler benim sert nefes alışlarıma karışıyor.

"Lütfen, Satara, bunu yapma," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. Yalvarışlarına aldırmadan ayak bileklerini sandalyeye bağlamayı bitiriyorum. Yüzü bir korku maskesine , gözleri sanki içindeki son insanlık kırıntısına ulaşmaya çalışıyormuş gibi bana yalvarıyor. "Bunu konuşabiliriz, Satara! Bunu yapmak zorunda değilsin!" Chris yalvarıyor, sesindeki çaresizlik kontrol duygumu tırmalıyor.

"Bunu bizim için yapıyorum. Birlikte *olacağız*," diyorum, sesim ürkütücü derecede sakin. Sandalyeyi koridordaki dolaba doğru sürüklüyorum, o da sandalyeye bağlı olarak zeminde ilerliyor. Beklediğimden daha fazla çaba harcıyorum, onun direnci her anı daha yorucu hale getiriyor. Ama çaresizlik beni ateşliyor, yorgunluğumu bastırıyor. Son ve yorucu bir hamleyle onu dolaba sokuyorum.

"Lütfen, bunu konuşabiliriz, Satara! Bunu yapmak zorunda değilsin!" Chris yalvarıyor, sesindeki çaresizlik kontrol duygumu tırmalıyor. Dolaptan uzaklaşarak dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak çıkıyorum. Ellerim adrenalinden titriyor. Chris'in boğuk çığlıkları giderek azalıyor, mesafe ve dolabın kalın duvarları tarafından gizleniyor. Kanepeye gömülüyorum, gerginlik yavaş yavaş gücümü tüketiyor. Gecenin erken saatlerinde paylaştığımız şarap şişesi sehpanın üzerinde duruyor, yarısı boş, işlerin ne kadar çabuk kontrolden çıktığını ürkütücü bir şekilde hatırlatıyor.

* * *

Gün doğar doğmaz arabama koşuyorum, sabahın sessiz sokaklarında hızla ilerliyorum, panik içindeyim, yaptıklarımın gölgeleri hayaletler gibi üzerimde dolaşıyor. Millicent'ın binası görünür hale geliyor. Acımasızca kapısına vuruyorum, yumruğum ağrıyor ama acelem dinmiyor.

"Tanrım, derdin ne senin?" Millicent nihayet kapıyı açtığında gözleri sinirli bir şekilde kısılmıştı. Üzerinde mor saten bir bornoz var ve saçları dağılmış. Onu ilk kez mükemmel ve kameraya hazır görmüyorum. Daha fazla bir şey söyleyemeden yanından geçip gidiyorum, havada çaresizliğimin ağırlığı var.

"Büyü," diyorum, göğsüm kabarıyor, nefeslerim keskinleşiyor. "Artık işe yaramıyor."

Millicent'ın kafasının karıştığı belli, kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

İleri geri adım atıyorum, her adım dehşet hissimi artırıyor. "Etkisi geçti ya da öyle bir şey. Chris, o... o değil..." Sesim soluklaşıyor, ihaneti ve korkuyu anlatacak kelimeleri bulamıyorum.

"Sakin ol ve bana neler olduğunu anlat. Chris nerede?" diye sorar.

Ona bakıyorum, duygularım taşıyor. "Bana aşık olacağını söylemiştin!" Çığlık atıyorum, sesim çığ.

Millicent ellerini kaldırıyor, avuç içleri dışarıda, histerimi yatıştırmaya çalışıyor. "Satara, lütfen. Söyle bana, Chris nerede?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazım kuruyor. "Benim evimde."

"Yaşıyor musun?" diye soruyor, sorusu paniğimi delip geçiyor. Ona kuşkuyla bakıyorum. "Fark eder mi?"

Tersledim.

Millicent omuz silkiyor. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Neden kendini beğenmiş gibi davranıyorsun? İnsanlar umurunda değil! Bana daha önce öldürdüğünü kendin söyledin." Sesim yeniden yükseliyor, hayal kırıklığı ve korkuyla besleniyor.

"Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz."

Soğuk tavrı öfkemi daha da körüklüyor. Yüksek sesle bir çığlık attım, sesi oturma odasının dar alanında yankılandı.

"Sadece büyüü tekrar yap!" Çığlık atıyorum, sesim çatlıyor. Çantamı karıştırdım ve Chris'in bu sabah kestiğim saçlarının olduğu Ziploc poşetini buldum. Ona fırlattım, çaresizliğim hissediliyordu. "Ve bu sefer doğru yap."

"Demek yaşıyor," diyor yavaşça, çantayı eline alıyor, gözleri okunamayan bir duyguyla titriyor. "Peki sen neden kir içindesin?"

"Evet!" Çığlık atıyorum, kelime boğazımdan yırtılıyor. "O yaşıyor. Duymak istediğin bu mu?" Sesim çiğ, gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor. Millicent bana bakıyor, yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor, değerlendiriyor, hesaplıyor.

"Tamam," diyor sonunda, sesi sakın, neredeyse fazla sakın. Evinin içinde ürkütücü bir zarafetle ilerliyor, büyü için ihtiyacı olan eşyaları topluyor. Onu izliyorum, kalbim küt küt atıyor, her saniye sonsuzluk gibi geliyor. Küçük sunağı kuruyor, mumları yakıyor, titreyen alevler duvarlarda tehditkâr bir şekilde dans eden gölgeler .

"Otur," diye emrediyor, sesi emredici ama duygudan yoksun. İtaat ediyorum, bedenim gerginlikten kaskatı kesilmiş, gözlerim o çalışırken ellerinden hiç ayrılmıyor. Millicent mumları yakıyor ve büyüye başlıyor, sözleri odada yankılanan bir ilahi gibi büyüyü dokuyor. Sandalyenin kenarlarına tutunuyorum, eklemlerim acıyor, nefesim daralıyor. Hava tütsü ve bitkilerin ağır kokusuyla , nabzımı hızlandıran baş döndürücü bir karışım. Duraklıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Unutma Satara, büyü kusursuz değildir. Kontrolümüz dışında güçler vardır," diyor, ses tonu bir uyarı niteliğinde.

"Umurumda değil. Sadece beni tekrar sevmesini sağla."

Sesi melodik bir ritimle yükselip alçalarak ayine devam eder. Odanın atmosferi kalınlaşıyor, ağırlaşıyor, sanki hava güçle yüklenmiş gibi. Kalbim göğsümde çarpıyor, beklenti neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Sonunda bitiriyor, büyüyü yapıyor, büyü canlı bir şey gibi havada asılı kalıyor. Bana dönüyor, yüzü okunmaz halde. "Bitti."

Rahatlama ve endişenin bir karışımını hissediyorum. Bir yanım artık her şeyin yoluna gireceğine, Chris'in beni yeniden seveceğine, her şeyin sonunda olması gerektiği gibi olacağına inanmak istiyor. Ama derinlerde, içimi kemiren bir korku var. Büyünün bile kırılanları onarmaya yetmeyeceği korkusu. Belki de bazı şeylerin kontrolümüz dışında, herhangi bir büyüün gücünün ötesinde olduğu korkusu. Millicent mumları söndürüp dumanı durgun havaya karıştırırken, tek umudum büyüünün Chris'i bana geri getirecek kadar güçlü olması. Ve onun evinden ayrılırken, şafağın ışığı ufukta süzülürken, soğuk bir kesinlik kemiklerime yerleşiyor.

* * *

Bu akşam bizim için bir güveç yaptım, çocukluk anılarının şekillendirdiği bir tür akşam yemeği. Chris için cömertçe bir tabak hazırlıyorum, metal kaşık seramiğe çarparak şingirdiyor ve yemek masasına doğru ilerliyorum.

"Tamam, yemek hazır!" Anons ediyorum. Chris bana bakıyor, yüz ifadesi bir kayıtsızlık duvarı. Gülümsemem aynadaki buğu gibi soluyor. "değil," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendi kendime. "Yakında beni tekrar seveceksin."

Chris sandalyesinde kıpırdanıyor, ipler bileklerini kesiyor, boğuk homurtuları boğucu sessizliği deliyor.

"Sanırım artık ağzındaki bandı çıkarabilirim. Ama çığlık atarsan dolaba geri dönersin, tamam mı?" Gözlerimi açıyorum, sesim tehdit ve yalvarma arasında gidip geliyor. Chris sadece bakmaya devam ediyor, bakışlarında sessiz bir savaş var. Gülüyorum, sesim kırılğan ve kırılğan. "Çok yakışıklısın," diyorum ağzındaki bandı sıyrarak, dudaklarının yapışkan yüzünden hamlaşmasını izleyerek. Karşısındaki masaya oturuyorum. "Ne aptalım. Ellerin bağlı, kendi başına yemek yiyemiyorsun." Çarpık bir şefkatle ona güveçten bir çatal dolusu yediriyorum. "Ağzını aç."

"İnsanlar nerede olduğumu merak etmeye başlayacaklar" diyor, sesi uzaklarda yankılanıyor. "Beni sonsuza kadar rehin tutamazsınız."

Donup kalıyorum, çatal aramızda havada asılı kalıyor. Sözlerindeki boş gerçeklik akıl sağlığımın sınırlarını kemiriyor. O haklı, elbette. Ahizeden telefonu alıyorum, ona doğru götürürken kablosu geriliyor. "Karın da dahil olmak üzere tanıdığın önemli herkesi arayacaksın." Telefonu ona uzattım.

"Ve onlara *ne* söyleyeceğim?" Sesi bir kanyon gibi, boş ve yankılı.

Gülümsüyorum, komşu kızı neşesinin çarpık bir parodisi. "Artık benimle yaşıyorsun, aptal. Ve geri dönmeyeceksin."

"Peki ya iş?" diye soruyor, ses tonuna bir meydan okuma karışıyor. Ona bakıyorum, gözlerim keskin; soğuk.

"Eninde sonunda işe döneceksin. Sadece ara ve birkaç gün izne ihtiyacın olduğunu söyle."

Pek bir planım yoktu ama ikinci aşk büyüü devreye girdiğinde ondan istediğim her şeyi zorlamadan yapacağını umuyordum. Chris derin bir nefes alıyor, anın ağırlığı bir mengene gibi bastırıyor. Sessizlik uzuyor, kalın ve boğucu. "Eğer itaat etmezsen, seni öldürürüm," sözlerim sessizliği bir bıçak gibi kesiyor, hiçbir boşluk bırakmıyor

şüphe, umut için yer yok. Meydan okumaya tutunmaya çalışıyor ama o da kayıp gidiyor. "Ve sonra evine gideceğim," diye ekliyorum, "ve güzel karını ve çocuğunu öldüreceğim."

Gözlerinde panik parlıyor, donuk teslimiyetin yerini alıyor.

"Hayır!" diye bağılıyor, sesi baskı altında çatlıyor. "Güven bana, bunu yapmak istemiyorum, Chris!" Çığlık atıyorum.

"Birini seni sevmeye, seninle birlikte olmaya zorlayamazsın." Fısıltısı içime bir yumruk gibi indi. Ona bakıyorum, soğukkanlılığımın parçaları elimden kayıp gidiyor.

"Daha önce yaptım, şimdi de yapabilirim."

"Kim?" nefes alıyor, gözleri kocaman, korku içinde masum.

"Kocam," diyorum, kelimeler dilimde acı bir şekilde. "O da beni terk etmeye çalıştı. Ortadan kaybolmadan birkaç hafta önce terk etmeye çalıştı. Ona kaçacak ya da saklanacak bir yer olmadığını söyledim. Nereye giderse gitsin onu yakalayıp öldüreceğimi söyledim. Bunu yapacağımı biliyordu. O yüzden kaldı."

Sesim koyulaşüyor, anıların fırtınası içeri doluyor. O meşum geceyi düşünüyorum. Bavullarını topluyordu, kararlılığı fiziksel bir bariyer gibiydi. Tehditlerim bu bariyeri yıkan gelgit dalgası olmuştu ve o kalmıştı - aşkı ikimizi de bağlayan bir zincire dönüşmüştü. Chris'in gözleri üzerimde kalıyor, sessiz bir meydan okuma, devam etmem için bana meydan okuyor, tüm sıkı sarılmış ipleri çözmek için. "Onu öldürdüm," diye fısıldıyorum, kabulleniş ses tellerimdeki çelik telleri koparıyor. "Beni en iyi arkadaşımın aldattı."

"Bunu yapmamalıydın."

Başımı sallıyorum, keder tüm bedenimi sarıyor. "Ne yazık ki aldatmaya karşı bir yasa yok. Bu yüzden adaleti kendim sağladım."

"Satara," diye fısıldıyor.

"Kıskanıyordum," diye devam ediyorum. Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım artık serbestçe akıyor. "Sonunda bunu kabul etmem uzun zaman aldı..." Sesim titriyor. Gözlerimi dikip ona bakıyorum, gözlerim yanıyor. "Kocamı kıskanıyordum, en iyi arkadaşımı değil."

Chris gözlerini kırıştırır. "Ne demek istiyorsun?"

İçimde bir şey çiçek açıyor. Her şeyi itiraf etme ihtiyacı. Chris için her şeyi masaya yatırmak. Hayatımın geri kalanında birlikte olacağım adam bunu bilmeyi hak ediyordu. Ve büyü devreye girdiğinde, sırrımı saklayacağını biliyorum. "Kocamın Lilah'la birlikte olmasını kıskanıyordum," diyerek bana bakıyor ve konuşmaya devam etmemi istiyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyordum," diye , sözcüklerin tadı asit gibi geliyor. "Ona aşkıttım."

Ürkütücü derecede sakın. Başımı sallıyorum ve devam ediyorum. "Sanırım duygularım hep oradaydı. Sadece onları inkâr etmek istedim, yok olmalarını diledim. Çünkü yanlış hissediyordum. Bir kadına aşık olmamam gerekiyordu. Bu *normal* değil. Bu yüzden kendime Dean'i öldürdüğümü çünkü ona aşık olduğumu ve beni aldattığı için kızgın olduğumu söyledim. Ama gerçekte Lilah'ın benim yerime onu seçmesine kızmıştım." Sertçe yutkunup devam ediyorum. "Bir ailem olması gerekiyordu. Çocuklarım. Mükemmel sevgi dolu ve sadık bir koca. Güzel, geleneksel bir ev. *Lezbiyen olmamam gerekiyordu.*"

"Yani, sen-"

"Ve onun da bunu hissettiğini biliyorum! Hissettiğini biliyorum, Chris. Bana nasıl baktığını gördüm. O üçlü seks sırasında bana dokunuşunu, beni öpüşünü... *Gerçektir*. Yapabilirdik... hayır bu mümkün değildi. Asla birlikte olamazdık." Kelimeler hızla döküldü.

Chris bakıyor, aramızdaki duygusal uçurum her saniye biraz daha genişliyor. "Ondan önce de öldürdün, değil mi?" Asla var olmaması gereken bir bulmacanın pürüzlü kenarlarını bir araya getiriyor.

"Michael, benim ilk aşkım. O benim ilk cinayetimdi," diye itiraf ediyorum, hüznle karışık karanlık bir gururla. "Los Angeles'ta bana tecavüz etmeye çalışan bir adam. Kuzey Carolina'da bir papaz, Waylon. Jasper adında, bunu hak etmeyen tatlı bir adam." Sesim titriyor, kendi karanlığımın ağırlığı altında sarsılıyorum. "Ve..." sonraki kelimeler boğazıma düğümleniyor, "Annem."

Chris'in gözleri duygusuz, korku maskesi zar zor kontrol altında tutuluyor. "Onu bir yastıkla boğdum." Hıçkırıklar bir barajdaki çatlaklar gibi kararlılığımı kırıyor. Kendimi çabucak toparlayıp gözyaşlarımı siliyorum, bu kırılganlık içinde oyalanmak için çok tehlikeli.

"Peki ya dolabındaki kadın? O senin kayınvaliden değil miydi?"

Başımı salladım. "Onu ben öldürmedim. Ya da yan komşumu. Ya da Dr. Maggie."

"Dr. Maggie?"

"Terapistim. Bıçaklandı." "Peki, onları kim öldürdü, Satara?"

"Bilmiyorum." Sesim yükseliyor, çatallaşıyor. "Satara..." diye söze başlıyor, içinde bir şüphe notası belirliyor.

"Onları ben öldürmedim!" Yumruğumu masaya vurarak bağıriyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor. Bana bakıyor, şüphesi her satırına kazınmış.

Yüzünü.

"O senin dolabındaydı," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, inkâr bir kefen gibi etrafımı sarıyor. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, *onları ben öldürmedim.*"

Tam o sırada, kapı zilinin keskin sesi gergin havayı delip geçiyor. Kapıya doğru dönüyorum, her adımım korku ve dehşetle ağırlaşıyor. Kaotik dünyamla dışarıdaki dünyanın eşiğinde, avucumun içinde sakladığım bıçakla tereddüt ediyorum. Kapı zilinin ani sesi içime korku salıyor; kalbim hızla çarpıyor, konuşmamızın yankısı hala kara bir bulut gibi havada asılı duruyor. Chris kapıya doğru bakıyor, gözleri yeni bir dehşetle irileşmiş, ama sandalyeye yapışmış, onu içine ittiğim kadere bağlı. "Sakın ses çıkarma." Ellerini çözüyorum, bu riskli bir hareket ama başka seçeneğim yok.

Kapıya yaklaşırken zihnim hızla çalışıyor, bıçak hâlâ elimde sıkıca kavriyor. Onu arkama saklıyorum. Her adım sonsuzluk gibi geliyor, gıcırdayan döşeme tahtaları yaklaştığımı çarpan kalbimden bile daha yüksek sesle duyuruyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı hafifçe açıyorum ve dar aralıktan içeri bakıyorum. Üniformalı bir polis memuru orada duruyor, yüzü ciddi ama tehditkâr değil. "İyi akşamlar hanımefendi," diyor profesyonel bir ses tonuyla. "Ben Memur Jenkins. Bu evde bir huzursuzluk olduğuna dair ihbar aldık."

Kanım dondu. "Ne tür bir rahatsızlık?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ediyorum.

"Komşular çığlık sesleri duyduklarını bildirdiler." Gözlerini hafifçe kısarak yanımdan evin içine bakmaya çalışıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye kekeleyorum, zihnim bir açıklama için yarışıyor. "Sadece erkek arkadaşım ile küçük bir tartışma yaşadık. Ama şimdi hallettik."

İkna olmadığı belli olan bir kaşını kaldırıyor. "Etrafa hızlıca bir göz atmam gerekecek hanımefendi. Sadece emin olmak için."

Panik içimi kemiriyor. Geri adım atıyorum, kapıyı isteksizce açıyorum ama arkamda sakladığım bıçağı sıkı sıkı tutuyorum.

"Elbette, memur bey. Lütfen, içeri gelin."

İçeri adım attığımda Chris'in yüzünün solduğunu görebiliyorum. Gözleri benden memura doğru kayıyor, sessiz yardım çığlıkları iri gözlerine yansıyor.

"Şu anda burada başka biri var mı?" Memur Jenkins evin içine doğru bir adım daha atarak sorar, eli kemerindedir ve ani bir harekete karşı hazırdır.

Sakin kalmaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "Evet, erkek arkadaşım hâlâ burada. Bu Chris," diye onu gösteriyorum. "Dediğim gibi, küçük bir tartışma yaşadık ama şimdi iyiyiz."

Memur Jenkins yanımdan geçerken bakışlarını mutfak masasında sabit bir şekilde oturan Chris'e dikti. "Efendim iyi misiniz?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

Chris bana bakıyor, yüzünde korku ve meydan okuma karışımı bir ifade var ve sonra memura dönüyor. "Ben iyiyim" diyor, kelimelerini dikkatle seçerek. "Sadece biraz gürültülü bir yanlış anlaşılma oldu. Her şey yoluna girecek."

Memur tam olarak ikna olmuş görünmüyor ama yavaşça başını sallıyor. "Tamam, ama yardıma ihtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin. Sadece bir telefon uzağınızdayız."

Başımı salladım, gerginlik neredeyse dayanılmazdı. "Teşekkür ederim memur bey. Minnettarız." Gitmek için dönmeden önce Chris'e son bir kez düşünceli düşünceli bakıyor. Onu kapıya kadar takip ediyorum, tüm içgüdülerim beni gözden kaybolana kadar her hareketini izlemeye itiyor.

"Kendinize iyi bakın hanımefendi," diyor son bir kez etrafına bakarak, görünüşte memnun ama yine de temkinli. Dışarı çıktı ve ben de kapıyı arkasından kapattım, kalbim hızla çarpıyor, nefesim kısa, panik nefesler halinde geliyordu. Chris'e dönüyorum, ellerim titriyor. Bıçak hala elimde, uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımızın soğuk bir hatırlatıcısı. "Gördün mü?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Her şey kontrol altında." Tamamen yıkılmamak için yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

Chris bana bakıyor, yüz ifadesi bir duygu karmaşası. Korku, meydan okuma ve neredeyse acıma gibi bir şey yüzünde titreşiyor. "Satara, bunu yapmaya devam edemezsin," diyor usulca, ellerini tekrar sandalyenin arkasına bağlamaya başladığımda, sözlerinin ağırlığı ağır bir kefen gibi bastırıyor. Ama ben cevap veremeden ev daha da soğuk geliyor, öğleden sonranın ciddiyeti dank ediyor. Millicent'ın yapılmasına yardım ettiği büyü, yalanlardan oluşan sarmal ağ ve aşka tutunmaya yönelik umutsuz girişimler; her şey çöküşün eşiğindeymiş gibi geliyor.

"Belki de burayı terk etmenin zamanı gelmiştir, Chris. Başka bir yerde yeniden başlayabiliriz," diyorum, ellerini tekrar arkadan bağlarken neredeyse yalvarırcasına, parmaklarım titriyor. Yardım istemedi. Kaçmaya çalışmadı. Belki o da bunu benim kadar çok istiyordu. "Mutlu olabiliriz. Sadece sen ve ben."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Satara, yardıma ihtiyacın var. Bu aşk değil, bu

."

"Öyle söyleme," diye kestim sözünü, sesim keskindi. "Mutlu olabiliriz. Mutlu olacağız." Sessizliği yeterli bir cevap, umutsuzluk göğsümde derinleşiyor. İçimdeki gölgelerin büyüdüğü, karanlığın giderek yaklaştığı ve ikimizi de yutmakla tehdit ettiği hissinden kurtulamıyorum. Tam o sırada kapı zili tekrar çalıyor, sinirlerimi alevlendiriyor, her zil sesi kırık cama vuran bir çekiç gibi. "Bir şey söyleme," diye tıslıyorum, sesim ince, çok gergin bir tel. Kapıya doğru yürürken, her adımım korkuya doğru bir iniş gibi geliyor. Kapıyı açıyorum, Lilah'nın loş ışıktaki zalim bir gülümsemeye karşımda durduğunu görünce elektrik çarpmışa dönüyorum. Bana bir dakika bile vermiyor. Yumruğu yüzüme çarpıyor ve gözlerimin arkasındaki yıldızları patlatıyor. Geriye düşüyorum, vahşi bir aşığın çekim gücüyle başım mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Başım dönüyor, bilincimi yarı yarıya kaybediyorum, oda gerçeküstü bir fırladığın içinde dönüyor. Lilah üzerimde duruyor, nefesi sıg; muzaffer.

"Bunu yapmak için ne kadar zamandır beklediğimi bilmiyorsun." Sesi karanlık ve zehirli. Ben cevap veremedim tekmelemeye başlıyor, darbeleri karnıma, kaburgalarıma amansız bir yaylım ateşi gibi iniyor; bir acı senfonisi.

"Durun! Bu iş çok ileri gidiyor!" Chris bağırıyor, sesi sisin içinde çatlıyor. Ona bakıyorum, kaosun içinde ipuçları arıyorum. Ne demek istiyordu? Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Lilah donup kalıyor, ayağı vuruşun ortasında duruyor. "İtirafın tamamını aldık," diyor Chris, sesi artık daha kararlı. "Şimdi buraya gel ve beni çöz."

Lilah beni tekmelemeyi bırakıp Chris'e koşuyor, parmakları telaşla ipleri çözüyor. Başımı kadar kaldırdım. Chris ve Lilah -Birbirlerini tanıyorlar mı? Lilah'nın mutfak masasının altından küçük, siyah bir teyp çıkarmasını puslu gözlerle izliyorum. Kim bilir ne kadar zamandır orada duruyordu. Muhtemelen Chris bizde kalmak istediğinden beri.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Ölmeme izin mi verecektin?"

"Kapa çeneni, Abdul. Tehlikede olduğunu doğrulamak için önce polisi göndermem gerekti. Camille burada olduğunu söyledi ama-"

"Saçmalık, önce tam bir itiraf istediniz."

Oda dönüyor, gerçeklik hissim parçalanıyor.

Abdul mu? Abdul kim?

Kapı uçarak açılır, ani bir silah sesi gibidir.

"Nerede o?" Paniğe kapılmış bir ses, parçalanmış algımın içinden geçerek sesleniyor. Onu tanıdım, Millicent'ti. Koşarak içeri giriyor, kollarını Chris'e doluyor, ona sarılmadan önce yüz hatlarını saf bir rahatlama kaplıyor.

"Güvende olmana çok sevindim," diye nefes alıyor.

"Her şey bitti. Sonunda bitti," diyor Chris, sözlerinde zaferin ağırlığı var.

Ne bitti? Biri daha içeri dalıyor, Cynthia. "İtiraf etti mi? *Neden?* kelepçeli değil mi?"

"Sorun yok, Stacey ona yumruk . Sayım için düştü."

İçeri giren bir sonraki figür, ete kemiğe bürünmüş bir hayalettir -Dr. Maggie- hayattadır, hıçkırarak ağlamaktadır, sorusu umutla kırılığandır. "Bitti mi? Gerçekten bitti mi?"

Lilah sakince, "Evet," diye cevap verdi, "Herkese iyi iş çıkardınız."

BİR SAAT SONRA

B Lilah Patrick olmak bir patlama oldu. Şık ve sofistike bir kadın oldum. Rahat, mütevazı bir evde yaşıyordum; çok gösterişli bir şey yoktu, sadece istediğim basit bir hayattı. Altı yıl boyunca gizli görevde olmak Parka. Çok fazla arka plan ve bir ton bağlılık gerektirdi. Ama ne oldu biliyor musunuz? Çılgın bir yolculuk oldu. Bu hikayeyi özenle hazırladım ve rollerini mükemmel bir şekilde oynayan insanlardan birinci sınıf yardım aldım. Sonunda bu psikopat kadına kelepçe takabileceğimi bilmek beni çok mutlu etti.

Şimdi bir sorgu odasının camından Satara'ya bakıyorum. Elleri kelepçeli, yüz ifadesi tamamen duygusuz. Dedektif Wells yanıma geliyor ve tam yanımda duruyor. Benimle Satara arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Evet, başardın. Bir an için senden şüphe ettim ama başardın. İyi iş, Stacey."

Dedektif Wells'e başımı sallayıp ince bir gülümseme veriyorum. "Onu yakalayana kadar eve gidemezdin. Vazgeçmemi ve davayı bırakmamı istediğini biliyorum."

"Yıllar önce senden vazgeçmeni istemiştin. Şef mutlu olmadı."

"Eminim şef şimdi gülümsüyordur," diyorum sırtarak. "Az önce lanet olası bir seri katil yakaladım. Bir *kadın* seri katil. Bu tarihe geçecek, değil mi?"

Dedektif Wells bana cevap vermiyor, sadece şapkasını çıkarıp bana göz kırpmıyor. "Onunla konuşurken iyi eğlenceler. Fazla şiddete başvurma." Beni kendi anıma bırakıp gitti.

Elimi soğuk metal kapının üzerine koyuyorum ve iterek açıyorum. Kapının eşiğinde durup ona bakıyorum. Onu tutukladığımızdan beri neredeyse katatonik bir haldeydi. Gerçekten çelik gibi ve sessiz, gözleri uzaklara bakıyor. "Nasıl hissediyorsun?" sesim soğuk odada yankılanıyor. Bana bakmak için yavaşça başını çeviriyor, sadece başını çeviriyor, vücudu hareketsiz. Gözlerinin altında koyu halkalar var.

Gözleri gerçekten yorgun görünüyordu. "Tüm hayatının bir yalan olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Öylece bakıyor, ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor. Karşısındaki soğuk sandalyeye oturuyorum, bacak bacak atıyorum ve kolumu sandalyenin arkasına sarkıtıyorum. "Aşk Cadısı diye bir şey yoktu. Bu sadece senin inanacak kadar aptal ve çaresiz olduğunu bildiğim için ortaya attığım bir fikirdi."

Yine de tepki yok.

"Gerçek adı Camille ve Abdul'un kuzeni. Onu muhbir olarak işe aldım çünkü Abdul fikrimi söylediğimde rol için ne kadar mükemmel olduğunu söyleyerek bırakmadı. Ah, pardon, Abdul'u Chris olarak tanıyorsunuz," kıkırdadım. "Gördüğünüz gibi, önce Abdul'u işe aldım. İki yıl önce falan mı gelmişti? İş yeriniz tüm bu süre boyunca soruşturmadan haberdardı. Abdul ve Cynthia'yı işe almaktan ve onlara şirkette sahte roller vermekten mutluluk duydular. Abdul'u çalışırken gördün mü hiç? Sana göz kulak olmaktan başka bir bok yapmıyordu. Bazı uyuşturucu suçlamaları vardı ve benim için gizli muhbir olarak çalışırsa suçlamaları düşürmesi için onunla bir anlaşma yaptık. Görevi seni ona aşık etmek, gardını düşürmek ve en derin, en karanlık sırlarını itiraf etmeni sağlamaktı. Ve duygularını biraz karıştırmak." Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor.

Gözlerinde bir titreşim var. Belki öfke, belki de umutsuzluk. Her iki şekilde de, onu yakaladım. Bu altı yıllık operasyon bir başyapıttı ve şimdi başarımın tadını çıkarma zamanı. Sonunda konuştu. "Anlat bana," diyor Satara, neredeyse fısıldayarak. "Bana her şeyi anlat. Neyin gerçek olup olmadığını bilmem gerek." Sesinin içi boş. "Dean beni hiç sevdi mi?"

Sesimi sabit tutarak gülümsüyorum. "Evet, ilk başta," diyorum. "Ama senin ne olduğunu öğrendikten sonra... durdu."

Bana bakıyor, çaresiz. "Ne zaman ?" "Bir yıl önceki

Büyük Ayı gezisinde."

"Söyle bana. Nasıl olduğunu söyle."

Bir ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Tamam." Ben de öyle yaptım.

Keşke Dean gizli görevde olduğumu öğrenmeseydi. O bir suçlu ya da polis değil, bu yüzden yalan söylemek ve kimliğini saklamak onun için zordu. O sadece iyi bir koca olmaya çalışıyordu. Satara herkes için kahvaltı hazırlıyordu ve Dean yardımcı olduğunu düşünerek eşyalarını toplamak için onun olduğunu düşündüğü bavulumu aldı. İşte o zaman not defterimi buldu.

ve Satara hakkında yazdığım ipuçları. Dean'i kapıda gördüğümde odamdaydım, elinde küçük not defterim vardı.

El yazımla dolu sayfaları çevirirken Dean'in kaşları çatıldı. Okuduğu her satırda gözleri fincan tabağı gibi büyüyordu. "Lilah, bu da ne böyle?"

Bir an donakaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Başımı hızla kapıdan çıkardım ve Satara'nın ya da başka birinin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Kolundan tutup onu odama çektim ve kapıyı kapattım. "Sesini alçalt," diye tısladım. "Bunu burada konuşamayız."

Paniklemiş ve kafası karışmış görünüyordu. "Lilah, neler oluyor? Satara'yla ilgili tüm bunlar da ne? Birini mi *öldürdü*?"

Derin bir nefes aldım, kendi sınırlarımı uzak tutmaya çalışıyordum. "Yarın akşam eve döndükten sonra benimle buluş. Özel bir yerde. O zaman konuşuruz."

Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışarak başını salladı. "Satara'ya ne söylemem gerekiyor?"

"Ona bir şey söyle, ne olursa. İş yemeği olduğunu söyle, umurumda değil. Sadece beni koru ve bu konuda *hiçbir şey* söyleme Dean. Sana söylüyorum; bu düşündüğünden çok daha büyük."

Tereddüt , sanki kusacakmış gibi bana baktı. Sonunda isteksizce de olsa başını salladı.

"Tamam. Yarın akşam. Yarın akşam. O zaman görüşürüz."

"İyi," dedim, sesim sabitti, hissettiğimden fazla güven vermeye çalışıyordum. Onun için fazla umudum yoktu. Dean zayıftı. "Ve Dean... *normal davran*. Ona ipucu vermeyi göze alamayız."

Sertçe yutkundu, tekrar başını salladı ve hala inanamıyorken yavaşça odadan çıktı. İkimiz de artık geri dönüş olmadığını biliyorduk.

Dean gecenin geri kalanında garip davranıyordu. Pek iyi dayanamayacağını söyleyebilirdim. Ama gözümü ondan ayırmadım ve Satara'nın dikkatini olabildiğince dağıtmaya çalıştım. Hatta bütün gece Dean'in arkadaşlarından biriyle flört ettim - Satara'nın bunu yiyip bitireceğini, kocası yerine bana odaklanacağını biliyordum. Sessiz sinema oynamaya başlayana kadar şey yolunda gidiyordu ve Dean'in söylediği bir şey yüzünden kendini kaybetti. Ayağa kalkıp hışımla odasına gitmesini ve kapıyı öyle bir çarpmasını izledim ki bütün kabin sarsıldı. Dean'e bir bakış attım, sıçıp batırdığını anlaması için gözlerimi kısarak ona baktım. Ne kadar aptaldı. Şimdi bunu düzeltmek zorundaydım.

Satara'ya karşı hissettiklerim karmaşıktı. Avladığım bu kadına ilgi duymaya başlamıştım ama bu duygularımı bastırmak zorundaydım. Çünkü ona karşı bir şeyler hissettiğim kadar ondan nefret de ediyordum. *Tanrım*, varlığımın her zerresiyle o kadından nefret ediyordum.

Üçlü yapmayı önerdim. Ona her şeyin yolunda olduğunu, Dean'in onu gerçekten istediğini hissettirmem gerekiyordu. Neyse ki Dean benimle birlikte oynadı ve dikkatinin çoğunu benim yerime Satara'ya verdi. İyi çocuktu. Çılgın karıyı bir süreliğine sakinleştirdi. O zamanlar kabul etmek istememiştim ama şimdi o gecenin bir kısmının da benim için olduğunu biliyorum. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Hikâyeyi bitirdikten sonra koltuğumda öne doğru eğildim. "Senden uzaklaşmak istedi. Ondan nefret etmen için her şeyi denedi. Seni terk edemeyeceğini bilecek kadar akıllıydı - hayır, senin lanet olası bir volkan gibi patlayacağını biliyordu." Devam etmeden önce sandalyemi ona yaklaştırıyorum, sesim sabit ve alçak. "Böylece, kontrolcü oldu. Sana ne giyeceğini, ne giymeyeceğini söylemeye başladı, çok yediğinde sana şişko inek dedi, seni asla cinsel olarak tatmin etmedi. Hepsi gitmeni sağlamak içindi. Ama ne yaparsa yapsın, sana karşı ne kadar aşağılık olursa olsun, onu sevmekten vazgeçmedin çünkü sen haysiyetsiz, aptal ve zavallı bir kadınsın." Gözlerim jilet gibi, ona bakıyorum. O da bana bakıyor, gözleri kocaman. Tek bir damla gözyaşı düşüyor. "Muhtemelen Cynthia ve kitap kulübünü merak ediyorsundur, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, hepsi eğlence içindi. Yani, *çoğu*. Lydia Ramirez aynı zamanda bir suç muhbiri. Siz onu daha çok Cynthia olarak tanıyorsunuz. Birkaç yıl önce bir tasarım mağazasından binlerce dolarlık mal çaldı. Onu muhbirliğe ikna etmek kolay oldu, sorgu odası boyunca ağladı ve onu hapse göndermememiz için yalvardı."

"Lydia -Cynthia- senin yakın arkadaşındı. *En iyi* arkadaşın değildi elbette, o bendim. Ama Lydia utanç verici şeyleri anlatırken en rahat hissettiğin sırdaşındı çünkü onun senin hakkında ne düşündüğünü daha az önemsiyordun. Onu benim gibi sevmiyordun. Lydia size mantıklı çözümler sunmayan ama duymak *istediğiniz* cevapları verebilen bir sırdaştı. Sana Aşk Cadısı'nı anlatmak için onu seçeceğimi ve senin de ona inanacağını biliyordum. Ve tahmin edin ne oldu? Bu *hemen* yedin," *diye* kıkırdıyorum. "Bir Aşk Cadısı'nın Jeff Bailey'e büyü yaptığına *gerçekten* inandın - bu arada, onları hiç birlikte gördün mü? Düşün. *Gerçekten* düşün. Cevap hayır, değil mi? O bir aşk cadısı değil.

Jeff Bailey ile evliyim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Her neyse, gruptaki diğer kızlar söyledikleri kişiler. Cheryl, Cheryl'dir. Dawn da Dawn'dır. Gerçi sonunda Dawn'ı da gruba dahil *ettik*. Zavallı kadın senden kocasını öldürmeni istemeye korkuyordu. Yemi yutmadığına şaşırdım doğrusu. Eğer bize yardım ederse, ona ve sekiz yaşındaki kızlarına elini sürdüğü için o pisliği hapse atacağımızı söyledim. Şöyle diyelim, kocası gerçekten pis bir orospu çocuğuydu. Her neyse, bundan önce diğer kadınların hiçbiri ne yaptığımız hakkında bir şey bilmiyordu. Lizzie'yi oynayan kadın hariç tabii ki." Gülüyorum.

"O kadın bize sorun çıkardı. Gerçek adı Farrah Collins. Abdul ile aynı zamanlarda onu kundakçılıktan yakaladık. Ona bir anlaşma teklif ettik ve Lizzie Stiles oldu, çok kolaydı. Küçük çocuğunu da yanında getirebileceğini söyledik. Çok tatlı bir çocuk, değil mi? Her neyse, Farrah üzgündü çünkü ezik erkek arkadaşını özlemişti ve eve gitmek istiyordu. Ona ya kalıp rolünü oynayacağını ya da hapse gireceğini söyledim. Muhbir olmaktan *nefret ediyordu*. Her gün beni telefonla arar ve "Beni öldür!" derdi. Bir soygun ya da vur kaç sahnesi hazırla, lütfen. Ben hikayede önemli bir karakter bile değilim!"

Gecenin bir ondan aldığım o çılgınca telefonları düşünerek gülüyorum. "Kitap kulübünde kocasının hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri bilmediği için olay çıkardığında paranoyaklaştı ve üzüldü. Hatırladın mı? Her neyse, beni aradı ve 'Onun karısı olmadığımı biliyor, her şeyi berbat ettim, öldüm, sahtekâr olduğumu biliyor, *falan filan*,' dedi." Satara'ya bakıyorum, hâlâ uzaklara bakıyor ama beni dinlediğini biliyorum. Gözlerindeki bakışı, ağzının seğirmesini, söylediğim bir şeye verdiği küçük bir tepkiyi görüyorum.

"Bu arada, Dr. Maggie gerçek bir terapist. Ama sen onu görmeye başladığından beri benim muhbirim oldu," diyorum. "Seni önemsiyordu. Gerçekten önemsiyordu. Ama başından beri tehlikeli olduğunu biliyordu, bu yüzden ona gelip muhbirim olmasını istediğimde kabul etti. Onu takip ettiğin o gün zavallı Dr. Maggie'yi çok korkuttun, bunu biliyorsun değil mi? Seni arabanda otururken gördüğünü söyledi. Sana *doğru* baktığını söyledi. Ama sen o kadar hayalperestsin ki yaptığının yanına kâr kalacağına gerçekten inanıyordun."

"Neden beni onun öldüğüne inandırdın?"

"Kendini öldürmek onun fikriydi. Artık yapmak istemiyordu. Senin yanında kendini güvende hissetmediğini söyledi, biz de o hoş erkek terapistle

Bir soruşturma yürütmek ve evinde bıçaklanarak öldürüldüğünü size bildirmek için, böylece sizinle bir daha asla seans yapmak zorunda kalmayacak." Satara göz kırpıyor ama başka bir şey söylemiyor. Dedektif Wells içeri girerken gülümsüyorum. "Kahretsin, Wells'i bylediğini bile düşündün! *Denemesine* bile gerek yoktu ve sen buna inandın. Öyle değil mi Joe?"

"şef seni görmek istiyor," dedi.

"Bir dakika içinde çıkacağım."

Kapıyı kapatıyor ve ben de ona dönüyorum. "Neyse, komik bir şey duymak ister misin? Komşun - Bayan Hanson, hani şu ldrdğn? - o gece seni kamyonetinle büyük bir bavul taşırken görmüş. Dean'i öldürdüğünden zaten emindik ama seni tutuklamadan önce tam bir itiraf istedim. Bu benim kararımıdı ve bu konuda birçok insanı zdm. Ama ldrdğn diğer insanların da adalete ihtiyaı vardı, sadece Dean'in değil. *Her birinin*." Daha yakına eğildim. "Bu arada ilk gün ışığında bizi onun cesedine götürmen gerekecek."

"Bayan Hanson'ı ya da Marlo'yu ben öldürmedim."

Ona bakıyorum ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum. "Tabii, tatlım kendine bunu söylemeye devam et. Muhtemelen uçurtma gibi uuyordun."

"Bu doğru," diye fısıldııyor. Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ve sonra tereddüt ediyor. Her ne syleyecekse söyleyecek cesareti toplayana kadar oturup izliyorum. "Peki ya Jasper?"

Başımı salladım. "Ona bizden önce ulaştınız. Onun hiçbir şeyden haberi yoktu."

Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor, gözleri kayıyor. "Jasper benden gerçekten hoşlanıyordu. Biz... biz..." sesi kesiliyor.

"verici, değil mi?"

Ona Dean'i öldürmeden önceki gecenin hikayesini anlattım, o gece beni telefonla nasıl aradığını, korkudan aklını kaçırdığını. Ben daha merhaba demeye fırsat bulamadan gevezeliğe başladı. "Bu gece için gerginim," dedi.

Gözlerimi devirdim ama umursuyormş gibi görünmeye çalıştım. Tam bir baş belasıydı. "Her şey yoluna girecek Dean. Sakin ol. Sadece içki ve suşi ieeğimiz bir gece."

Diğer uçtan karışık sesler duydum. "Sence de garip değil mi? Seni yemeğe davet etmesi? mz? Bunu daha önce hiç yapmamıştık."

Elbette tuhaftı ama bunu ona söylemedim. Kendini toparlamasına ihtiyaım vardı yoksa her şeyi . "Dean, her şey yoluna girecek. Sadece bahşış verme.

onu çıkar."

"Peki, onu ne zaman tutuklayacaksın?"

"Yakında, Dean. Söz veriyorum."

"Gün geçtikçe daha da deliriyor. Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum."

Konuşmaya devam etti. Gerçek şu ki Dean'in öldürülmesi umurumda bile değil. Aslında onu öldürmesi davama yardımcı olur. Daha fazla kanıt. Onu henüz yakalayamamıştım ama itiraf ettirebilirsek sonsuza kadar hapiste çürürdü.

"Biliyor musun, dün eve rastgele iki kedi getirdi. Bir şey diyemedim, sadece kabul etmek zorunda kaldım."

"Kediler mi? Nereden bulmuş onları?"

"Hiçbir fikrim yok, muhtemelen onları çalmıştır."

Yüksek sesle iç çektim. "Kedileri oradan çıkaracağım, tamam mı?"

"Bu kedilerle ilgili değil, lanet olsun! Hayatımın tehlikede olduğunu anlıyor musun, Stacey?"

"Bana Stacey deme. Bana Lilah de."

Bir an sessiz kaldı. "Sadece bunun bitmesini istiyorum, böylece her gece tek gözüm açık uyumak zorunda kaldığım bu kâbustan kurtulabilirim. Gidemeyeceğimi *biliyorsun*; beni ölümle tehdit etti bile. Ve eğer ne yaptığımızı öğrenirse beni kesinlikle öldürür."

"Sadece akşam yemeği için hazır ol. Şimdi benimle konuştuğunu fark etmeden telefonu kapat."

Yemekten ayrıldığımız anda Dean'in başının belada olduğunu anlamıştım. Tavrının değişmesi, sırtının kaskatı kesilmesi ve daha az konuşmaya başlaması, her şeyi ele veriyordu. Dean'in fark ettiğini sanmıyorum ama neredeyse on yıl gizli polislik yaptıktan sonra insanları okuma konusunda doktora yaptım. Muhtemelen gece boyunca bana acınası bir şekilde bakıp durmasından kaynaklanıyordu.

Aptal.

Bir şey onu uyarmıştı ve içimde kötü bir his vardı. Ama onu uyarmamaya karar verdim. Ne de olsa mükemmel kurgulanmış planımda sadece bir piyundu.

"Koca aptal tanıştığı bir kadınla evlendiği için böyle oldu. Bu arada kedileri sahiplerine geri götürdüm. Judy

Smithson, sokağın aşağısındaki tatlı bayan? Onları nasıl aldığını bilmek bile istemiyorum."

"Ona aptal deme," diyor nefesinin altından, kımıldamadan.

"Kendini hiç kötü hissediyor musun?" diye sordum. "Aldığın canlar için kendini kötü hissediyor musun? Yoksa o kadar kafayı mı yedin?"

Yüzünde çelik gibi bir ifade ile bakıyor. Sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için hareket ettirdi. "Amcık."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

Gözlerimiz kilitlendi, oda sessizlikle doldu. Bu çıplak, çirkin gerçek ortada, artık oyun ya da arkasına saklanılacak yalan yok. Sessizliği bozuyor.

"Neden?" Satara sorar. "Neden tüm hayatımı uydurup bana böyle işkence ediyorsun? *Neden?*" Sesi titriyor.

Odaya girdiğimden beri sormasını istediğim soru buydu. "Michael Messino. İlk kurbanınız olduğuna inandığım kişi." İfadesinin değiştiğini, yüzündeki kanın çekildiğini görüyorum. "Onu sen öldürdün. Ve ben onu dört saat sonra buldum. Benimle akşam yemeğinde buluşacaktı ama gelmedi." Duygularımın yükseldiğini hissediyor, o anı düşünmemeye çalışıyorum. Sonunda anladığında yüz ifadesinin değişmesini izliyorum. "Michael benim nişanlımdı."

Gözleri açılıyor, artık mesafeli değil. Şimdi şok dolu, hatta belki de farkına varmış. "Evet," diye devam ediyorum, boğazımdaki yumruya rağmen sesim biraz daha kararlı. "Bir aile kuracaktık. Bu arada Danny onun çocuğu, sen onu öldürdüğünde ben zaten ona hamileydim. İyi bir aktör, değil mi? Seninle konuşmalarını kısa tutmasının bir nedeni vardı. Bu onun fikriydi. Akıllı çocuktur," diyorum. "Planlarımız vardı. Önümüzde koca bir hayat vardı. Ama sen bunu elimizden aldın. Daha başlamadan bitirdin. Bunun geri dönüşü yok."

Şu anda kendi duygularıyla mücadele ettiğini söyleyebilirim, yaptığı şeyin ağırlığı nihayet yerleşiyor. Yaptıklarının derinliğini anladığını bilmek benim için küçük, acı bir zafer ama bu Michael'ı geri getirmeyecek. Hiçbir şey geri getiremez. Öfkem kabarıyor ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum işte. Ayağa kalktım ve odayı adımladım. Ona bakıyorum.

"Tüm bunları neden yaptığımı bilmek mi istiyorsun? İşte cevabınız. İntikam, sade ve basit. Benim hissettiklerimi senin de hissetmeni istedim. Chris Stiles ile geleceğin asla bir olasılık değildi. *O hiç var olmadı.* Senin hayatın

alt üst oldu, gerçekliğiniz paramparça oldu, bildiğinizi sandığınız her şey *gitti*. Artık biliyorsunuz. Şimdi, nihayet anlıyorsun."

Oturduğu yerden bana bakıyor, gözleri içimi delip geçiyor. "Altı yıl. Arkadaşımmış gibi davrandığın altı lanet yıl... hepsi on beş yaşımıdayken bana tecavüz eden adamdan intikam aldığım için bana kızdığın için miydi?" Başını sallıyor, gözleri daha da kararıyor. "Sanırım seni burada tutan başka bir şeydi... Sanırım bendim."

Suçlamadan sıyrılıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece işimi yapıyordum, hata yapmanı bekleyerek zamanımı bekliyordum. Ve geçmişte başına ne geldiği önemli değil, onu *öldürmeye* hakkın yoktu."

"Hissettin. Yaptığını
biliyorum." "Hissetmedim-"

"Bana karşı hislerin vardı. Altı yıl boyunca kaldın çünkü beni asla terk etmek istemedin, bunu şimdi itiraf et Lilah!" Çığlık atıyor, sesi düzensiz, gözyaşları yüzünü çiziyor.

Ona bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Benim adım Stacey." "Altı yıl boyunca bir erkekle *çıkmadın*."

Sessizlik uzuyor, dolambaçlı ve uzun. "Hâlâ Michael için yas tutuyordum. O benim ilk gerçek aşkımdı. Ve sen onu benden aldın." Sesim karanlık; düzensiz.

Satara'nın yüzü gözyaşlarıyla kaplıdır. "Tek istediğim aşktı," diye fısıldıyor.

Volta atmayı bırakıp sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onun üzerindeki yıkımı izliyorum. Oyun bitti ve ikimiz de zarar görmeden çıkamadık. Ama en azından şimdi, bir nebze de olsa bir kapanış var. "Herkesi parmağında oynattığını sanıyordun, oysa tüm bu süre boyunca ipleri elinde tutan bendim." Bakışlarımı ondan ayırmadan ona bakıyorum. "Ben kazandım."

EPILOG

I Satara'nın tutuklanmasının üzerinden üç yıl geçti. O günden sonra medyada fırtınalar koptu. Altı yıl süren gizli bir operasyon daha önce hiç yapılmamıştı. Dalgalar yarattı. Tarih yazdı. Ve ne yazık ki, bu Satara tarih yazdı.

Ona Aşk Hastası Katil diyorlar.

Ona lakap takmak çok saçma. Ama artık böyle olduğunu biliyorum. Edmund Kemper, Eşli Katil; David Berkowitz, Sam'in Oğlu; vesaire vesaire. Ve şimdi de Satara Stratton, Aşk Hastası Katil, bu listenin bir parçası. Bu kadar çok insanın onu idolleştirmesi beni iğrendiriyor. Ona destek mektupları yazan kadınlar, yaptığı şeyi neden yaptığını anladıklarını söylüyorlar. Ona aşklarını itiraf eden on sayfalık mektuplar yazan erkekler.

Hatta onun için her şeyi yapabilecek bir erkek ordusu olduğuna dair söylentiler bile vardı - görünüşe göre onlara adanmışlar diyordu -. Doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, birkaç ay önce bir dedikodu gazetesinde okumuştum.

Satara sonunda istediğini elde etti... aşk.

İnsanlar onu idolleştirmişti. O, Amerika'nın tek başına hareket eden ilk hüküm giymiş kadın seri katiliydi. Bu noktaya kadar kadın seri katiller olmuştu, ancak her zaman bir erkek suç ortağı vardı. Satara, bir erkeğin yardımı olmadan tek başına hareket ettiği için övülüyordu. Yüzü her yerdeydi, benimle alay ediyordu. Haberlerde. Dergilerde ve gazetelerde. Duruşma bitip dava kapandığında Chicago'ya geri döndüm ve Danny ile kendim için kırsalda bir çiftlik evi satın aldım. Birkaç tavuk ve domuz aldım. Medyadan ve onun yüzünü görmekten uzak, sakın bir hayat yaşadım. Bir gün bana bir mektup yazdı. Okumaya zahmet bile etmedim. Küçük parçalara ayırdım, çöpe attım ve üzerine tükürdüm.

Bugün hala temyize gitmeye çalışıyor, birilerinin kendisine iki cinayet için tuzak kurduğunu söylüyor, Marlo Stratton ve komşusu Glenda Hanson cinayetleri için masum olduğunu iddia ediyor. Ama kimse ona inanmadı, diğer cinayetlerle ilgili kasete kaydedilmiş itirafından sonra da inanmadı.

Her şey planladığım gibi gitti. Görüyorsun, onları iyi bir sebepten dolayı öldürdüm.

Nöbetten birkaç gün sonra Satara ile konuşmaya gittim ama evde değildi. Marlo açtı ve hemen Satara'yı Dean'i öldürmekle suçlamaya başladı. Histerikti, ağlıyordu, bağırıyordu, hepsi bu. Sonra ona söyledim. Ona gizli görevde olduğumu ve oğlunu öldürdüğünü kanıtlayacağımızı söyledim; sadece biraz daha zamana ihtiyacımız vardı. Bu büyük bir hataydı ama bunun kadını sakinleştireceğini, her şeyin yoluna gireceğine dair onu rahatlatacağını düşünmüştüm. Ama tam tersi oldu. Çığlık attı ve biraz daha bağırды, başından beri onun ne olduğunu bildiğimi ve oğlunu öldürmesine izin verdiğimi söyledi. Polise gitmekle tehdit etti, departmanı dava etmekle tehdit etti. Ondan sonrası bulanıktı. Mutfak çekmecesinden bir çekiç aldım ve kafasında kırdım. Düştü ve bir daha kalkamadı. Onu misafir odasındaki dolaba saklayabileceğimi düşündüm. Böylece onu ayaklarından tutup merdivenlerden yukarı sürükleyerek taşıdım. Kolay olmadı ama başardım. Tüm eşyalarını aldım, bavuluna attım ve dışarı taşıdım. İşte o anda donup kaldım, çünkü Bayan Hanson tam orada, kapıdan birkaç adım ötede duruyordu, yüzü dehşet ve şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu. Gözlerimi kırıştırdım ve bavula baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Çığlık sesleri duydum," dedi.

Güldüm. "Önemli bir şey değildi, Marlo'yla sadece sohbet ediyorduk."

Bana baktı. "Taşındığın bavul senin mi yoksa başkasının mı?"

Başımı eğdim ve ona baktım. Sahte, küçük, titiz sesimi kullanmayı bıraktım ve muhtemelen bir ya da iki oktav daha alçak olan gerçek sesimi kullandım. "İçeri girin Bayan Hanson," dedim. Bana dehşetle baktı ve sonra yaptı. Hemen içeri girdi. Onu yakında halletmem gerektiğini biliyordum. Bir şey yaptığımı biliyordu.

Bayan Hanson'a ulaşmak biraz zordu, çünkü o ve Bay Hanson hiçbir yere gitmezlerdi ve birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Aklıma bir fikir gelene kadar ona ulaşmam biraz zaman aldı. Hanson'ların evini aradım ve Bay Hanson'a bozuk buzdolabım için bana yardım edip edemeyeceğini sordum. Emekli olmadan önce yaptığı iş buydu. . Tabii ki buzdolabım

Aslında kırılmıştı, ben de kırmak zorunda kaldım, ki bu gerçekten zordu. Bazen bir şeyi bilerek kırmak, kazara kırmaktan çok daha zordur.

Onu aradığım öğleden sonra hemen geldi, bana yardım etmekten ve bütün gün koltuğunda oturup *Taxi* izlemekten başka bir şey yapmaktan mutluydu. O buzdolabımla uğraşırken ben de ona bakkala gidip biraz ekmek almam gerektiğini söyledim ve sıvışarak sokağın aşağısındaki evine gittim. Bayan Hanson kapıyı açtı ve beni gördüğünde gerçekten korktuğunu söyleyebilirim. Saklamaya çalıştı ama ben görebiliyordum. Onu evin içine doğru ittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Çılgılık atarak yere düştü ve ben de mutfağa gidip ellerindeki en büyük bıçağı aldım. Geri döndüğümde Bayan Hanson hala yerdeydi, çünkü yaşlı ve köhne bir kadındı. Tanrı ruhunu şad etsin.

Her neyse, onu karnından bıçaklamaya başladım ve çılgılık atmayı kesene kadar bıçaklamaya devam ettim. Ve sonra -bu kısım zordu ama yapmak zorundaydım- karnındaki bıçak yaralarından birini açmak için ellerimi kullandım. Kan ve bağırsaklar ellerimin her tarafına bulaşmıştı ve çıkardığı vıcık vıcık sesler işimi hiç kolaylaştırmadı. Bayan Hanson'ın karnında açtığım kan gölüne baktım ve gülümsedim. Satara'yı bir canavar gibi göstermek için bunu yapmam *gerekiyordu*. Sonsuza dek kilit altında kalmayı hak eden ahlaksız bir kadındı.

İşe yaradı. Şimdi ömür boyu hapiste. Oturma odasında Bayan Hanson'ın bağırsaklarının ortaya çıktığı o anı düşünüyorum. Neden bilmiyorum ama bu beni gülümsetiyor. Belki de onca yıldır peşinde olduğum kişiye dönüşmüştüm. Ama Satara eğlence olsun diye kimsenin karnını yarıp bağırsaklarını çıkarmazdı; asla böyle iğrenç bir şey yapmazdı. Belki ben daha kötüydüm. Artık bir önemi yok. Artık hepsi geride kaldı.

Şimdi mutfakta Danny ve benim için bir et yahnisi hazırlarken mırıldanıyorum. Ona sesleniyorum. "*Danny!* Yemek hazır, kışını kaldır ve buraya gel."

Odasından çıkıyor. Yakında gidecek ve kendi hayatına başlayacak. Son üç yılda fiziksel ve duygusal olarak çok büyüdü. Onunla gurur duyuyordum, pek çok çocuk bir seri katili yakalamak için bu kadar uzun süre yalan söyleyip hayatta kalmayı başaramazdı. Ama Danny cesur ve dirençliydi, tıpkı babası gibi.

Güveç tenceresini karıştırmayı bırakıyorum ve elindeki beyaz dikdörtgen kutuyu gösteriyorum. Etrafına kırmızı bir fiyonk sarılmıştı. "Nedir o?"

Danny mutfak masasına oturur. "Bunu bize komşumuz verdi. Senin için geç bir doğum günü hediyesi olduğunu söyledi."

Bize yakın yaşayan sadece bir komşumuz vardı, adı Tom'du. Bir at çiftliği vardı. Bazen sadece merhaba demek için uğrardı. Bana karşı bir şeyler hissettiği belliydi. Kendi kendime güldüm. Ayrıca kovboy şapkası takıyordu. Kimin aklına gelirdi ki?

Danny hediyeği yere bırakır ve mutfak masasına doğru kaydırır. Ona baktı. "Açabilir miyim?"

"Bu benim için, senin için değil," diyorum gülerek. "Bence çikolata," diyor açıkça.

Elimi kalçama dayayıp kutuya bakışını izliyorum. Ona hayır diyemiyorum. "Pekala, tamam, açabilirsin."

Kocaman gülümsüyor ve kutunun etrafına sarılmış kırmızı fiyongu çözüyor. Tabii ki çikolata çeşitleriydi. Tom bir çikolataacıydı. Şehir dışında küçük bir şekerçi dükkânı işletiyordu. Canım şeker çektiğinde birkaç kez tatlı almak için oraya gitmişim. Çikolatası, şimdiye kadar tattığım en lezzetli çikolatalardan .

"Sadece *bir tane* alabilirsin," diyorum. "Akşam yemeğini mahvetmeni istemiyorum."

Heyecanla bir parça çikolata alır ve hepsini ağzına atar.

"Tanrım, Danny. Sen bir canavarsın!" Gülüyorum.

O da gülüyor, dili ve dişleri çikolataya bulanmış. Kutuyu aldım, kaldırmaya hazırdım ama kendim için bir parça almadan edemedim, geri koymadan önce küçük bir ısırık aldım. Tabii ki çok lezzetliydi, en sevdiğim vişneli ortası vardı. Ama sonra bir şey gözüme çarptı. Çikolatalardan birinin altına sıkıştırılmış küçük bir kağıt parçası. Çekip çıkardım. Belki de benim için gizli bir not bırakmıştır.

Gülümsedim ve .

"Anne..."

Başımı kaldırıyorum ve gördüğüm manzara midemi bulandırıyor. Danny'nin gözlerinden biri şişmiş ve şişkin, kapaktan sızan kan yanağından aşağıya doğru koyu, yapışkan bir iz oluşturuyor. Vücudu düzensiz bir şekilde seğirirken, ipleri birbirine dolanmış bir kuklayı andıran keskin ve doğal olmayan hareketlerle hafifçe sallanırken, narin sinirlerden sarkarak dışarı fırladı. Ağzı köpürmeye başladı, kalın, beyaz bir tükürük dökülmeden önce köşelerde toplanıyordu

Nefes nefese kalmıştı. Bu, tüylerimi diken diken eden bir sest ; çılgınca, çaresiz bir ses. "Danny?" Panik beni sıkıca kavrarken sesim titreyerek idare ettim.

Yüzümdeki kan çekiliyor, geriye sadece soğuk bir ter kalıyor. Kalp atışlarımın ritmik g mb rt s n  kulaklarımda hissedebiliyordum. Her atış yükselen korkumu yankılıyordu. Danny seğirmeye devam ederken tek yapabildiğim şok içinde donmuş bir şekilde bakmaktı; o anın dehşeti mantıklı düşüncemin her zerresini tüketiyordu. Elimdeki kâğıt parçasına baktım ve okudum:

Oyun. Set. Eşleşin. -S

YAZAR HAKKINDA

Mia Ballard on yaşından beri öyküler yazıyor. Korkuyla ilgili her şeyi ve akli dengesi yerinde olmayan kadınlar hakkında hikâyeler yazmayı seviyor. *Delicate Thoughts* adlı şiir koleksiyonunun yazarıdır. SUGAR onun ilk romanıdır. Şu anda ortağı John ve sevimli Springer Spaniel ile birlikte Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Instagram: @Galaxygrlmia
Mballardwrites@gmail.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.